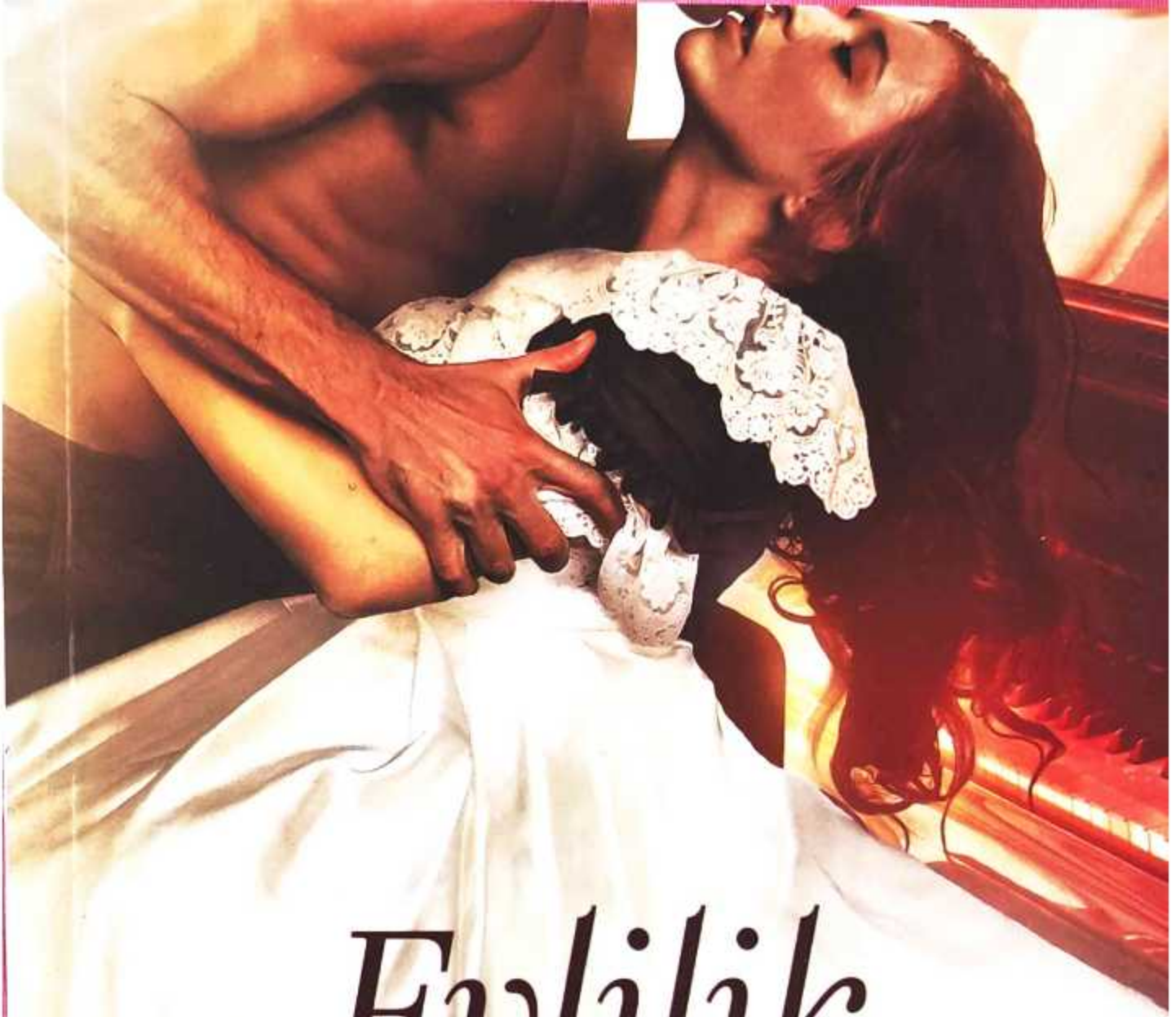

Evlilik Anlaşması

Tessa Dare

Epsilon

Evlilik Anlaşması

Evlilik Anlaşması

Tessa Dare

Çeviri:
Şebnem Tansu

epsilon

Evlilik Anlaşması

Onu korkutan yaraları değildi. Tam tersine. Bu kadar yakında dururken yüzünün iki yarısını da göremiyordu. Bir tarafı seçmesi gerekiyordu.

Emma onu esir alanın hangi taraf olduğunu zaten biliyordu. Başarılı bir terzi elbise dikerken iki yol izlerdi – kusuru bulup onu gizlemek ya da gizli güzelliği dışarı çıkartmak. O her zaman ikinci yönteme inanmıştı ve ah, bugün bu durum onu büyük çıkmaza sokuyordu.

Bunu yapma, Emma. Aptal kalbine bir parça bile umut verme yoksa mahvolan sen olursun.

Ama artık çok geçti. Şimdi, ona baktığında tek gördüğü bir erkekti. Mavi gözleri parlayan, kalbi şiddetle çarpan bir adam.

İstekleri, ihtiyaçları, arzuları olan bir adam.

Dün ona elini uzatan ve şimdi...

Onu öpmeye kararlıymış gibi görünen bir adam.

Ben bir vaizin çocuğu olarak büyüdüm. Bu kitabın kahramanı Emma da bir papazın kızı. Emma'nın babasının benimkine hiç benzemediğini belirtmek isterim. Benim babam sevgi dolu, sabırlı, destekleyici ve anlayışlı biriydi – hâlâ da öyledir.

Teşekkür ederim, baba. Bu kitap senin için.
Lütfen, 7, 9, 11, 17, 19, 21 ve 28. bölümleri okuma.

Teşekkürler

Romantik romanlar yazmak bir zevk ve ayrıcalıktır. Ancak zaman zaman yazarlar kendi eserleri yüzünden acı çeker. Ve bazen yazarlar bu acıyı en yakınlarındakilerle paylaşır.

Gösterdikleri sabır ve destek için kocama, çocuklarıma, aileme, arkadaşlarıma, editörüme, temsilcime, editörümün yardımcısına, yazım editörüme, yayıncıma, Twitter takipçilerime, kedilerime, pijamalarıma, kahve makineme... kısacası etrafımdaki herkes ve her şeye sonsuza dek minnettar kalacağım. Dronu olan bir komşum hariç, sen kim olduğunu biliyorsun.

Bu kitabın kapağına çekiciliği taşıyan Guido, Kirk, Samantha ve Ken'e özel teşekkürlerimi sunarım.

Ve her zaman ama her zaman en büyük teşekkür okuyucularıma. Siz olmasaydınız pantolon giymek zorunda kalırdım.

Birinci Bölüm

Emma Gladstone birkaç zor şeyi daha yirmi iki yaşındayken öğrenmişti.

Büyüleyici prensler her zaman göründükleri gibi olmazdı. Parlak zırhlar Haçlı Seferleri'yle birlikte demode olmuştu. Ve eğer peri anneler gerçekten varsa bile onunki gelmekte birkaç yıl geç kalmıştı.

Bir kızın çoğu zaman kendi kendini kurtarması gerekiyordu.

Bu öğleden sonra da o anlardan biriydi.

Şık Mayfair Meydanı'nın bir tarafını kaplayan Ashbury Evi önünde durdu. Zarif. Devasa.

Ürkütücü.

Güçlükle yutkundu. Bunu yapabilirdi. Bir keresinde kışın kalbinde tek başına Londra'ya yürümüştü. Umutsuzluğa ya da açlığa yenik düşmeyi reddetmişti. Bir iş bulmuş ve şehirde kendine yeni bir hayat kurmuştu. Şimdi, altı yıl sonra babasının yanına geri dönmektense Madam Bissette'in terzi dükkânındaki tüm iğneleri yutardı.

Tüm bunlarla kıyaslanınca bir dükün kapısını çalmak neydi ki?

Kesinlikle hiçbir şeydi. Tek yapması gereken omuzlarını dikleştirmek, ferforje kapıdan geçmek, yaklaşık yüz kadar

granit basamağı tırmanmak ve göz alıcı oymalarla bezenmiş kapının zilini çalmaktı.

İyi akşamlar. Ben Bayan *Emma Gladstone. Buraya gizemli, gözlerden uzak yaşayan Ashbury* Dükü'nü görmeye geldim. Hayır, tanışmıyoruz. Hayır, davetiyem yok. Gerçekten hiçbir şeyim yok. İçeri girmeme izin vermezseniz yarın kalacak evim de olmayacak.

Aman Tanrım. Bu asla işe yaramazdı.

İnleyerek kapıdan uzaklaştı ve pelerininin altındaki çıplak kollarını sallayarak onuncu kez meydana yöneldi.

Ama bunu denemesi gerekiyordu.

Emma yürümeyi kesip kapıya döndü ve derin bir nefes aldı. Kulaklarını deli gibi gümbürdeyen kalbine tıkadı.

Saat geç oluyordu. Kimse yardımına gelmeyecekti. Artık tereddüte ve geri dönüşe yer yoktu.

Hazır ol.

Yürü.

KÜTÜPHANEDEKİ MASASINDA OTURAN Ashbury alışılmadık bir zil sesi duydu. Kapı zili olabilir miydi?

Yine duydu.

Bu kapı *ziliydi.*

Daha kötüsü *onun* kapı ziliydi.

Lanet olası dedikodular. Şehre döneli birkaç hafta olmuştu. Londra'da söylentilerin kurşundan hızlı yol aldığını nasıl da unutmuştu. İşgüzarlara harcayacak zamanı da sabrı da yoktu. Gelen her kimse Khan onu geri çevirirdi.

Tüy kalemini mürekkebe daldırıp beceriksiz avukatlarına mektup yazmaya devam etti.

Geçen yıl ne halt ettiğinizi bilmiyorum ama işlerimin durumu içler acısı. Yorkshire arazi yöneticisini görevden alın. Mimara yeni fabrikanın planlarını görmek istediğimi

söyleyin, onları dün görmek isterdim. Derhal ilgilenilmesi gereken bir durum daha var.

Ash tereddüt edince kalem havada kaldı. Bu kelimeleri kâğıda dökeceğine inanamıyordu. Her ne kadar korkuyor olsa da yapmalıydı. Yazdı:

Bir eşe ihtiyacım var.

Gereksinimlerini netleştirmesi gerektiğini düşündü: doğurganlık döneminde, saygın bir aileden, acilen paraya ihtiyacı olan ve yara izleri olan iğrenç bir adamla yatağını paylaşmaya hevesli bir kadın.

Kısacası çaresiz durumda olan biri.

Tanrım, ne acıklıydı. Fazla uzatmamak en iyisiydi.

Bir eşe ihtiyacım var.

Khan kapı eşiğinde belirdi. "Ekselansları, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizi görmek isteyen genç bir hanım var. Gelinlik giyiyor."

Ash uşağa baktı. Mektuba yazdığı kelimelere baktı. Ardından bakışlarını yeniden uşağa çevirdi.

"Pekâlâ, bu tuhaf." Belki de avukatları düşündüğü kadar beceriksiz değildi. Kalemi bıraktı, çizmeli ayağının birini masanın üstüne dayayıp loş ışıkta arkasına yaslandı. "Tamam, içeri al."

Beyaz elbiseli genç kadın odaya girdi.

Ash'in çizmeli ayağı masadan kaydı. Geri ittiği sandalyesi duvara çarptı, az kalsın yere düşecekti. Yakındaki raftan düşen kâğıt parçası bir kar tanesi gibi yere süzüldü.

Ash'in gözleri kamaştı.

Bunun nedeni kadının güzelliği değildi – gerçi güzel olabileceğini düşündü. Ama bunu anlaması mümkün değildi. Kadının üstündeki elbise inciler, danteller, pırlantalar ve boncuklardan oluşan göz kamaştırıcı bir canavar gibiydi.

Yüce Tanrım. Kendi görünüşünden daha itici bir şeyle aynı odada olmaya alışkın değildi.

Sağ dirseğini sandalyenin koluna dayadı, parmak uçlarını kaşına kaldırıp yüzündeki yaraları gizledi. İlk kez bir hizmetçinin hassasiyetini ya da kendi gururunu gözetmiyordu. Bu sefer kendini... *o* şeyden koruyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Ekselansları," dedi genç kadın bakışlarını İran halısı üzerindeki bir motife sabitleyerek.

"Öyle olduğunu umarım."

"Ama gördüğünüz gibi çaresiz durumdayım."

"Fark ettim."

"Emeğim için ödeme almam gerekiyor, hem de hemen."

Ash duraksadı. "Senin... senin emeğin."

"Ben terziyim. Bunu ben diktim." Elini göz acıtan ipek üstünde gezdirdi, "Bayan Worthing için."

Bayan Worthing için.

Ah, her şey şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Beyaz saten vahşeti Ash'in eski nişanlısı içindi. Buna inanabilirdi. Annabelle Worthing'in hem elbise hem de müstakbel kocaları konusunda berbat bir zevki vardı. "Nişanlılığınız sona erince elbiseyi alması için kimseyi göndermedi. İpek kumaş, danteller ve diğer malzemeler için ödeme yaptı ama emeğimin karşılığını ödemedi. Yani paramı alamadım. Evine gitmeyi denedim ama kendisine ulaşamadım. İkinize gönderdiğim mektuplar da cevapsız kaldı. Düşündüm ki eğer böyle çıkıp gelirsem," beyaz elbisenin eteklerini yaydı, "beni görmezden gelemezsiniz."

"Bu konuda haklısın." Dük'ün yüzünün iyi kısmı bile seğirdi. "Yüce Tanrım, bir tuhafiye dükkânı patlamış, siz de ilk kurbanmışsınız gibi görünüyor."

"Bayan Worthing bir düşese yaraşır bir şey istedi."

"Bu elbise," dedi Dük, "randevu evi avizesine yaraşır."

Sandalyesinde öne eğildi. "Bakamıyorum bile. Tek boynuzlu kusmuğuna benziyor. Ya da Himalayalar'a musallat olduğu söylenen kar canavarı postuna."

Genç kadın bakışlarını tavana yöneltip çaresizce iç çekti.

"Ne?" dedi Dük. "Bana *beğendiğini* söyleme."

"Benim zevkime uygun olmasının önemi yok, Ekselansları. Ne olursa olsun çıkardığım işle gurur duyuyorum. Ayrıca bu elbiseyi yapmak aylarımı aldı."

İğrenç elbisenin neden olduğu şokun azalmasıyla Ash dikkatini onu giyen kıza çevirdi.

Elbiseden daha güzel görünüyordu.

Cilt: kaymak. Dudaklar: gül yaprakları. Kirpikler: kapkara.

Omurga: çelik.

"Sırf bu nakışın... mükemmel görünmesi için bir hafta çalıştım." Elini elbisenin yakasında gezdirdi.

Ash kadının parmaklarının izlediği yolu takip etti. İşlemeleri göremiyordu. O bir erkekti, tek gördüğü göğüslerdi. Istırap verici korse tarafından sıkılmış, zarif, baştan çıkarıcı göğüsler. Göğüslerden onları yukarıda tutan kararlı duruştan aldığı kadar keyif aldı.

Yavaşça kaldırdığı bakışları incecik boynunda ve tepede toplanmış kestane rengi saçlarında oyalandı. Bir erkeğin parmaklarını karıncalandırıp tokaları teker teker çıkartmak istemesine neden olan sıkı topuzuna baktı.

Kendine hâkim ol, Ashbury.

Göründüğü kadar güzel olamazdı. Şüphesiz üstündeki elbisenin berbatlığından faydalanıyordu. Ayrıca Dük bir süredir yalnızdı. Hepsi bu kadardı.

"Ekselansları," dedi kadın, "kömür depom boş, kilerimde birkaç küflü patatesim kaldı ve üç aylık kiramın bugün ödenmesi gerekiyor. Ev sahibim ödemenin tamamını yapmazsam beni evden atmakla tehdit ediyor. Emeğimin karşılığını almam lazım. Hemen." Elini uzattı. "İki pound üç şilin lütfen."

Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bayan..?"

"Gladstone. Emma Gladstone."

"Bayan Gladstone, bir dükün yalnızlığına davetsiz girme işinin nasıl olması gerektiğini anlamıyor gibisiniz. Dehşete kapılmasanız bile korkmanız gerekirdi. Buna karşılık tavrınızda müthiş bir rahatlık var ve en ufak korku belirtisi yok. Sadece bir terzi olduğunuzdan emin misiniz?"

Kadın ellerini kaldırdı, görebilsin diye avuçlarını Dük'e çevirdi. Parmak uçlarında iyileşmiş kesikler ve nasırlar vardı. Ash'in bunların ikna edici kanıtlar olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Yine de ikna olmuş sayılmazdı.

"Tamam ama yoksulluk içine doğmuş olamazsınız. Kendinize fazlasıyla hâkimsiniz ve tüm dişleriniz duruyor gibi. Sanırım küçük yaşta korkunç bir biçimde öksüz kaldınız."

"Hayır, ekselansları."

"Size şantaj yapan biri mi var?"

"Hayır." Kelimeyi bastırarak söyledi.

"Biri size şantaj *yaparken* terk edilmiş çocuklara yardım ediyorsunuz?"

"Hayır."

Dük parmaklarını şıklattı. "Buldum. Babanız hayırsızın biri. Borç yüzünden hapiste. Ya da kira parasını içki ve fahişelere harcıyor."

"Babam bir papaz. Hertfordshire'da."

Ash kaşlarını çattı. Bu mantıksızdı. Papazlar centilmen olurdu. "Bir centilmenin kızı nasıl olur da kendini parmakları nasır tutan bir terzi olarak bulur?"

Dük sonunda kızın tavırlarında bir tereddüt gördü. Kulağının arkasındaki lekeye dokundu. "Bazen hayat beklenmedik bir yön alır."

"Az bile söylediniz."

Talih regl dönemindeki sancıların yarattığı kalpsiz bir cadıydı. Ve Ash bunu gayet iyi biliyordu.

Sandalyesinde dönüp masanın arkasındaki kilitli kutuya uzandı.

"Üzgünüm." Kızın sesi yumuşaktı. "Nişanın bozulması büyük bir darbe olmalı. Bayan Worthing hoş bir genç kadına benziyordu."

Dük paraları eline aldı. "Eğer onunla biraz vakit geçirseydin öyle olmadığını bilirdin."

"O hâlde belki de onunla evlenmemek sizin için en iyisi olmuştur."

"Evet, yüzümü düğünden önce mahvetmem mükemmel bir ileri görüşlülük örneği oldu. Düğün sonrasına kadar bekleseydim büyük talihsizlik olurdu."

"Mahvetmek mi? Ekselansları, affedin ama *o* kadar kötü olamaz."

Ash kilitli kutuyu sertçe kapattı. "Annabelle Worthing unvanı ve serveti olan bir adamla evlenmeyi delicesine istiyordu. Ben bir düküm ve inanılmaz derecede zenginim. Yine de beni bıraktı. O kadar kötü."

Ash ayağa kalkıp kızın iyice görebilmesi için yüzünün harap olmuş tarafını ona çevirdi. Masası odanın en loş köşesindeydi, burası özellikle seçilmişti. Camlardaki kalın kadife perdeler gün ışığını büyük ölçüde dışarıda tutuyordu. Ama ondaki feci yaraları ancak zifiri karanlık gizleyebilirdi. Alevlerden kaçmayı başaran et parçalarını önce cerrahın bıçak darbeleri, sonrasında cehennem gibi geçen haftalarda ateş ve kanlı irinler tahrip etmişti. Vücudunun sağ tarafı şakağından kalçasına kadar yanık ve yara izleriyle dolu azgın bir savaş alanıydı.

Bayan Gladstone sessiz kaldı. Bayılmadı, kusmadı ya da çığlık atarak odadan kaçmadı. Bu, bütün alışılmış tepkilerden farklı, hoş bir değişiklikti.

"Nasıl oldu?" diye sordu genç kadın.

"Savaşta. Sıradaki soru."

Bayan Gladstone bir süre sonra usulca sordu. "Paramı alabilir miyim lütfen?"

Ash parayı vermek için elini uzattı.

Kız almak için hamle yaptı.

Dük bozuklukların bulunduğu avucunu kapadı. "Elbiseyi bana verdiğinizde."

"Ne?"

"Size emeğiniz için ödeme yapacaksam elbiseyi almam adil olur."

"Ne amaçla?"

Adam omuz silkti. "Karar vermedim. Opera dansçıları için bir huzurevine bağışlayabilirim. Yılan balıkları eğlensin diye Thames Nehri'nin dibine atabilirim. Kötü ruhları uzaklaştırması için kapıya asabilirim. Bir sürü seçenek var."

"Ben... Ekselansları, yarın teslim edebilirim. Ama para bugün lazım."

Ash dilini şaklattı. "Bu borç vermek olur, Bayan Gladstone. Ben ödünç para verme işinde değilim."

"Elbiseyi şimdi mi istiyorsunuz?"

"Sadece siz parayı şimdi istiyorsanız."

Genç kadın koyu renk gözlerini adama dikip onu saf hainlikle suçladı.

Ash omuz silkerek suçunu kabullendi.

Savaş alanında kaza sonucu bozulan görünümü yüzünden cehennemi yaşıyordu. Suçlanacak biri yoktu, alınacak intikam yoktu. Sadece onu yakınındaki herhangi bir şeye saldırmaya iten ve geçmek bilmeyen bir acı vardı. Aslında birisi gerçekten hak etmedikçe zalimlik yapmazdı. Yani çoğu durumda yalnızca baş belası olmaktan büyük bir zevk alırdı.

Madem bir canavara *benziyordu* o zaman rolünün keyfini de çıkarabilirdi.

Ne yazık ki bu terzi korkak fareyi oynamayı reddediyordu. Söylediği hiçbir şey onu tedirgin dahi etmiyordu ve şimdiye kadar dehşete kapılıp kaçmadıysa muhtemelen asla kaçmayacaktı.

Aferin.

Ash kıza parasını verip hem ona hem de elbiseye *veda* etmeye hazırlandı.

O bunu yapamadan kız kararlı bir biçimde nefesini verdi. "İyi."

Elleri elbisenin yanlarına gitti. Korse dikişine gizlenmiş bir sıra kopçayı açmaya başladı. Tek tek. Korse gevşedikçe sıkışan göğüsleri serbest kalıp gerçek dolgunluklarına döndü. Elbisenin kol kısmının omzundan düşmesiyle kombinezonunun incecik kumaşı ortaya çıktı.

Topuzdan kurtulan bir tutam saç köprücük kemiğini sıyırıp sırtına döküldü.

Yüce İsa.

"Dur."

Kız durup baktı. "Durayım mı?"

Ash sessizce lanet okudu. İkinci kez sorma. "Dur."

Ash bunu söyleme nezaketini gösterebildiğine inanmakta zorlandı. İki pound üç şilin karşılığı özel bir şov izlemenin eşiğindeydi. Piyasa fiyatından biraz yüksekti ama kızın ne kadar güzel olduğunu düşününce buna kesinlikle değerdi.

Bir papazın kızı olduğundan bahsetmiyordu bile. *Her zaman* bir papazın kızını baştan çıkarmayı hayal etmişti. Hangi erkek bunu istemezdi? Ancak bunu şantaj yoluyla başaracak kadar insanlıktan çıkmamıştı.

Aklına bir fikir geldi. Belki –sadece belki– bu fanteziyi farklı, daha az şeytani bir yolla gerçekleştirebilirdi. Bölünen

mektubunda listelediği gereksinimler listesini düşünerek Emma Gladstone'a farklı bir açıdan baktı.

Genç ve sağlıklıydı. Eğitimliydi. Üst sınıftan geliyordu ve onun önünde soyunmaya istekliydi.

Daha da önemlisi çaresizdi.

Olabilirdi.

Hatta kesinlikle olurdu.

"Sana bir teklifim var, Bayan Gladstone. Sana iki pound üç şilin ödeyebilirim."

Bozuklukları masanın üstüne koydu. Kız paraya iştahla baktı.

"Ya da," dedi Dük. "Seni düşes yapabilirim."

İkinci Bölüm

Düşes mi?

Pekâlâ. Emma bir şey için minnettardı: En azından şimdi ona bakmak için mazereti vardı.

Dük yaralarının kapladığı alanı gün yüzüne çıkardığı andan itibaren ona *bakmamak için* çaba harcamıştı. Sonra ona bakmaktan *kaçınmanın* daha büyük kabalık olacağından endişelenmişti. Sonuç olarak bakışları adamın yüzünden halıya, oradan masanın üzerindeki bozukluklara gidip gelmeye başladı. Tüm bunlar biraz baş döndürücüydü.

Şimdiyse doğrudan bakmak için tartışılmaz bir bahanesi vardı.

Tezatlık aşırıydı. Elbette önce yüzünün yaralı kısmı dikkatini çekti. Kulağının arkasından çıkıp saç çizgisine kadar uzanan yara dokusu ağlarıyla ıstırap ve öfke dolu bir görünümü vardı. Daha acımasız olansa yaralı cildiyle zarar görmemiş profilinin tam bir tezat oluşturmasıydı. Orada, yenilmez olduğuna inanan beylerin kendinden ödün vermeyen küstah yakışıklılığı vardı.

Emma görünüşünü korkutucu bulmadı ama sarsıcı olduğunu inkâr edemezdi. Hayır, "sarsıcı" doğru kelime değildi.

Çarpıcı.

O çarpıcıydı.

Sanki bir yıldırım bedenini ikiye bölmüştü ve bıraktığı enerji hâlâ etrafında dolanıyordu. Emma odanın diğer tarafından bile bunu hissedebiliyordu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Özür dilerim, Ekselansları. Sanırım yanlış duydum."

"Seni düşes yapacağım, dedim."

"Eminim... eminim, evlilik yoluyla demek istemiyorsunuz."

"Hayır, Lordlar Kamarası'ndaki geniş nüfuzumu doğum hakkı yasalarını alt üst etmek için kullanmak niyetindeyim, ardından Prens Regent'ı yeni unvan ve düklük yaratması için ikna edeceğim. Bunu başardıktan sonra da onu Hertfordshire'daki bir papazın kızını kendi başına bir düşes olarak göstermeye ikna edeceğim. Elbette evlilik yolunu kast ediyorum, Bayan Gladstone."

Emma kendini zorlayarak kahkaha attı. Kahkaha tek olası cevap gibi görünüyordu. Dük şaka yapıyor olmalıydı. "Bana evlenme teklif ediyor olamazsınız."

Ash sinirle iç çekti. "Ben bir düküm. Senden benimle evlenmeni *istemiyorum*. *Seninle* evlenmeyi *teklif* ediyorum. Bunlar tamamıyla farklı şeyler."

Emma ağzını açtı ama sonra yine kapattı.

"Bir varise ihtiyacım var," dedi Ash. "Teklifimin itici gücü bu."

Kızın dikkati bu kelimeye ve adamın bunu açıkça ve güçlü bir şekilde söylemesine takıldı.

İtici güç.

"Yarın ölsem her şeyim kuzenime kalacak. O, iflah olmaz bir budala. Cepheye gidip İngiltere'yi tiranlardan kurtarmak için savaşma ve bundan sağ kurtulma nedenim," –yüzünü gösterip devam etti– "eve dönüp çiftçilerimin

hayatlarının sefalete dönüşmesini izlemek değildi. Ve bu da demek oluyor ki doğum hakkı yasalarına göre –ben onları alt üst etme niyetinde olmadığım sürece– evlenip bir oğul sahibi olmalıyım."

Telaşsız adımlarla odanın diğer tarafında duran kadına doğru yürüdü. Emma kımıldamadan durup geri çekilmemek için kendini zorladı. Soğukkanlılığını korumaya çalıştıkça nabzı da hızlanıyordu.

Ash'in yüzü çarpıcı olabilirdi ama ya geri kalanı?

Oldukça muhteşemdi.

Emma dikkatini dağıtmak için kendi uzmanlık alanına odaklandı: Kıyafetine. Ceketinin terziliği kusursuzdu, omuz genişliğini vurgulayıp güçlü kollarının hatlarını belirliyordu. Yün en iyi kaliteydi, sıkı dokunmuş ve özenle boyanmıştı. Ancak kesimin modası iki yıl önce geçmişti ve kollarının rengi solmaya...

"Ne düşündüğünüzü biliyorum, Bayan Gladstone."

Emma bundan şüpheliydi.

"İnanamıyorsunuz. Sizin gibi bir kadın nasıl böyle bir konuma yükselebilir? Pek çok soylu hanım tarafından aşağı görüleceğinizi ve arkadaşsız hissedeceğinizi inkâr edemem ama şüphesiz maddi avantajlarla teselli bulacaksınız. Şık bir ev, en iyi mağazaların tümünde cömert krediler, ölümüm durumunda büyük bir ödeme. Tanıdıklarınızı ziyaret edebilir ya da alışverişe gidebilirsiniz. Gerekirse yardım işlerinde çalışabilirsiniz. Gün içinde dilediğinizi yapabilirsiniz." Sesi boğuklaştı. "Ancak geceleriniz bana ait olacak."

Emma *buna* ne cevap vereceğini bilemiyordu. Vücudunda kabaran öfke dolu bir sıcaklık dalgası ayak parmaklarının arasındaki boşluklara kadar yayıldı.

"Gebe kalıncaya kadar, hasta ya da regl olmadığınız sürece, her akşam yatağınızı ziyarete gelmemi beklemelisiniz."

Emma bir kez daha konuşmanın içeriğini anlamaya çalıştı. Tüm olasılıkları değerlendirdikten sonra en olası olanı seçti.

Dük'ün sadece yüzü yaralı değildi. Zihni de hastaydı.

"Ekselansları, ateşiniz mi var?

"Hayır."

"Belki de yatmalısınız. Uşağınızı doktor çağırması için gönderebilirim."

Ash şaşkın bir bakış attı. "Doktora mı *ihtiyacımız* var?"

"Belki vardır." Emma bir elini alnına götürdü. Beyni dönüyordu.

Eğer Dük hasta değilse... tüm bunlar onu metresi yapmak için bir tür oyun olabilir miydi? Ah Tanrım. Belki soyunmaya istekli oluşuyla ona yanlış bir izlenim vermişti.

"Siz..." Bunu söylemenin başka yolu yok gibiydi. "Ekselansları, beni yatağınıza sokmaya mı çalışıyorsunuz?"

"*Evet.* Geceleri. Bunu bir dakika önce söyledim. Beni dinliyor musunuz?"

"Dinliyor muyum, evet," diye mırıldandı Emma. "Anlıyor muyum, hayır."

"Avukatıma kâğıtları hazırlatacağım." Masasına geri döndü. "Pazartesi yapabiliriz."

"Ekselansları, olmaz..."

"O zaman salı."

"Ekselansları, olmaz..."

"Pekâlâ, korkarım haftanın geri kalanında programım dolu." Ajandasının sayfalarını karıştırdı. "Oturup düşünme, içki içme, kapalı badminton turnuvası..."

"Hayır."

"Hayır," diye tekrarladı Ash.

"Evet."

"Evet, hayır. Aklınızı toplayın, Bayan Gladstone."

Emma yavaşça dönüp odaya baktı. Neler oluyordu? Kendini gizemli bir durumu çözmeye çalışan bir dedektif gibi hissetti: *Emma Gladstone ve Kayıp Onur Vakası.*

Bakışları saate kaydı. Çoktan dördü geçmişti. Buradan çıktıktan sonra elbiseyi geri götürmesi, ev sahibine kirayı ödemesi ve ardından pazara gitmesi gerekiyordu.

Bu kadar ileri gittikten sonra geri adım atmasının yolu yoktu.

Duruşunu dikleştirdi. "Ekselansları, işime 'tek boynuzlu kusmuğu' dediniz. Benden para için soyunmamı istediniz. Ardından beni düşes yapacağınıza dair saçma bir açıklama yaptınız ve pazartesi yatağınıza girmem gerektiğini söylediniz. Bu konuşmanın tümü mantıksız ve aşağılayıcı. Varabildiğim tek sonuç benimle dalga geçtiğiniz."

Dük tek omzunu umursamazca silkti. "Yaralı bir münzevinin *biraz* eğlenmeye hakkı var."

"İçmek ve kapalı badminton turnuvasıyla dolan programınıza ne demeli? Eğlenmek için bunlar yeterli değil mi?" Artık sabrı taşıyordu. Biraz mizahtan keyif alabilirdi, kendine gülebilirdi ama zalim şakalara konu olmak istemiyordu. "Bayan Worthing'in sizi bırakma nedeni hakkında şüphelenmeye başlıyorum. Siz son derece..."

"Korkunç," diye tamamladı Dük. "İtici. İğrenç."

"Sinir bozucusunuz."

Ash şaşkın bir ifadeyle homurdandı. "Yani karakterim yüzünden mi hakarete uğruyorum? Hoş bir değişiklik."

Emma uzlaşmacı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Majesteleri, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Masaya yanaşıp bozuklukları alacağım ve sonra uzaklaşacağım. Yavaşça."

Temkinli adımlarla masaya yaklaştı, bir adım kala durdu. Gözlerini Dük'ten ayırmadan masanın üstünde duran iki pound üç şilini aldı. Ardından kısa bir reveransla arkasını döndü.

Ash kızı bileğinden yakaladı. "Gitme."

Emma dönüp baktı, şaşkındı.

Temas şoke ediciydi. Serin ve kuru bir günde metal kapı koluna dokunmak gibiydi. Aralarındaki boşlukta ikisine de ait olmayan bir güçle çarpılmıştı. Şok onu sersemletti. Nefesi kesildi, nabzı hızlandı. Kendini çıplak hissediyordu, açığa çıkan vücudu değil ruhuydu.

Dük de şaşırmış görünüyordu. Delici mavi gözleriyle sorgularcasına baktı. Ardından şaşkın bakışlarını kızın kolunu nasıl tuttuğunu anlamamış gibi kendi eline çevirdi.

Emma'nın kalbi bir an için çılgın hayallere kapıldı. Karşısındaki adam göründüğü gibi küstah ve alaycı biri değildi. Yüzünün önceki ve sonraki hatları altına gizlenen, özü değişmemiş yaralı ve yalnız bir adam vardı.

Buna inanma, Emma. Kalbinin ne kadar saf olduğunu biliyorsun.

Ash kızı bıraktı, dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Şimdi gidemezsiniz, Bayan Gladstone. Eğlenmeye daha yeni başladık."

"Bu oyunu oynamakla ilgilenmiyorum."

Emma elinden geldiğince sakin kalmaya çalıştı. Bir eliyle bozuklukları tutup diğer eliyle elbisenin eteklerini toplayıp kapıya doğru yürüdü.

"Bana veda etme zahmetine girme," diye seslendi Dük.

Girmeyeceğim.

"Ben de etmeyeceğim. İkimiz de geri döneceğini biliyoruz."

Emma bir an için duraksadı. Dük yeniden görüşeceklerini mi sanıyordu?

Yüce Tanrı. Emma'ya kalırsa mümkün değildi.

Bin yıl geçse bile.

"NE ŞAPŞALIM DEĞİL mi?" Bayan Palmer Madam Bissette'in dükkânında perdeyle kapatılmış bir köşede ayakta

dururken Emma kadının bel ölçüsünü alıyordu. "Gün geçtikçe dolgunlaşıyorum. Sanırım çok kek yiyorum."

Emma bundan şüpheliydi. Davina Palmer bir ayda ikinci kez bir elbisesini genişletmek için dükkâna gelmişti. Onun gardırobuyla baştan beri Emma ilgileniyordu. Genç kadının daha önce kilo aldığını hiç görmemişti, hele de bu kadar hızlı.

Suçlu, tatlılar değildi.

Açıkçası bir şey söylemek Emma'nın haddi değildi. Ama Bayan Palmer'ı severdi. Zengin bir armatörün tek kızı ve servetinin tek varisiydi. Biraz şımarık ve beceriksizdi ama hep ışıl ışıldı. Emma'nın gününü güzelleştiren bir müşteriydi ve bu da hafife alınacak bir şey değildi. Dükkâna gelen kadınların çoğu Emma'yı görmezden gelirdi.

Bugünse Bayan Palmer'ın gözlerinde ışıltı yoktu. Sadece korku vardı. Zavallı kızın bir sırdaşa ihtiyacı olduğu açıktı.

"Kaç aylık?" diye sordu Emma usulca.

Bayan Palmer gözyaşlarına boğuldu. "Sanırım dört."

"Beyefendinin haberi var mı?"

"Ona söyleyemem. O bir ressam. Köpeğimizin portresini yapmaya geldiğinde tanıştım ve ben... Ah, önemi yok. O gitti. 'Romantik ilham' arayışı için Arnavutluk'a gitti, artık her ne demekse."

O bir alçak demek, diye düşündü Emma. "Peki ya aileniz? Biliyorlar mı?"

"Hayır." Hızlıca başını salladı. "Bir tek babam var. Ve benden beklentileri çok yüksek. Benim bu kadar dikkatsiz olduğumu bilse... bir daha bana asla eskisi gibi bakmaz." Yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırıklara boğuldu. "Buna dayanamam."

Emma kıza sarılıp yatıştırmak için sırtını yavaşça sıvazladı. "Ah zavallıcık. Çok üzgünüm."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Çok korkuyorum." Geri çekildi. "Bir çocuğu tek başıma büyütemem. Bebeği taşrada yaşayan bir aileye emanet edebilirsem ara sıra ziyarete gidebilirim diye düşündüm. Bunun yapıldığını biliyorum." Bayan Palmer bir elini karnına koyup baktı. "Ama gittikçe genişliyorum. Daha fazla saklayamayacağım."

Emma kıza bir mendil uzattı. "Gidebileceğiniz bir yer var mı? Bir arkadaş ya da kuzen. Taşrada ya da anakarada... Doğum yapana kadar yanında kalabileceğiniz biri?"

"Kimse yok. Böyle bir sırrı saklayacak kimse yok." Mendili avucunda buruşturdu. "Ah, keşke bu kadar aptal olmasaydım. Yanlış olduğunu biliyordum ama o kadar romantikti ki. Bana ilham perisi olduğumu söyledi. Bana kendimi..."

Değerli, arzulanan, sevilen hissettirdi.

Bayan Palmer'ın açıklama yapmasına gerek yoktu. Emma kızın nasıl hissettiğini biliyordu.

"Kendinize bu kadar yüklenmeyin. Yanlış adama güvenen ilk kız değilsiniz ve son da olmayacaksınız."

Yine de bedeli ödeyen hep kadınlar oluyordu.

Emma, Bayan Palmer'ın içinde bulunduğu gibi hassas bir duruma düşmemişti ama o da kalbinin sesini dinleme suçunu işlediği için cezalandırılmıştı. Anılar hâlâ canını acıtıyordu ve aynı acımasız kaderin bir başka genç kadının başına geldiğini görmek, bu adaletsizlik öfkeden titremesine neden oluyordu.

"Emma," Madam Bissette perdenin arkasından seslendi. "Leydi Edwina'nın elbisesinin etekleri kendi kendini dikmeyecek."

"Bir dakika Madam," diye cevap verdi Emma. Ardından Bayan Palmer'a bakıp fısıldadı. "Kıyafetlerinizi almak için haftaya gelin, yine konuşuruz. Size yardım etmenin bir yolunu bulursam mutlaka edeceğim."

"Senden bunu isteyemem."

"Siz istemiyorsunuz." Emma kararlıydı. Vicdanı daha azına izin vermezdi. Bayan Palmer'ın elini tutup sıktı. "Ne olursa olsun yalnız olmayacaksınız. Söz veriyorum."

O öğleden sonra Emma'nın dikkati çok dağınıktı, hiçbir şey yolunda gitmedi. Leydi Edwina'nın eteğindeki eğri büğrü dikişleri iki kez söküp yeniden dikmek zorunda kaldı.

Sonunda kapanış saati geldi.

Madam Bissette üst kattaki dairesine çekildikten sonra Emma'nın terzi arkadaşı, "Bu akşam sen de gelecek misin?" diye sordu. "Dans edeceğiz."

"Bu gece olmaz, Fanny. Sen git."

Emma'nın bir daha söylemesine gerek yoktu. Fanny öpücük yollayıp dükkândan çıktı.

Başka bir zaman olsa nadiren yapılan dans gecesinin keyfini çıkarabilirdi ama bu gece olmazdı. Bunun tek nedeni Bayan Palmer'ın durumuna üzülmüş olması değildi, Ashbury Evi'nde olanlar hâlâ aklını kurcalıyordu.

Dük muhtemelen hâlâ kendi parlak fikrine gülüyordu. Bir terziyle evlenmek? Ha-ha-ha. Ne şaka ama.

Buna nasıl *cüret* etmişti? Gerçekten.

Emma anıları uzaklaştırmak için başını salladı, Dük'ün aklını daha fazla meşgul etmesini istemiyordu. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Madam Bissette'in çekmecesinden bir mum alıp tezgâha koydu, çakmaktaşını elinden geldiğince sessizce vurdu. Çöpe atılan bir parça kahverengi paket kâğıdı aradı, kâğıdı elleriyle düzeltti ve kalemin arkasını kemirerek düşündü. Bu sezon elbiselerin bel kısmı daha düşüktü, imparatorluk tarzından uzaklaşılmıştı. Genişleyen karnı saklamak zor olsa da Emma elinden geleni yapacaktı.

Kalemi kâğıdın üstüne koyup çizmeye başladı. Bayan Palmer'ın aşağıya doğru genişleyen korseye ihtiyacı olacaktı... belki daraltıp genişletebileceği belden düğmeli bir

elbise. Kürklü bir pelerin eksik olmazdı, doğru süslemeler dikkatleri yukarı çekerdi.

Yaptığı işe kendini o kadar kaptırmıştı ki biri kapıyı çalana kadar ne kadar zaman geçtiğini anlamamıştı.

Tak-tak-tak.

Emma ayağa fırlayıp çizimleri cebine tıkıştırdı. "Kapalıyız."

Kapı daha sert ve ısrarla çalındı.

Tak-tak-tak-tak.

Emma iç çekerek dükkânın kapısına yürüdü. Kilidin içindeki anahtarı çevirip kapıyı hafifçe araladı.

"Üzgünüm ama ne yazık ki kapa..."

"Benim için kapalı değilsiniz."

Adam onu kenara itip kararlı adımlarla içeri girdi. Üstünde koyu renk bir pelerin vardı, silindir şapkası yüzünün büyük bir kısmını saklamak için iyice aşağı çekilmişti ama Emma onu anında tanıdı. Sadece bir kişi böyle küstahça davranabilirdi.

Ashbury Dükü.

"Bayan Gladstone." Dük başını belli belirsiz salladı. "Yeniden karşılaşacağımızı söylemiştim."

Ah Tanrım.

Emma kapıyı kapatıp kilitledi. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Kapıyı açık bırakıp içeride bir beyefendiyle yalnız görülme riskini alamazdı.

"Ekselansları, geç saatte ziyaretçi kabul edemem."

"Ben bir ziyaretçi değilim. Bir müşteriyim." Loş dükkânda dolaşıp bastonuyla başsız bir mankeni dürttü. "Yeni bir yeleğe ihtiyacım var."

"Burası kadınlar için bir terzi dükkânı. Beyefendilere hizmet vermiyoruz."

"Pekâlâ, buraya bir elbise siparişi vermeye geldim."

"Kim için?"

"Ne fark eder?" Sinir bozucu bir mimik yaptı. "Oldukça çirkin, benim ölçülerimde bir kadın."

Yüce Tanrım, bu adam neyin peşindeydi? Dünkü alayları onu yeterince tatmin etmemiş miydi? Gerçekten Bayan Worthing'in elbisesini almak istemiş olamazdı.

Niyeti her neyse Emma bunun bedelini ödetmek niyetindeydi. Bugün alay edilecek olan oydu.

Kadınların etek boylarını aldırmak için çıktıkları bir platformu odanın ortasına itip üstüne çıkmasını işaret etti. "O hâlde üstüne çıkın."

Ash ona baktı.

"Madem bir elbise istiyorsunuz..."

"Elbise isteyen *ben* değilim."

"Madem çok çirkin ve Dük ölçülerindeki arkadaşınız bir elbise istiyor, o hâlde ölçü almam gerek. Kol, gövde, etek boyu." Bir kaşını kaldırdı. "Göğüs ölçüsü."

İşte. Kesinlikle şimdi geri adım atacaktı.

Aksine ağzının yaralı olmayan kenarı küstahça seğirdi. Bastonunu kenara koydu. Şapkasını çıkardı. Ardından pelerinini. Sonra eldivenlerini. Ve en son paltosunu. Bakışlarını ayırmadan platformun üstüne çıkıp avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını kaldırdı. Sahnede alkış bekleyen bir aktör gibiydi.

"Pekâlâ," dedi. "Bekliyorum."

Emma mezurasını aldı. Bu küçük saçmalığa başlamıştı ve geri adım atmayacaktı.

"Bu dükkânın yerini nasıl öğrendiniz?" diye sordu kuşkuyla. "Beni takip mi ettiniz?"

"Ben bir düküm. Elbette seni takip etmedim. Seni *takip ettirdim*. Bunlar tamamıyla farklı şeyler."

Emma mezurayı açarken başını salladı. "Bu daha az rahatsız edici değil."

"Rahatsız edici mi? Dün iki pound üç şilin için ömürlük serveti geri çevirdiniz ve ardından evimden yangın var gibi kaçtınız. Sizi, sağlığınız için gerçekten endişelendiğimden takip ettirmiş olabileceğim hiç aklınıza gelmedi mi?"

Emma adama şüpheyle baktı.

"Öyle *oldu* demiyorum. Sadece aklınıza bu gelmeliydi, diyorum."

Emma adamın arkasına geçip kol boyunu alır gibi mezurayı sol omzundan bileğine doğru uzattı. Aslında dikkatinin çoğunu Dük'e yakınlığını görmezden gelmek için harcıyordu. Parmaklarını adamın tenine dokunmaktan sadece ince keten kumaş ayırıyordu ve Emma kütüphanede yaşadıkları temas anındaki elektriği yeniden yaşama niyetinde değildi.

Şimdi gidemezsin. Eğlenmeye daha yeni başladık.

Mezurayı bir omzundan diğerine geçirdi. İç çektiği anda tıraş sabununun ve kolonyasının erkeksi kokusunu aldı.

Bunların hiçbiri esas soruna odaklanmasını kolaylaştırmıyordu.

"Ölçüleri not almıyorsunuz," dedi Dük.

"Gerek yok. Hatırlarım."

Ne yazık ki hatırlardı. Emma istese de istemese de bu karşılaşmanın anılarında sonsuza dek kalacağını biliyordu. Belki de sonsuza dek kalmazdı, en azından yeterince yaşlanıp kabakla konuşacak kadar bunadığında unuturdu.

Mezurayı çevirip bir ucunu ensesine koydu. Hata. Şimdi unutmak istediği tüm anıların üstüne saçlarının kokusunu da eklemişti. Sık dokulu pahalı kadife kokusu vardı.

Kadife mi, Emma? Gerçekten mi?

"Neredeyse bitti. Şimdi göğüs ölçünüzü alacağım." Mezuranın bir ucunu göğsüne koydu ve ardından şeridi saten yeleğin arkasında gererek iki ucu göğsünün ortasında birleşene kadar etrafında döndü.

Mezurayı sıktı. Dük yüzünü buruşturdu.

Güzel.

İşte şimdi canavar tasmadaydı.

O hâlde neden kendini tutsak gibi hissediyordu?

Onu korkutan yaraları değildi. Tam tersine. Bu kadar yakında dururken yüzünün iki yarısını da göremiyordu. Bir tarafı seçmesi gerekiyordu.

Emma onu esir alanın hangi taraf olduğunu zaten biliyordu. Başarılı bir terzi elbise dikerken iki yol izlerdi –kusuru bulup onu gizlemek ya da gizli güzelliği dışarı çıkartmak. O her zaman ikinci yönteme inanmıştı ve ah, bugün bu durum onun büyük çıkmaza sokuyordu.

Bunu yapma, Emma. Aptal kalbine bir parça bile umut verme yoksa mahvolan sen olursun.

Ama artık çok geçti. Şimdi, ona baktığında tek gördüğü bir erkekti. Mavi gözleri parlayan, kalbi şiddetle çarpan bir adam.

İstekleri, ihtiyaçları, arzuları olan bir adam.

Dün ona elini uzatan ve şimdi...

Onu öpmeye kararlıymış gibi görünen bir adam.

Üçüncü Bölüm

Ash bir kadını öpmeyi hiç bu kadar istememişti.

Onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki titriyordu. O dudaklardaki pembe tatlılığı yutabilir, dilinin ucundaki tüm acı kelimeleri kovabilirdi. Ona tutkuyla ilgili bir iki şey öğretebilirdi. Onun nefesini keserdi. İliklerine kadar titretebilirdi.

Elbette onu öpmekten fazlasını istiyordu. Öne doğru eğilince yakasındaki boşluğa bakıp göğüsleri arasındaki sayısız zevk vaat eden karanlık ve hoş kokulu vadiyi görmeyi başardı.

Birkaç yıl önce olsa Ash onu öper ve daha fazlasını yapardı. Onu küçük mücevherler ve zekice esprilerle baştan çıkarırdı. Yatağına isteyerek hatta arzuyla girer, birbirlerinin tadına varırlardı. Sonuna kadar.

Ama bu eskiden mümkündü. Bir zamanlar sahip olduğu mizah anlayışının yerini için için yanan bir öfke almıştı, bir zamanlar çekici olan yüzü şekil değiştirmişti. Hiçbir kadın; sefil, küstah, çirkin bir adamın öpücüklerinden etkilenmezdi.

Önemi yoktu. Aradığı bir âşık değildi. Bir eş bulması gerekiyordu. Onunla evlenecek, yatağına alacak ve varisine hamile kaldığı anda onu taşraya yollayacaktı. Hepsi buydu.

Doğrulup bir kaşını alayla kaldırdı. Neyse ki tek kaşını hâlâ hareket ettirebiliyordu. Tek kaşını alayla kaldıramadıktan sonra dük olmanın ne anlamı vardı?

Emma mezurayı gevşetti. "Kumaş mağazasından kumaş seçip buraya on metre gönderin. Ten renginize uygun olarak size pembe brokar öneririm."

Dük başını eğdi. "Cidden mi? Ben kayısı rengi düşünmüştüm."

Emma şapkasını, pelerinini, eldivenlerini ve asasını alıp adamın eline verdi. "Şimdi sizden gitmenizi isteyeceğim. Eve gitmem gerek."

"İkisini aynı anda yapabiliriz. Evinize kadar size eşlik edeyim. Arabam dışarıda."

"Teşekkür ederim, yürümeyi tercih ederim."

"Daha da iyi. Ayaklarım arabadan da yakın."

Emma arka kapıya yöneldi. Ash ceketini ve pelerinini giyip eldivenlerini ve şapkasını taktıktan sonra nemli ve pis kokulu bir ara sokakta onun peşinden gitti. Adımları uzun olduğundan yetişmesi zor olmadı.

Emma'nın ayakkabıları kaldırım taşlarında öfkeyle çınlıyordu. "Sizin metresiniz olmayacağım. Bedenim kiralık değil."

"Bu tam olarak doğru değil. Bir terzisiniz, değil mi? Parmaklarınız kiralık."

"Bir kadının parmaklarıyla rahmi arasındaki farkı bilmiyorsanız sizinle kesinlikle aynı yatağı paylaşamam."

Bir anlık şaşkınlığın ardından Ash gülmeye başladı. Paslı, çekici olmayan bir tonda gülmüştü. Tecrübesini kaybettiği belliydi.

"Aradaki farkı biliyorum." Emma'nın eldivensiz eline uzanıp başparmağıyla kızın parmak uçlarını okşadı. "İkisini karıştırmayacağıma güvenebilirsin."

İşaret parmağının ucundaki bir nasıra dokundu. Öfkelendi. Bir centilmenin kızının yumuşacık elleri olmalıydı

ama hayat küçük izler bırakarak onları sertleştirmişti. Elini dudaklarına götürmek ve bir öpücükle tüm acılarını silmek için büyük bir arzu duyuyordu.

Emma düşüncelerini okuyormuşçasına iç çekti. Belki de onu şaşırtan kendi düşünceleriydi.

Emma elini çekti. "Amacınız ne? Bana daha fazla eziyet etmek mi?"

"Hayır, niyetim bu değil. Gerçi zamanla bunun kaçınılmaz sonuç olacağını biliyorum."

Emma hafifçe inledi.

Ash bunu son derece heyecan verici buldu. Ama söylemeyecekti. Kollarını kendine sararak titremesi yüzünden dikkati fazlasıyla dağıtmıştı. "Pelerininiz nerede?

"Dün sizin evinizde bıraktım."

"Anladım. Umarım bu size dramatik çıkışlar yapma konusunda bir şeyler öğretmiştir."

Ash kendi pelerinini çıkarıp kızın omuzlarına koydu, iki ucunu bağlayınca kız küçük bir penguene benzedi. "Gel hadi." Onu omuzlarından tutup yürümesi için hafifçe itti.

Pelerinini vermesinin tek nedeni kahramanlık yapmak değildi. Aynı zamanda kendini de koruyordu. Eldivenleri vardı ama deri çok ince, çok yumuşaktı. Pelerin olmadan kızın tenini hissedebilirdi. Kütüphanede tecrübe ettiği içgüdüsel şoku yeniden yaşamak istemiyordu.

"Şimdi," dedi, "belki dikkatinizi verebilirsiniz. Ben metres olmakla ilgili bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. 'Düşes' kelimesini kullandığıma eminim." Yürüdükleri kasvetli sokağı gösterdi. "Başka bir amaç uğruna *buraya* gelme zahmetine girmezdim."

"Ciddi olamazsınız. Gerçekten, cidden, dürüstçe, samimiyetle, kesinlikle değilsiniz."

Dük bir süre bekledi. "Zarfları sıralamayı bitirdiniz mi? Kesmek istemem."

Minik pengueni tedirgin görünüyordu.

Ash de tedirgindi. Onu gerçekten istemesinin mümkün olmadığı konusundaki ısrarına bakarak başka bir erkeğin kıza kendisini istenmeyen hissettirdiğinden şüphelendi. *Bu* onu kızdırdı.

"Beni dinle, Emma."

İşte, daha şimdiden onu Emma olarak düşünüyordu. Emma, bu kısa, inatçı isim ona çok yakışıyordu.

"Cevabım evet," dedi Dük. "Ciddiyim. Gerçekten, cidden, dürüstçe, samimiyetle, kesinlikle. Ve sana tamamıyla sahip olmak niyetindeyim."

Emma sendeledi, az kalsın bir elma satıcısının arabasının üstüne düşecekti.

Dük'ün onu tutmasıyla dengesini sağladı ama adam onu bırakmadı. Aksine onu daha sıkı sardı ve elma arabasının etrafından dolandırıp vücudunu onunla yoldan geçen bir araba arasına siper etti.

Emma hızlı hareket eden Ash'e ayak uydurmakta zorlanıyordu. Aslında kütüphanesine girdiğinden beri ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Niyetini anlamak için mücadele ediyordu. Kendi bedeninin verdiği tepkileri kontrol etmeye çalışıyordu. Adam yorucuydu. Bir erkekten çok bir spor salonu gibiydi.

"Eğer istediğiniz bir eşse," dedi Emma, "sizinle evlenmeye hevesli, iyi yetiştirilmiş bir sürü kadın bulabilirsiniz."

"Evet ama onları *bulmam* gerek. Bu çözümse beni zahmetten kurtarıyor."

Emma Dük'e yan yan baktı. "Kendinizi duyuyor musunuz? Gerçekten bunun ne denli aşağılayıcı olduğunu anlamıyor musunuz?"

"Ben bunun iyi haber olduğunu düşünüyorum. Sana bir unvan ve servet teklif ediyorum. Tek yapman gereken karanlıkta sırt üstü yatmak ve sonra da dokuz ayı koca bir karınla geçirmek. Bir kadını bunu kabul etmekten ne alıkoyabilir?"

"Ne mi? Belki kendini damızlık kısrak gibi hissetmek istememesi olabilir."

Kaldırımdan inip karşıya geçtiler.

"Bir damızlık. Hımm. Bu benzerliğin beni rahatsız ettiğinden emin değilim. Eğer sen damızlık kısraksan bu da beni damızlık at yapar."

"İşte," dedi Emma, "birkaç kelimeyle dünyadaki adaletsizliği özetlediniz."

Dük yorumu görmezden geldi. "Diğer yandan 'aygır' olmayı tercih ederim."

"Atları boş verin!" Emma öfkeyle iç çekti. "Bana evlenme teklif etmeniz çok saçma. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz. Ve tanıdığımız kadarıyla birbirimizden hoşlanmadık."

"Küçük şirin kasabandaki kur yapma gelenekleri hakkında fikrim yok ama bizim sosyal çevremizde evlenirken iki şeye önem verilir: doğurganlık ve maddi durum. Benim teklifim mantık evliliği. Sefalet içinde yaşıyorsun ve benim," elini göğsüne koyup devam etti, "fazlasıyla param var. Benim bir varise ihtiyacım var ve sen," elini kıza doğru salladı, "bana bir tane verebilirsin. Birbirimizden hoşlanmamıza gerek yok. Bir çocuk olduğu anda kendi yollarımıza gidebiliriz."

"Kendi yollarımıza mı?"

"Taşrada kendi evin olacak. Sana daha fazla ihtiyacım kalmayacak."

Kalabalık bir sokağa döndüklerinde Ash şapkasının ucunu aşağı çekip ceketinin yakasını kaldırdı. Karanlık çökmüştü ama Ay parlaktı. Dük belli ki dikkat çekmek istemiyordu. Şefkat Emma'nın kalbine davetsiz misafir misali yerleşti.

"Anladığım kadarıyla," dedi Emma, "teorik çocuğunuzun erkek olacağını varsayıyorsunuz. Ya bir kız babası olursanız? Ya da beş kız?"

Ash omuzlarını silkti. "Papazın kızı olan sensin. Erkek olsun diye dua et."

"Korkunç birisiniz."

"Konu kişisel kusurlarımıza geldiğine göre söyleyeyim; mantıksız davranıyorsun. Gururun sağduyunun önüne geçmesine izin veriyorsun. Tartışmayı bırakıp kaçınılmaz sonuca gelmelisin."

"Benim vardığım sonuç, bu sohbetin bir delilik olduğu yönünde. Benimle evlenecekmişsiniz gibi konuşmaya neden devam ettiğinizi anlamıyorum."

"Ben de *senin* neden evlenmeyecekmişim gibi konuştuğunu anlamıyorum."

"Siz bir düksünüz. Ben bir terziyim. Başka bir şey söylemeye gerek var mı?"

Ash elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başladı. "Sen doğurganlık döneminde sağlıklı bir kadınsın. Bir centilmenin kızısın. Eğitimlisin. Yeterince güzelsin, benim için sorun değil ama bir çocuğun en azından çirkin olmayan bir ebeveyni olmalı." Son parmağına sıra geldi. "Ve buradasın. Tüm ihtiyaçlarım karşılanıyor. Sen karşılıyorsun."

Emma inanamayarak baktı. Bu belki de hayal edebileceği en duygusuz evlenme teklifiydi. Adam alaycı, duyarsız, küçümseyici ve kabaydı.

Ve Emma kesinlikle onunla evlenecekti.

Mantığa ve toplum hakkında bildiği her şeyin aksine dürüst bir evlenme teklifi yapıyor gibi görünüyordu. Bunu reddederse İngiltere'deki en büyük ahmak olurdu.

Bir terzinin uzun vadeli beklentileri olmazdı. Yıllar süren ince dikiş işleri gözlerinin bozulmasına, parmaklarının sertleşmesine neden olurdu. Emma en iyi şansının –belki de *tek* şansının– iyi bir evlilik olduğunu biliyordu. Yatağa mahkûm, yetmişlik, pis biri bile olsa bir dükün teklifini reddetmesi aptallık olurdu.

Kaldı ki karşısındaki dük böyle biri değildi. Sahip olduğu bir sürü, *bir sürü* kusura rağmen Ashbury güçlü, hayatının baharında ve güzel kokan biriydi. Ona çocuk vermesi karşılığında geleceğini güvenceye almayı teklif ediyordu...

Ve bir ev...

Taşrada kendine ait, sessiz bir ev. Üstelik zavallı Bayan Palmer'a yardım etmesine de imkân sağlayacaktı.

Dük bir anda durdu. "Kutsal haç. Bu doğru değil."

Lanet olsun. Bir saniyeliğine de olsa hayallere dalmıştı. Sonunda Dük'ün aklı başına gelmişti. Bu onu göndereceği andı. Emma bir liman kasabasında yaşlanacak, denizcilere gömlek dikip nasıl düşes olabileceğine dair hikâyeler anlatacaktı.

"St. James Parkı'nın ortasındayız," dedi Ash.

"Öyle mi?" Kız etrafına bakındı. Sonbaharla sararan çimler. Yarı çıplak ağaçlar. "Sanırım haklısınız. Kutsal haç nedir?"

"İsa'nın hacı. Sen nasıl bir papazın kızısın? Baban duysa dehşete düşer."

"İnanın bana, bu yeni bir şey olmazdı."

"Her neyse, sen nerede oturuyorsun?"

"Dükkânın iki kapı ilerisinde bir tavan arasında."

"Biz buradayız çünkü..."

Emma dudağını ısırdı. "Peşimi bırakırsınız diye düşündüm. Ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Elbette değiştirdin." Kızı sertçe kenara çekip elini beline koydu ve kızı uzaklaştırmaya başladı. "St. James Parkı'nda geceleri ne tür pisliklerin pusuda beklediğini biliyor musun?"

"Pek değil."

"Dua et de öğrenme."

"Hava yeni kararmıştı. Eminim biz..."

Cümlesini bitirme şansı olmadı. Sanki Dük haklılığını kanıtlamak için onları tutmuş gibi gölgelerin içinden iki adam fırladı.

Yüzlerindeki ifadeden adamların para istediği belli oluyordu.

Dördüncü Bölüm

Ash her zaman haklı çıkmaktan nefret ediyordu.

Adamlarla Emma arasına girip bir elini kızın sırtında tutup diğeriyle bastonunu kavradı. "Pekâlâ?" dedi. "Ne olduğunu biliyorum. Bana ne istediğinizi söyleyin ki ben de *size* hadi oradan diyeyim ve herkes kendi yoluna gidebilsin. Bu akşam yoğun bir programım var."

"Çantayı verin, bayım. Saatleri ve yüzükleri de."

"Hadi oradan. İşte bu kadar. Ne kadar kolay oldu, gördünüz mü?" Kolunu Emma'nın omzuna koydu. "Biz gidiyoruz."

İkinci adam bıçak çıkardı. "Durun. Yoksa işler karışır."

"Umarım karışmaz," dedi Ash kupkuru bir sesle. "Aksi hâlde şüphesiz sen zararlı çıkarsın."

Bıçaklı adam Ash'in kaburgalarına vuracakmış gibi yaptı. "Kapa çeneni. Eksik eteğin önünde kan kaybından ölmek istemiyorsan bozuklukları ve takıları sökül."

Eksik etek mi?

"Endişelenmeyin *bayan*." Diğer adam bir eline doladığı ipi diğer eliyle sıkıca çekerek kıkırdadı. "Sizi bu beyefendinin elinden memnuniyetle kurtarırız."

Ash'in gırtlağından vahşi bir homurtu yükseldi. "Fazla ileri gittiniz." Bastonunu bir kılıç gibi havaya kaldırdı, yay çizerek savurup haydutları geri çekilmeye zorladı. "Ona

dokunursanız bunu hayatınızla öderseniz sizi küfelik sokak köpekleri."

Öfkelenmenin ötesine geçmişti, hiddeti giderek artıyordu, en ilkel içgüdülerinin kabarmasıyla kanı varlığını bile bilmediği renklerde akmaya başladı.

Bıçak karanlıkta parladı. Sahibi hamle yaptı, Ash boştaki eliyle Emma'yı arkasına alıp kenara kaydı. Sert bir darbeyle adamı dizlerinin üstüne devirdi. Bıçak çimlerin üstüne düştü.

Etrafında dönerek bastonunu tekrar kaldırdı, diğer yan kesiciye kemiklerini kırmaya yetecek sertlikte vurmaya hazırlandı.

Hamlesini yapamadan esen rüzgâr şapkasını uçurdu.

Hırsızlar aynı anda geri çekildi.

"Yüce İsa," diye fısıldadı biri.

"Aman Tanrım," dedi diğeri dört ayağı üstünde geri çekilirken. "Bu, Şeytan."

Ash ciğerlerini yakan öfkesiyle soluyup bastonunu hamleye hazır hâlde tuttu. Ancak anlaşılan buna gerek kalmamıştı. Gergin bir sessizliğin ardından bastonunu indirdi. "Defolun."

Adamların ikisi de kımıldamaya cesaret edemedi.

"Defolun!" diye kükredi Ash. "Korkak aşağılıklar gibi evinize kaçın yoksa yemin ederim Şeytan'ın canınızı alması için *yalvarırsınız.*"

Ayağa kalkıp kaçtılar. Hiçbir zafer bu kadar hayal kırıklığı yaratmamıştı.

Ash Londra'ya döndüğünde birkaç etkileşiminin onu inandırdığı *kadar* canavarca görünmüyor olabileceğine dair küçük bir umuda sarılmıştı. Belki Annabelle –sadece Annabelle– dış görünüme bu kadar değer veriyordu. Belki eski arkadaşları gerçekten onu birden fazla sefer ziyaret edemeyecek kadar meşguldü ve belki de çalışanlarının çoğunun gerçekten aniden hastalanan uzak akrabalarını ziyaret etmesi gerekiyordu.

Belki, sadece belki yaraları o kadar da kötü değildi.

Kendini kandırmıştı. Bu açıktı. Görünüşü korktuğu kadar kötüydü. Aşağılık suçluları bile fare gibi kaçırmaya yetmişti. Ve o zeki ve güzel genç bir kadının evlenme teklifine sevinmesini bekliyordu.

Herkes ondan kaçmak isterdi. Aklı olan hiçbir kadın onunla olmak istemezdi. Başını çevirdiğinde Emma da gitmiş olacaktı. Bundan emindi.

Yanılıyordu.

Hâlâ oradaydı, iki eliyle bir dal parçası tutmuş, kaçan haydutların arkasından bakıyordu. Ash'in verdiği pelerin omzundan kaymıştı. Nefesi soğuk havada öfkeli buhar bulutları oluşturuyordu.

Sonunda dalı bıraktı, ardından birkaç adım uzaklarına düşen şapkayı almak için harekete geçti. "Yaralandın mı?"

Ash hayretle ona baktı. Sorusu mantıklı değildi. Olanların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Kız kaçmadığı gibi bir de onu *müdafaaya* hazırlanmıştı – çok saçmaydı. Onunla ne yapacağını bilmiyordu, kendiyle ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. İstemese de...

İstemese de bir sürü *duyguyu* aynı anda yaşadı.

İlk olarak ufak tefek bir kızın yardımına *ihtiyaç* duyabileceğini düşünmesi hakarete uğramış gibi hissettirmişti. Bu, ona sahip olma, kimin kimi koruduğunu gösterme arzusunun artmasına neden oldu. Diğer yandan gururunu bir kenara bırakıp başını kucağına yaslayıp ağlamak istemesine neden olan adını koyamadığı bir duygu hissetti.

Üçüncüsü elbette düşünülemezdi. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Yine de karar verilmişti. Emma kendi kaderini kendi belirlemişti.

Eğer ondan kaçma niyeti varsa bile bu şansı kaybetmişti.

Ash onun şimdi gitmesine izin vermeyecekti.

EMMA ONDAKİ DEĞİŞİKLİĞİ hissetti. Çenesindeki gerginlik. Nefesinin öfkeyle yükselip alçalması. Gözlerinde

mavilikten eser kalmamıştı, şimdi sadece soğuk, parlak bir siyah vardı.

Başta çarpıcıydı ama şimdi... yoğun bir çarpıcılığı vardı, Emma bunu tarif edecek uygun kelimeyi bulamıyordu. Ama hissediyordu. Ah, baştan ayağa hissediyordu. Vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuştu, tüm sinirleri uyarılmıştı.

Bedeni bir şey olacağını biliyordu.

Zihnininse müthiş bir gücün açığa çıkacağından başka ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Şapkanız," dedi. Sanki elindeki şapka şeklindeki nesnenin mesela bir parça koyun eti değil de şapka olduğunu söylemeye gerek vardı.

Dük şapkayı aldı.

Süngerimsi çimlerin üzerine düşen pelerinini aldı.

Ve ardından *onu* aldı.

Bir beyefendi gibi girmesi için kolunu uzatmadı. Bunun yerine Emma'yı dirseğinden tutup caddeye doğru çekti. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben değilim," diye mırıldandı Emma.

Emma elbette hırsızlar tarafından pusuya düşürüldükleri için mutlu değildi. Bu korkunçtu ve bir daha böyle bir deneyim yaşamak istemezdi. Ancak zarar görmeden kurtulmuş oldukları için bu anıyı zihinde canlandırabilir ve Dük'ün onu korumak için içgüdüsel hareketlerinin ve iki adamı kovalamak için gösterdiği öfke dolu hassasiyetin heyecanını tekrar hissedebilirdi.

Daha önce kimse onu böyle korumamıştı.

Öncesinde ona karşı hissettiği çekim –ve evet, her ne kadar karşı koysa da ona karşı bir çekim *hissetmişti*– yüz kat artmıştı.

"Özür dilemesi gereken benim," dedi Emma. "Hepsi benim hatamdı. Eğer bu parka girmemiş olsaydık..."

"Ben daha dikkatli olmalıydım. Suç benim." Başka bir şey söylemeden onu parktan çıkardı. En yakın geçitte bir

araba durdurdu. "Eve gidiyorsun. Arabam yarın gelecek. Eşyalarını hazırla."

Emma boğuluyor gibi hissetti. "Bekle. Ne diyorsun?"

"Oradan bir otele gideceksin. Sanırım Mivart's'a."

Mivart's. Mayfair'deki en şık ve pahalı oteldi. Emma ziyaret için gelen Avusturyalı bir baronese elbise dikmek için bir kez oraya gitmişti. Öyle bir yerde kalabileceğini hiç hayal etmemişti.

"Avukatlar anlaşmayı hazırlar hazırlamaz sana göndereceğim." Dük arabanın kapısını açıp Emma'yı bindirdi. "Ashbury Evi'nde evleneceğiz."

"Ama... ama..."

Ash sürücüye nereye gideceklerini söyledi, ardından kapıyı kapatmaya geldi. "Bir daha düşündüm de eşyalarını *toplama.* Sana yenilerini alacağım. Küflü patatesler işime yaramaz."

Dük kapıyı kapatamadan Emma ayağını araya koydu. "Bekle."

Ash kıza baktı. "Ne?"

İyi bir soruydu. Emma'nın ne diyeceğine dair bir fikri yoktu. Sadece her şey çok hızlı oluyordu. Çok hızlı. Dünya etrafında hızla dönüyordu, Emma onu durdurmak istemiyordu ama tutunacak bir dala ihtiyacı vardı.

"Ben... ben bir kedi getirme konusunda ısrar ediyorum."

Ash tiksintiyle homurdandı. "Bir kedi mi?"

"Evet, bir kedi. Benim kedim."

Emma, seni aptal, senin bir kedin yok.

Bir tane bulabileceğini düşündü. Sevgi vaadi olmayan bir evlilik yapacak, büyük ve zarif evde yaşayacaksa en azından bir müttefike ihtiyacı olacaktı. Tüylü, koca gözlü bir kediden daha iyi bir müttefik olabilir miydi?

"Anlaşmalı bir gelin olarak büyük bir bela olacağını gösteriyorsun." Kızın ayağını arabanın içine itti, kapıyı kapatmadan önce parmağını kıza doğru salladı. "Şu kedin iyi huylu olsa iyi olur."

Beşinci Bölüm

Kedi, Ashbury'nin aynada kendine baktığı ender durumlar dışında hayatında gördüğü en iğrenç, pis ve itici yaratıktı. Pire dolu is rengi tüylerle kaplı bir kemik yığınından fazlası değildi.

Gelini sevimsiz hayvanı iki eliyle çiçek buketiymiş gibi önünde tutuyordu.

Mükemmel. Âdet neydi? Eski bir şey, yeni bir şey, ödünç bir şey, miyavlayan bir şey.

Ash bu şeye kaşlarını çattı.

Karşılığında yaratık tısladı.

Birbirlerinden hoşlanmama karşılıklıydı.

"Bir ismi var mı?" diye sordu.

Emma soruya şaşırmış gibi baktı. "Ne?"

"İsim. Kedinin bir ismi var mı?"

"Ah. Evet. Pantolon. İsmi Pantolon."

"Pantolon mu?"

"Öyle demedim mi?" Emma o şeyi bırakacak gibi görünmüyordu. Etrafına baktı. "Yeminlerimizi nerede edeceğiz? Kütüphanede mi?"

"Umarım tören boyunca o şeyi tutmayı düşünmüyorsundur."

"Yere bırakırsam kaçar diye korkuyorum. Ayrıca o da izlemek istiyor. Öyle değil mi, Pantolon?" Kedinin yüzünü kendine çevirip öpücük gönderir gibi yaptı. "Bu Ashbury Dükü. Onunla tanıştığına sevindin mi?" Yaratığın patisini tutup Ash'i selamlar gibi salladı. "Oldukça dost canlısı."

Kedi patisini havada sertçe savurdu.

Evet. Çok dost canlısıydı.

Ash uzandı, kediyi kızın kucağından alıp yere bıraktı. Gri canavar anında kaçtı.

"Bu ev kocaman," diye çıkıştı Emma. "Günlerce kaybolabilir."

"Umarım."

Yeleğinin önünü çekiştirip doğru düzgün bakmak için gelinine döndü. Kedinin onca suçu arasında en kötüsü Emma'yı görmesini engellemekti. Ash şimdiye kadar onu iki şekilde görmüştü: İlkinde cüzzamlı buz sarkıtlarından yapılma bir elbise, ikincisinde ise mütevazı bir satış elemanı elbisesi giyiyordu.

Bugün giydiği elbise sadeydi ama güzellikten mahrum kalmış gözlerin soluklanmasına izin veriyordu. Çok güzel görünen mavi yünden yapılmıştı. Üstüne mükemmel oturmuştu. Ash buna şaşırmaması gerektiğini düşündü, muhtemelen kendi dikmişti, elbise en güzel yerlerini sarmıştı. Kolları uzundu ve bileklere ince dantel eklenmişti. Pudra şekeri gibi hoş bir tatlılığı vardı.

Etkileyiciydi.

Hayır, hayır. *Etkileyici mi?* Aklından bu mu geçmişti? O etkilenmemişti. Asla etkilenmezdi. Peh.

O şehvete kapılmıştı ve hepsi buydu. Bitmek tükenmek bilmeyen bekârlığa veda etmeye hevesliydi. Elbiseye sadece bir nedenden ötürü hayranlık duymuştu: Yerde tatmin edici bir yığın oluşturacaktı.

Bu şekilde göremeyecek olması ne kötüydü. Bu gece yatağına gittiğinde oda karanlık olacaktı.

Emma'nın gül rengi dudakları kıpırdadı. Kahretsin, bunu gördüğüne göre demek ona bakıyordu. Üstelik her ne dediyse duymamıştı.

"Papaz yardımcısı konuk odasında," dedi Ash.

Emma duraksadı.

Ash kendini, *Bunu yapamam* ya da *Aklımdan ne geçiyordu?* ya da *Teşekkür ederim ama açlıktan ölmeyi tercih ederim,* cümlelerinden birini duymaya hazırladı.

"Konuk odası ne tarafta?"

Dük rahat bir nefes alıp kolunu uzattı. "Bu taraftan."

Emma pek neşeli adımlarla yürümüyordu ve Dük bu yüzden onu suçlayacak değildi. Şüphesiz aşk evliliği yapmayı isterdi ve Ash kızın çalışmaktan kızaran minicik parmaklarının arasından bu hayali çalmak, rüyalarını süsleyen büyüleyici, yakışıklı damadı huysuz bir canavarla değiştirmek üzereydi.

Suçluluk duygusu yüreğini sıkıştırdı.

Bunu görmezden gelmeliydi. Savaş ona iki şey öğretmişti. Birincisi, hayat geçiciydi. İkincisi, sorumluluk için aynısı geçerli değildi. Bir varisi olmadan ölürse sersem kuzeni topraklarını parçalayacak, her kararı kendi çıkarlarına ve zenginliğine göre verecekti. Ash kendisine güvenen binlerce kişiyi yüzüstü bırakmış olacaktı.

Onları yüzüstü bırakırsa babasının yetiştirdiği oğul olmayacaktı. Hiçbir olasılık bundan daha iç karartıcı olamazdı.

Konuk odasına girerken ironiyi fark etti.

Aşk için evlenen *kendisiydi.*

Sadece bu aşk Emma'ya değildi.

TÖRENİN EMMA'NIN GENÇLİK hayallerindeki düğünle alakası yoktu. Doğal olarak arkadaşları, akrabaları ve

komşularıyla dolu bir kilisede evlenmeyi düşlemişti. Saçında pembe kurdeleler ve çiçeklerden bir taç olduğunu hayal etmişti. Ama bu çocuksu hayalleri kurmayı yıllar önce bırakmıştı.

Salonda konuk da çiçek de yoktu, sadece papaz yardımcısı, uşak, hizmetçi ve imzalaması gereken sayısız kâğıt vardı. Emma kâğıt yığınına endişeyle baktı. Bir an önce başlamaktan başka yapabileceği daha iyi bir şey yoktu.

Daha ikinci kâğıdın yarısındayken Dük'ün sabrı taştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kâğıtları mı *okuyorsun?*"

"Elbette okuyorum. Okumadan hiçbir şeye imza atmam. Sen atar mısın?"

"Bu farklı. Benim kaybedecek şeylerim var."

Ama Emma'nın yoktu. Dük'ün ima ettiği buydu. İşin aslı buna karşı çıkmak mümkün değildi. Terzideki işini, çatı katını ve sahip olduklarının çoğunu arkasında bırakmıştı.

Dük odanın karşı ucunda daireler çizerek okuması için kızı bıraktı. Emma Dük'ün de kendisi kadar gergin olabileceğine dair garip bir şüpheye kapıldı.

Hayır, bu doğru olamazdı. O, daha ziyade bir an önce bitmesini istiyordu.

"Yardım edebilir miyim, Bayan Gladstone?" Fısıltı hâlindeki soru yakınından gelmişti. "Bu kâğıt destelerinin ne kadar ağır olabileceğini biliyorum."

Emma yanında duran uşağa baktı. Onunla geçen gün tanışmıştı. Adı neydi? Yanlış hatırlamıyorsa Bay Khan'dı.

Kesin olarak hatırladığı şey daha ilk gördüğünde ona kanının ısındığıydı. Bronz teni, gümüş rengi saçları vardı, Hint aksanıyla konuşuyor ve bir ok gibi dimdik duruyordu. Emma'ya kapıda davetsiz geldiği gün bile nazik davranmıştı. Hatta tuhaf bir şekilde onu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Dük her zaman böyle değildir," dedi Khan sıradaki kâğıtları uzatırken.

"Öyle mi?" dedi Emma küçücük umuda sarılarak.

"Genelde çok daha kötüdür." Uşak omzunun üstünden arkasına bakıp diğer kâğıt destesini uzattı. "Uzun süredir yalnızdı ve böyle kalmaya kararlıydı. Kimseye güvenmez ama kendisine meydan okuyanlara saygı duyar. Sanırım sizin burada olma nedeniniz de bu. Öfkeli, kırgın, sıkkın, gösterdiğinden çok daha fazla acı çekiyor ve – ya siz onu iyileştireceksiniz ya da o sizi mahvedecek."

Emma güçlükle yutkundu.

"Faydası olur mu bilmem ama," dedi uşak, "tüm personel ilkinin olmasını istiyor."

"Faydası olur. Sanırım."

Yaralı bir dükü "iyileştirmek" için gereken her neyse Emma bundan yoksun olduğundan emindi. Ancak Khan onun yanında olmak istiyorsa bundan şikâyet etmeyecekti. Evde bir dosta ihtiyacı vardı ve belli ki bu kocası olmayacaktı.

Ve her neredeyse kedi de olmayacaktı.

"Orada ne oluyor?" diye sordu hakkında konuşulan Dük.

"Hiçbir şey," dedi Emma. "Bitmek üzere." Uşağa bakıp fısıldadı: "Tavsiyen var mı?"

"Sanırım kaçmak için çok geç."

"Başka?"

"Çok içer misin? Evde biri içmeli ve ben içemiyorum."

"Khan, orada boş duracağına işe yara. Aile İncili'ni getir."

Uşak doğruldu. "Elbette, Ekselansları."

Uzaklaşırken kıza göz kırpış şekli sempatikti. *Bu işte birlikteyiz,* der gibiydi.

Emma kaleme uzandı.

Anlaşmayı imzalamayı bitirince papaz yardımcısı boğazını temizledi. "Başlamaya hazır mıyız, Ekselansları?"

"Tanrım, evet. Halledelim şu işi."

Dük ile yan yana geldiklerinde Emma adama bakmadan edemedi. Yaralı olmayan tarafındaydı. Kararlı, çetin hatlarında şüpheye dair bir iz yoktu.

Ardından adam bir anda başını çevirdi ve yaraları göründü. Emma ona bakarken yakalandığı için utanıp bakışlarını kaçırdı ve anında bakışlarını kaçırmanın yapılacak en yanlış şey olduğunu fark etti.

Aferin sana, Emma. Harika. Bu onu hiç gücendirmemiştir.

Yeminlerini ederken Dük, parmağına gösterişsiz altın bir halka geçirmek için kızın elini tuttu. Tutuşu hak iddia eder gibi sıkı ve duygusuzdu. Önce iki hizmetçi şahit olarak imza attı, ardından onlar imzaladı ve papaz yardımcısı gitti.

Sadece üçü kalmıştı. Emma, Dük ve ağır, rahatsız edici sessizlik.

Ash ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, sanırım bitti."

"Sanırım."

"Hizmetçiye odana içecek götürmesini söyleyeceğim. Dinlenmek istersin."

Gitmek için arkasını döndüğü sırada Emma kolunu tutup onu durdurdu.

Dük arkasını döndü. "Ne!"

Bunu bir soru gibi değil azarlar gibi söylemişti.

Emma sinirlerini kontrol altında tuttu. "Akşam yemeği istiyorum."

"Elbette akşam yemeği yiyeceksin. Seni aç bırakacağımı mı sandın? Bunun sağlıklı bir bebek amacıma pek faydası olmaz."

"*Karnımın doyurulmasını* istediğimi söylemiyorum. Akşam yemeğini birlikte yemek istiyorum. Sadece bu gece değil, her gece. Birden fazla çeşit ve sohbet içeren güzel akşam yemekleri."

Ash'in yüz ifadesini gören biri kızın ona her gece mide ameliyatı önerdiğini düşünebilirdi. Hem de dikiş iğnesi ve kaşıkla yapılan bir ameliyat.

"*Bunu* neden istiyorsun?"

"Aramızda yatmaktan fazlası olmalı. Birbirimizi en azından bir parça tanımalıyız. Aksi takdirde kendimi bir..."

"Damızlık gibi hissedeceksin. Evet, hatırlıyorum." Yana bakıp iç çekti, sonra yeniden Emma'ya baktı. "Pekâlâ, akşam yemeklerini birlikte yiyeceğiz. Ama birkaç meseleyi şimdiden açıklığa kavuşturalım. Bu, anlaşmalı bir evlilik."

"Evet, öyle."

"İşin içine duygular girmeyecek. Hatta buna karşı her türlü önlem alınacak."

"Herhangi bir önleme ihtiyaç duyacağımızı düşünmene şaşırdım."

"Senin yapman gereken bir şey var. Yatağına gelmeme izin vereceksin. Görünüşümün hiç hoş olmadığının bilincindeyim. Ancak kaba ya da şehvetli tavırlar sergileyeceğimi düşünüp korkma. Tüm birliktelikler mümkün olduğunca onurlu olacak. Işık yok, öpüşmek yok. Ve elbette varisime hamile kaldığın anda işimiz bitecek."

Emma buna şaşırdı. Öpüşme yok mu? Işık yok mu? "Hoş olmayan" görünüşü yüzünden mi?

Bu kelimeyle ima edilen acıyla içi burkuldu. Annabelle Worthing'in onu geri çevirmesi zalim bir darbe olmalıydı. Dük yaralarının tahammül edilemeyecek kadar itici olduğu fikrini kabullenmiş olsa da Emma artık onun karısıydı. Bunları vurgulamayı reddediyordu. Dışlanmanın nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu.

Ash çıkmak için arkasını döndü. Emma bir kez daha onu durdurdu.

"Bir şey daha var. Beni öpmeni istiyorum."

Bunu söylediği için utanmıştı ama bir kere ağzından çıkmıştı ve şimdi geri adım atamazdı. Şimdi pes ederse asla mesafe kat edemezdi.

"Beni dinlemiyor musun? Daha şimdi öpüşme olmayacak dedim."

"Yatakta öpüşme olmayacak dedin," diye vurguladı Emma. "Yatakta değiliz. Söz veriyorum, sadece bir kez."

Ash eliyle yüzünü ovuşturdu. "Akşam yemeği. Öpüşme. Taşralı bir papazın kızıyla evlenerek elde ettiklerim bunlar. Kızların romantizmle ilgili düşünceleri."

"İnan bana, taşralı bir papazın kızı olmanın romantizmle ilgili düşüncelerime *hiç* katkısı olmadı."

Fahişe. Kahpe. Orospu.

Acımasız kelimeler hafızasının karanlık köşelerinde çınladı. Yıllar içinde yapmayı öğrendiği gibi onları yine susturdu. Belki bir gün onları aklından nasıl atacağını da öğrenirdi.

"Pırlanta bir yüzük, konuk ya da güzel bir elbise olmadan yapabilirim," dedi. "Senden sadece küçük bir jest istiyorum, böylece her şey biraz daha az... duygusuz ve daha çok gerçek bir düğün gibi hissettirecek."

"Bu gerçek bir *düğündü*. Yeminlerimiz yasal ve bağlayıcıydı. Bir düğünün öpücüğe ihtiyacı yok."

"Sanırım *benim* düğünümün var." Sesi güçlendi. "Bir kadının hayatında yalnızca bir kez böyle bir tören olur, bu noktaya kadar evliliğimiz çabuk ve anlaşmalı bir şekilde gerçekleşmiş olsa da kendimi bir eşyadan farklı hissettirecek minik bir hareket çok hoşuma gider."

Emma, onun vereceği tepkiyi dikkatle izledi. Ancak adam tepki vermeyi reddediyordu. Yüzü ifadesizdi. Hem yaralı hem de yarasız tarafı. Belki de emin değildi. Belki de ona ilgi duymuyordu. Her iki düşünce de Emma'nın boğazının daralmasına neden oldu.

"Eğer istersen seni ben öpebilirim," diye önerdi Emma. "Uzun bir öpüşme olmasına gerek yok. Sadece orada durman yeter."

Emma parmak uçlarında yükseldi.

Ash ellerini kızın omzuna koyup onu indirdi. "Gelin dükü öpmez."

Aman Tanrım. Bu daha utanç verici olamazdı.

"Dük," diye devam etti Ash, "gelini öper. Bu tamamen farklı bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet. Gözlerini kapat."

Emma gözlerini kapadı. Bekleyiş uzadıkça kalp atışları hızlandı...

Hâlâ bekliyordu.

Tam bir aptaldı. Dük muhtemelen ona gülüyordu. Fikrini değiştirmiş olmalıydı. Öpücük hakkında. Emma hakkında. Her şey hakkında.

Gözlerini açıp odadan koşarak çıkarak hayatının geri kalanında saklanmak için yastıklar, romanlar ve yavru kedilerden bir kale yapmak üzereydi ki...

Ash elleriyle yüzünü kavradı. Sert ve sahipleniciydi. Tam bu acımasız bekleyişle yanmak üzere olduğunu düşündüğü anda dudakları dudaklarına değdi.

Emma'nın içinde bir şeyler parçalandı.

Yıllar önce diktiği arzu dolu gizli cebi Ash'in öpücüğüyle dikişlerinden söküldü. Onu ezip geçen bir duygu seli açığa çıktı. Tutku, arzu dalgası ve...

Ve başka bir şey. Kabul etmek istemediği bir şey. Hiç şüphe yok ki ne olduğunu sonra düşünecekti. Zihni bunu unutmasına izin vermeyecekti. Ancak dudakları kendi dudaklarına değdiği sürece o korkunç hesaplaşmayı erteleyebilirdi.

Keşke bu öpücük sonsuza dek sürseydi.

Altıncı Bölüm

Yap ve kurtul, dedi Ash kendine. Dudaklarına değ, üçe kadar, hayır ikiye kadar say ve bu işi hallet. Onu şımartmak aptalcaydı belki ama sahte bir öpücük bu sohbeti bitirmenin en kolay yolu gibi görünüyordu.

Ancak öpücük Ash'in içinde tam bir kargaşa uyandırmanın en hızlı yolu olup çıkmıştı.

Yumuşaklık. Sıcaklık. Tatlı, mayhoş, serin tat. Bir parçası güçsüz düşerken bir parçası taş gibi sertleşmeye başlamıştı. Ash'in anlamlandıramadığı birçok duygu iç içe geçmişti. Öpücük zihninde çılgınlıklar yaratırken kendini kontrol etmesini, düşünmesini engelledi...

Sayamadı.

Dudakları ne kadardır birbirine değiyordu? İki saniye, üç, belki de bin. Artık umurunda değildi.

Avuçları arasındaki yanakları kızarmıştı, Ash bu sıcaklığın rahatsızlık ya da utanç belirtisi olduğunu düşündü. Ama Emma geri çekilmedi. Elini ceketine bastırarak daha da yaklaştı. Sadece ceketine değil altındaki yaralara ve onların altında gizlenen tüm acı ve karamsarlığa da dokunuyordu. Bu his, tozu kaldırıp göğe savuran çöl kasırgası gibi içinde esti.

Her şey yanlıştı. Her şey doğruydu. Her şey mümkündü.

Dudaklarını onunkilerden uzaklaştırdı ama bakışlarını Emma'nın yüzünden ayırmadı. Gözlerini açması sanki bu hissin tadını çıkarıyormuş gibi birkaç saniye sürdü. Sanki bu anı zihnine mühürlüyordu. Sanki *hoşuna* gitmişti.

Ash onu öpmekle aptallık etmişti. Bir öpücüğün bir erkeğin bir tane daha istemesine neden olduğunu düşünememişti.

Ve bir tane daha.

Ve sonra her biri diğerinden daha tutkulu bir tane daha.

Daha sonra yatakta onunla olacaktı ama bir daha asla böyle hissetmeyecekti. Dudaklarının buluştuğu yerde kalan tatlılığın tadına varamayacaktı. İlklerin, beklentilerin ve daha fazlasını ummanın tadına.

Kızı bırakıp geri çekildi.

Emma hafifçe sendeledi, sonra dengesini buldu. "Teşekkür ederim."

Benim için büyük zevkti ve bu yüzden seni asla affetmeyeceğim, diye düşündü Ash.

"Akşam yemeği sekizde," dedi.

EMMA SALONDAN ÇIKINCA Ashbury Evi'nin tüm hizmetkârlarının koridora dizilip onu beklediğini gördü. Khan hizmetkârları, her birinin ismini ve görevini söyleyerek tanıttı. O kadar kalabalıklardı ki Emma hiçbirinin adını hatırlayamayacağından emindi. Kâhya, aşçı, üst kat hizmetçileri, alt kat hizmetçileri, bulaşıkçılar, getir götür işlerine bakan ayakçı, arabacı, seyisler.

"Mary özel hizmetçiniz olarak size hizmet edecek." Bay Khan siyah üniforması içinde hevesle gülümseyen genç kadını işaret etti. "Mary, Düşes'e odasını göster."

"Tabii, Bay Khan." Mary heyecanla hareketlendi. "Lütfen beni takip edin, Ekselansları." Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştıkları anda Mary konuşmaya başladı. "Geldiğiniz için çok mutluyum. Herkes öyle."

"Teşekkür ederim," dedi Emma şaşkınlıkla.

Şüphesiz deneyimli bir hizmetçi çeyrek saat öncesine kadar terzi olan bir düşesin hizmetine verildiği için kendini hakarete uğramış hissederdi. Hissetmez miydi?

Belli ki öyle düşünmüyordu.

"Bizi dilediğiniz zaman çağırabilirsiniz. Size hizmet için buradayız."

"Çok naziksin."

"Nazik mi?" diye sordu Mary. "Kesinlikle hayır, Ekselansları. Daha bir bakışta sizin korkunç Bayan Worthing'den çok daha iyi olduğunuz anlaşılıyor. Dük size âşık olduğunda her şey daha iyi olacak."

"Bekle." Emma koridorun ortasında durdu. "Dük bana âşık olunca mı?"

"Evet, elbette." Mary ellerini göğsüne koydu. "Sadece birkaç gün içinde olsa ne harika olur. Belki de bir gecede oluverir! Gerçi birkaç ayda olması daha muhtemel. Sabırsız olmaya gerek yok."

"Korkarım yanlış bir fikre kapılmışsın," dedi Emma. "Bu bir aşk birlikteliği değil ve seni temin ederim asla da olmayacak. Ne birkaç gün içinde ne de birkaç ay. Asla."

"Ekselansları, böyle söylemeyin. Olmak *zorunda*." Mary devam etmeden önce arkada kimse var mı diye kontrol etti. "Burada ne kadar acı çektiğimizi anlamıyorsunuz. Dük yaralandığından beri perişan hâlde ve bizim hayatlarımızı da dayanılmaz hâle getiriyor. Evden asla çıkmıyor, hiç ziyaretçi gelmiyor. Aşçıdan basit şeyler dışında bir şey pişirmesini istemiyor. Personel de en az Dük kadar yalnız ve sıkkın, ruh hâli siyahla koyu gri arasında gidip gelen bir efendinin hizmetindeyiz. Biz –hepimiz– size güveniyoruz." Emma'nın elini tutup sıktı. "Siz tek umudumuzsunuz. Ve diyebilirim ki Dük'ün de tek umudusunuz."

Aman Tanrım. Bu durum... korkutucuydu. Emma ne cevap vereceğini bilmiyordu. *Kendi* geleceğine dair birkaç

iyimserlik kırıntısına tutunmak ve Bayan Palmer'a bir nebze umut verebilmek için mücadele ediyordu. Ve şimdi de kurtulmak için umutlarını ona bağlayan bir sürü hizmetçi mi çıkmıştı?

"Size çok güveniyorum, Ekselansları." Mary gülümseyip gösterişli süitin kapısını açtı. "Burası sizin özel oturma odanız. Banyo hemen şu kapının arkasında. Diğer tarafta yatak odanız var ve onun ilerisi giyinme odanız. Yerleşmeniz için sizi biraz yalnız bırakayım mı? Akşam yemeği için giyinmeye hazır olduğunuzda zili çalmanız yeter. Saçınızla ilgili aklımda bir sürü fikir var." Mary hafif bir reverans ardından hızla gözden kayboldu.

Emma yalnız kalmak istemiyordu. Sırf oturma odası bile son üç yıldır yaşadığı tavan arasından büyüktü. Burayı ısıtmak için çuval çuval kömür kullanılıyor olmalıydı. Kendini aptal gibi hissetmeyecek olsa ellerini ağzının kenarına götürüp yankı yapıp yapmadığını görmek için adını haykırırdı.

Diğer odaları gezerken bakışları şık mobilyalar arasında gidip geldi. Onları kullanmaya nasıl cesaret edeceğini bilmiyordu.

Yatak odasında her şey onun için düzenlenmişti. Yanında getirdiği birkaç eşyası diğer lüks eşyaların yanına konulmuştu. Taze çiçeklerin seradan geldiğine şüphe yoktu. Makyaj masasının üstünde gümüş saplı bir fırça ve el aynası vardı. Yatağa yeni ütülenmiş temiz çarşaf serilmişti.

Aman Tanrım. Yatak.

Bunu şimdi düşünemezdi.

Resmi bir akşam yemeğine uygun olan tek elbisesi ütülenip askıya asılmıştı. Emma bunun yeni tarzlar denemek için kullandığı bir yıllık ipek parçası olduğunun anlaşılmamasını umdu. Bel çizgisi defalarca indirilip kaldırılmıştı. Eteklerine tekrar tekrar fırfır dikilip sökülmüştü. İşlemeli kurdeleler önce dantel, ardından boncuklarla değiştirilmişti. Pek uygun olmasa da sahip olduğu tek elbiseydi.

Yatak ucundaki katlanmış battaniyeyi alıp omuzlarına sardıktan sonra şöminenin önündeki halının üstüne oturdu, dizlerini göğsüne çekip böcek gibi kıvrıldı.

Artık bir terzi değildi. Bir eş ve bir düşesti.

Ve çok korkuyordu.

EMMA SAAT SEKİZDE kendini bir mil uzunluğunda bir masanın ucunda otururken buldu. Masanın karşı tarafını zar zor görebiliyordu. Beyaz keten örtü ufukta kayboluyor gibiydi. Birkaç parça kristal ve gümüş uzaklardaki yıldızlar gibi parlıyordu.

Dük içeri girdi, başıyla selam verip telaşsız adımlarla masanın uzak ucuna doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Yerine ulaşması tam bir dakika sürdü. Uşağın sandalyesini çekmesini bekledi, ardından oturdu.

Emma gözlerini kısıp uzaktaki insan suretindeki minik noktaya baktı. Dürbüne ihtiyacı vardı. Ya da bir megafona. Tercihen her ikisine de. Aksi takdirde sohbet etmek imkânsız olacaktı.

Bir hizmetli keten peçeteyi sallayarak açıp Emma'nın kucağına serdi. Kadehine şarap koydu. Elinde servis kâsesiyle gelen başka bir uşak, önündeki çorba tabağını doldurdu. Kuşkonmaz olmalı, diye düşündü Emma.

"Çorba harika kokuyor," dedi.

Uzakta Dük'ün uşağa işaret ettiğini gördü. "Onu duydun. Ekselanslarına biraz daha şarap koy."

Emma kaşığı kâsenin içine bıraktı. Çok saçmaydı.

Sandalyesini itti, bir eline çorba kâsesini, diğerine kadehini alıp ayağa kalktı. Masa boyunca yürüyüp kâsesini Dük'ün oturduğu uca koyarken hizmetliler panikle birbirlerine baktı. Durumun rahatsızlığını azaltmak için yüzünün yaralı olmayan yarısını gören tarafa oturdu.

Ash sinirlenmiş gibiydi.

Emma umursamadı.

Sessizliği bozan Dük oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bir anlaşma yaptık. Ben seni yatağıma kabul edeceğim, sen de akşam yemeğinde masada olacaksın. Ve sohbet edeceğiz."

Dük koca bir yudum şarap aldı. "Madem ısrar ediyorsun. Sanırım normal İngilizler gibi sohbet edebiliriz. Havadan konuşuruz ya da son at yarışlarından ya da havadan ya da çay fiyatlarından ya da, ah, hava durumu demiş miydim?"

"Taşrada yaşamaktan konuşalım mı?"

"Olur. Aristokratlar her zaman şehirdeyken taşradan, taşradayken şehirden konuşur."

"Bana kendi evimin olacağını söylemiştin."

"Evet, Swanlea. Oxfordshire'da. Büyük bir ev değil ama oldukça rahat. Kasabaya birkaç mil uzaklıkta. Yıllardır kimse oturmuyor ama senin için açtıracağım."

"Kulağa büyüleyici geliyor. Gidip görmek isterim. Noel'e kadar hazır olur mu?"

Noel onun en iyi şansı gibi görünüyordu. Daha dokuz hafta vardı. O zaman Bayan Palmer altı aylık hamile olacaktı ama biraz şansla ve zekice dikiş teknikleriyle durumunu o zamana kadar saklayabilirdi. Emma yeni yıla kadar Oxfordshire'a yerleşmiş olsa işe yarayabilirdi.

"Ev Noel'e kadar hazır olur," dedi Dük. "Ancak *senin* Noel'e kadar hazır olacağından şüpheliyim."

"Ne demek istediniz?"

Hizmetlilere kâseleri kaldırmalarını işaret etti. "Hamile kalana kadar hiçbir yere gitmeyeceksin."

Ne?

Şarap Emma'nın boğazında kaldı.

Hizmetlilerin balık tabaklarını getirdiğini görünce cevap vermek için bekledi.

Geri çekildikleri anda öne eğildi. "Beni bu evde esir tutmak mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Anlaşmana sadık kalmanı istiyorum. Bu evliliğin amacının doğum olduğunu düşünürsek amaca ulaşmadan başka bir yerde kalmana izin veremem. Ya da en azından o yola girmeden."

Makul bir bahane bulmaya çalıştı. "Ama Noel'de taşrada olmayı özledim. Kavrulmuş kestaneler, atlı kızak gezintileri ve ilahiler." Bunlar yalan değildi. Tatili tek başına cereyanlı bir tavan arasında geçirmek iç karartıcıydı. "Neden bir haftalığına gidemediğimi anlamadım."

Dük balığından bir çatal aldı. "Bu işler nasıl olur, bilirim. Bir hafta on dört güne, on dört gün bir aya döner. Ve sonra ben farkına bile varmadan kaçıp bir iki yıllığına sahil kasabasına saklanırsın."

"Bunu yapacağımı düşünüyorsanız beni pek iyi tanımıyorsunuz demektir."

Dük ona göz ucuyla baktı. "Bunu yapmak istemeyeceğini sanıyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir."

Emma tabağına baktı. Bu beklenmedik bir pürüzdü. Bayan Palmer'a yardım etmek bu evliliği kabul etmesinin sebeplerinden biriydi. Elbette tek sebebi değildi ama önemli bir sebepti. Dük sonrasında Londra'ya dönmesi konusunda ısrar etse bile Emma'nın en azından genç kadını taşraya götürüp onun yerleştiğini görmesi gerekiyordu. Şimdiyse seyahat izni olmadığını öğrenmişti. Hamile kalmadığı sürece.

Noel'de karnında bebek olmasının *mümkün* olabileceğini düşündü, eğer kısa süre içinde hamile kalırsa. Çok çok kısa süre içinde. Aksi hâlde... onun fikrini değiştirmesini sağlamak zorunda kalacaktı. Güvenini kazandıktan sonra Emma'nın kısa bir tatile gitmesine karşı çıkmazdı.

Kimseye güvenmiyor, demişti Khan.

Harika.

"Eksela..." Kelimenin ortasında durup kaşlarını çattı. "Size nasıl hitap etmeliyim? Herhalde ekselansları diye değil."

"Ashbury. Ya da daha samimi olmasını istiyorsan Dük diyebilirsin."

Tanrım. Dük diye hitap etmek mi samimiyetti?

"Ben sizin karınızım. Bu size daha yakın bir şekilde hitap etme ayrıcalığı kazandığım anlamına geliyor. Gençken, unvanı devralmadan önce size ne diyorlardı? Ashbury olmadan önce."

"Soyluluk unvanımla hitap ediliyordu."

"Ve o da?"

"Richmond Markisi. Varisime geçecek bir unvan. Şans yaver giderse yakında. Bunu onun için saklayabilirsin."

Emma haklı olduğunu düşündü. "Peki ya soyadınız?"

"Pembrooke. Hiç kullanmadık."

Emma da kullanmaya niyetli değildi. Çok sıkıcıydı ve telaffuzu zordu. "Peki o hâlde vaftiz adınız."

"George. Babamın da adıydı ve onun da büyükbabasının, görünüşe göre İngiltere'de üç beyefendiden birinin adı bu."

"Benim babamın da adı George." Omuz silkti. "Bu da olmaz o zaman. Başka bir şey bulmalıyız."

"Başka bir şey *yok*. Ashbury ya da Dük. Birini seç."

Emma bir süre düşündü. "Hayır, sevgili kocacığım, seçeceğimi sanmıyorum."

Ash çatalını bırakıp kaşlarını çattı.

Emma gülümsedi.

Kimseye güvenmiyor, demişti Khan. *Ama kendisine meydan okuyanlara saygı duyar.*

Dük'ün verebileceği tek şey saygıysa o zaman kazanması gereken saygıydı. Emma ona meydan okuyabilirdi. Kocasının bununla başa çıkabileceğini umdu.

Yakındaki kâseye uzandı. "Biraz daha sos ister misin, tatlım?"

Ash parmaklarını kadehine doladı. Emma neredeyse üzümlerin imdat diye bağırdığını duyabiliyordu. Bunun iyiye işaret olmasını diledi.

"Bu saçmalığı derhal bitirmezsen," dedi, "pişman olacaksın."

"Öyle mi, kalbim?"

Kolunu masaya dayayıp ona döndü. Delici mavi gözleri, çarpıcı yaraları, her şeyi göz önündeydi. "*Evet.*"

Açıkça karşı koyma niyetinde olmasına rağmen Emma tavrından biraz utandığını fark etti. Belki de bir süre havadan konuşmalıydı.

Ancak güz soğuğu hakkında sohbet başlatma fırsatı bulamadı.

Odanın karşısında gümüş renkli bir parıltı oldu. Pantolon masanın üstüne zıpladı, dişlerini buğulanmış alabalığa geçirdi ve kimsenin bir şey demesine fırsat kalmadan balığı alıp kaçtı.

"Bu kadar." Dük peçetesini tabağın üstüne fırlattı. "Yemek bitmiştir."

Yedinci Bölüm

Ash sabahlığını giyip kuşağını bağladı. Ardından kuşağı çözüp bir kez daha denedi. İlk seferinde o kadar sıkı düğüm atmıştı ki nefes alamamıştı.

Çok gergindi. Bu gece yataktaki tek deneyimsiz kişi Emma olmayacaktı. Elbette Ash bakir değildi ancak daha önce bir bakireyle yatmamıştı ve Emma'nın kendisinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Utangaç mı olacaktı yoksa çok mu korkacaktı? Canı yanacak mıydı?

En azından onu rahatlatacak bir şey vardı, son seferden bu yana o kadar çok zaman geçmişti ki muhtemelen her şey birkaç dakikada bitecekti. Belki de saniyede.

Koridorda yalın ayak yürüdü. Yatak odasının önüne gelince açmadan önce haber vermek için kapıyı tıklattı.

"Hazır olduğunu sanıyorum," dedi.

"Evet."

"Güzel."

İçeri girip elindeki mumu üfledi. Emma'nın mumlarından birkaçı hâlâ yanıyordu, Ash odada dolanarak hepsini sırayla söndürdü. Şöminenin ateşini sönük kırmızı bir parıltı hâline getirince yatakta ona katılmaya hazırlandı.

Daha ilk adımında dizini bir şeyin kenarına çarptı. Masa mıydı? Sandalyenin ayağı mıydı?

Yatak örtüleri hışırdadı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi sadece.

"Azıcık ışık fena fikir olmayabilir."

"Hayır. İyi bir fikir olmaz."

"Yaralarını zaten gördüm."

"Bu şekilde değil." *Ve hepsini değil.* Yüzündeki yara izleri epik deformasyon hikâyesinin ancak önsözü olabilirdi.

Odanın karşısında, loş bir arabada hatta yemek masasında görünüşüne dayanabilirdi. Peki ya yatakta? Çıplak hâlde aydınlıkta? Mümkün değildi. Bir kadının onu bu şekilde görmesine izin verdiği o ilk ve son seferde bunu acı bir biçimde öğrenmişti.

Bu anı zehirli bir ok gibi hafızasına gömülmüştü.

Bu... şeyle yatmaya nasıl katlanabilirim?

Gerçekten nasıl katlanırdı?

Ash'in tek korumak istediği gururu değildi, aynı ânı yeniden yaşamak istemiyordu. Bu, soyunu devam ettirme meselesiydi. Emma'yı korkutup kaçırmayı göze alamazdı. Konu birlikte olmaya gelince zaten çekingendi. Onu daha fazla ürkütme riskine giremezdi. Bir erkeğin yalnızca bir karısı olmasına izin vardı. Emma ona bir varis veremezse bu soyunun sonu anlamına gelirdi. En azından soyunun, iflah olmaz ahmakların olmadığı düzgün tarafının sonu olurdu.

"Buradayım," dedi Emma. "Bu taraftan."

Kadının sesini takip etti, halının bir kenarına takılıp tökezledi ama sonunda tek parça hâlinde yatağın ucuna vardı. Sabahlığın kuşağını buldu, düğümü açıp sabahlığı çıkardı ve kenara koydu.

Yatağın uç kısmına yerleşti ve vücudunun ulaşabildiği herhangi bir yerine dokunabilmek için elini uzattı. Zifiri karanlıkta bakire bir gelinin kızlığını bozmak zor olacaktı. Öncesinde biraz strateji geliştirseydi iyi olurdu.

Ama artık çok geçti. Ash ayak gibi görünen bir şeye değinceye kadar kapitone yorganın üstünde elini dolaştırdı. Cesaret verici bir başlangıçtı. Bacak şeklini izleyerek yukarı doğru ilerledi.

Hımm. Kızın baldırı beklediğinden daha kalındı. Ama belki de Emma belden aşağısı daha kalın olan kadınlardandı. Onun için fark etmiyordu. Kadın vücudu sonsuz şekil ve ölçüye sahip olabilirdi ve Ash hiçbir zaman bu çeşitlilikten şikâyet etmek için bir sebep görmemişti.

Eli dizin bildik yumrusu üzerinden geçip uyluk olabilecek kısma tırmandı. Şimdi bir yerlere varıyordu. Beli kasılmaya başladı.

Ash keşfe daha rahat devam edebilmek için yatakta onun yanına uzandı. Yorganın ucunu bulmak için elini kalça çıkıntısına ve daha yukarıya doğru kaydırırken yatıştırıcı bir şeyler mırıldanmayı denedi. Ancak ses tonu kendini sakinleştirmeye yetmedi. Yıllarca bastırdığı şehveti içinde hareket etmeye başladı. Penisi sertleşti. Yorganın ucunu tutup kenara çekerken bedeni tamamıyla hazırdı. Çok ama çok hazırdı.

Saten yorganı sıyırırken avucunu altında sıcak vücudunun bir kısmını kaplayan keten geceliğinin üstüne koymaya hazırlandı. Körlemesine dart oynamak gibiydi. Hedefin neresine değeceğini bilmesinin yolu yoktu. Omzuna, göbeğine dokunmak onu tatmin ederdi ama tüm kalbiyle bir göğüs olmasını diliyordu. Kader ona şans borçluydu.

İlk temaslarındaki hoş elektriği hissetmek için hazırlandı.

Hiçbir heyecan hissetmedi. Emma'nın cezbedici vücudunu saran geceliği yerine eli... bir battaniyeye mi değmişti? Tamam. Demek ki kaldırması gereken bir kat daha vardı.

Ash battaniyeyi açıp yeni bir girişimde bulundu. Bu kez eli kalın dolgulu bir yorgana değdi. Aman Tanrım, soğan gibi kat kat örtünmüştü. Bacağının küçük bir ağacı destekleyecek kadar kalın gelmesine şaşmamalıydı.

"Kaç kat örtündün?" diye sordu yorganın ucunu bulmaya çalışırken.

"Beş falan," diye cevap verdi Emma.

"Beş mi?" Ash yorganı kaldırdı, artık sabrı tükenmişti. "Beni caydırmaya mı çalışıyorsun? Harekete bile geçmeden yormaya mı?"

"Üşüdüm. Ve sen de ateşi söndürdün."

"Sanırım bana bir şaka yapıyorsun. Belki de bunları kaldıracağım ve altında bir süpürge ve bir çift yastıktan başka bir şey bulmayacağım."

"Bu sonuncu, yemin ederim. Bırak ben açayım."

Yanındaki örtü hışırdadı, kadının kıpırdayan vücudunu hissetmek işkence gibiydi. Bacaklarının arasında, içinde olmayı istiyordu. Onu altında çıplak olarak hayal etti. Bacaklarını beline dolamış, sırtı zevkle kasılmış olarak.

Hayal kurmayı bırak, dedi kendi kendine. Böyle bir şey olmayacaktı. Ne bu gece ne de başka bir zaman.

"Hazırım," diye fısıldadı Emma.

Kızın boğuk sesi penisinin seğirmesine neden oldu.

Şükürler olsun.

Bu kez ona uzandığında aradığını buldu. Onu. Emma'yı. Gelinini. Hayal kırıklığıyla elinin göğsünde değil belinde olduğunu fark etti.

Bu da olurdu.

Geceliğinin kumaşını avuçladı. Ağır ağır soluk alıp verirken geceliği ancak beline kadar sıyırmaya cesaret edebildi.

Elini çıplak kalçası üzerinde gezdirdi. İstemsizce inledi. Tanrım. Her yerine dokunmak istiyordu. Bileğindeki hassas tenine, dudaklarına, saçlarına. *Saçlarına.* Saçlarının açık olup olmadığını, karanlıkta ipeksi saçlarına uzanıp parmaklarını içlerine dolamaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti.

Bunun hata olabileceğine karar verdi. Gecenin gidişatına bakılırsa saçına dokunmak yerine parmağını gözüne sokabilirdi.

Elini yana doğru kaydırıp bedeninin merkezini hedefledi. Parmak uçları venüs tepesini kaplayan davetkâr kıvrımlara değdiği anda lanet okudu. İşleri kolaylaştırmak için yanında biraz yağ getirmeliydi.

Geri gidip alamazdı. Şimdi durursa döndüğünde Tanrı bilir kaç kat örtünün altına girmiş olurdu. Bunun yerine iki parmağını dudakları arasına sokup ıslattı.

Ardından kasıklarının arasına uzandı.

Emma nefesini tuttu.

Ash kendine hâkim olmak için çenesini kasıp elindeki göreve odaklandı. Parmaklarını yarık boyunca aşağı yukarı kaydırdı. Emma'nın nefesi hızlanmıştı, hiç şüphesiz endişeliydi.

"Ne olacağını anladın mı?" diye sordu Ash şehvet dolu bir sesle. "Neyin nereye gittiğini ve diğer her şeyi?"

Kızın başını salladığını hissetti. "Evet."

"Nazik olmaya çalışacağım. Başaramazsam hızlı olurum."

Kıvrımlarını açıp işaret parmağını ateşin içine soktu. Önce sadece ucunu, sonra biraz daha fazlasını.

Lanet olsun. Kahretsin. Aman Tanrım.

Ve gençken söylemeye cesaret etse dayak yiyeceği bir dizi küfür daha aklından geçti.

Çok sıcak, çok sıkıydı, tıpkı cildi gibi vücudunun içi de aynı kusursuz ipekten yapılmıştı.

Kadının solukları iyice hızlanmıştı. Ash kendini bir canavar gibi hissetti. Emma gergindi hatta korkuyordu. Ash ise şehvete kapılıp düşüncesiz davranıyordu. Öpme, tadına bakma, içine çekme ve ardından iki eliyle kalçalarını tutup derinlerine girme arzuları arasında kaybolmuştu.

Eğer bunu hemen yapmazsa tohumlarını beş örtünün üstüne saçacak ve tüm girişim boşa gidecekti.

Bir parmağını daha içeri sokup ileri geri kaydırarak yolunu hazırlamak için kızın vücudunu esnetti.

Hazır mıydı?

Parmaklarını dışarı doğru çekti, ardından ikisini de derinlere doğru itti.

Emma şaşkınlıkla bağırıp kalçalarını kaldırdı. "*Lütfen.*"

Kızın yalvaran sesi şehvet pusunu dağıttı.

Lütfen.

Ash elini hemen çekti. Nefesini kontrol altına almaya çalışırken önce bir dirseği üzerine kalktı, ardından yatakta oturdu. "Özür dilerim."

El yordamıyla sabahlığını bulup giydi. Ayağa kalkıp sabahlığın kalçalarını örtmediğini görünce ters giydiğini anladı.

"Sorun yok," dedi Emma. "Gerçekten. Devam edebiliriz."

"Hayır. Seni çok erken ve fazla zorladım." Mumunu almaya niyetlendiyse de vazgeçti. Gözleri kapının yolunu bulacak kadar karanlığa alışmıştı.

"Ama..."

"Yarına kadar bekleyebilir."

Kapıyı açıp çıktı ve arkasından kapattı. Durdu, sakinleşmek için birkaç kez derin nefes alıp verdi. Tam gitmek üzereyken bir şey onu geri çekti.

Lanet olsun. Sabahlığın kuşağı kapıya sıkışmıştı.

Başını kapı pervazına vurdu. Evlilik bütün erkekleri mi aptallaştırıyordu? Yoksa sadece onu mu?

Kapı kolunu çevirdi.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu Emma.

"Hayır," dedi savunmacı bir tavırla. "Fikrimi değiştirmediğimi söylemek için geri geldim."

"Ah."

"Yani bu gece geri gelirim diye düşünerek endişelenmene gerek yok. Şimdiki hariç tabii."

Cevabını beklemeden kapıyı kapattı ama yine de kızı duydu.

"Öyle olsun."

Ash bastırılmış arzusunu alıp gecenin karanlığında dışarı taşıdı. Kendi kendini rahatlatmayı düşündü. Ancak düğün gecesini kendi eliyle geçirme fikrini fazla acınası buldu.

Heyecanı yatışana kadar yürüyüş yapmak tek saygın seçenekti.

Pelerininin yakasını yukarı kaldırıp şapkasını alnının üzerine çekti, ahırdan bozma evlerin arkasındaki dar sokaklarda yürüdü.

Sonunda kasıklarındaki gerilimi azalttı. Ama üzerinden atamadığı başka bir şey vardı.

Lütfen, diye fısıldamıştı.

Lütfen.

Bu kelime onu şoke etmişti. Zevkle mi, acıyla mı inlediğinden emin olmadan anında geri çekilmişti. Kızın soluksuz sesi sanki ilkini andırıyordu ama bunu düşünmek bile çok saçmaydı.

Öncelikle Emma bakireydi. İkincisi bir papazın kızıydı. Üçüncüsü o, bir papazın bakire kızıydı. Ve dördüncüsü Ash inanılmaz derecede zengin olsa da onu hiç kur yapmadan anlaşmalı bir evliliğe zorlayan yaralı, huysuz bir sefildi.

Onu incitmiş ya da korkutmuş, en kötü ihtimalle tiksindirmiş olmalıydı.

En iyi ihtimalse ilk gece için çok şey isteyerek onu rahatsız etmişti.

Ash taşları tekmeleyerek yürüyordu. Derken daha yumuşak bir şeyi tekmeledi. Ne olduğunu bilmiyordu, durup

bakmadı ama karşılaştığı küçük engelleri bastonuyla dürtmeye devam etti.

Planını gözden geçirmesi gerektiğine karar verdi. Beklemek işkence olsa bile ağırdan alacaktı. Onu çok zorlarsa, acele ettirirse ürkütürdü... Bu durumda her şey boşa giderdi. Meşru bir varisi olmaz ve babasının mirası onunla birlikte ölürdü.

Mümkün değildi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Lütfen.

Kelime zihninde yankılandı. Sırtında şehvetli bir ürperti hissetti.

Kendi kendini azarladı.

Zevkten inlemiyordu, salak.

Tüm bunlar sevgiyi andıran herhangi bir gölgeye sığınan çaresiz, yalnız, cinselliğe aç hayal gücünün oyunuydu.

Shepherd Market'in kepenkleri inik tezgâhları arasında yürürken bastonunu kullanarak önüne gelen çöpleri itekliyordu.

Bir paçavra yığınını dürttü.

Paçavra yığını kımıldadı.

Yığın açılıp küçük bir kız şeklini aldı. Hiç şüphe yok ki gece boyunca aile tezgâhına göz kulak olsun diye orada bırakılmıştı.

"N'oluyor?" Oturup gözlerini ovuşturduktan sonra adama baktı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Ardından bir ölüyü bile uyandırmaya yetecek yükseklikte uzun bir çığlık attı.

"Sorun yok," diye mırıldandı Ash. "Benim niyetim..."

Kız nefes almak için durdu, ardından yüksek perdeden bir çığlık daha attı. Yakındaki köpekler hırlayıp havlamaya başladı.

"Sakin ol, çocuk. Sana zarar..."

"Defol!" Kız bağırarak tekme attı. "Defol! Beni rahat bırak!"

"Gidiyorum." Cebinden bozuklukları çıkarıp üstü tahtayla kapatılmış tezgâhın üstüne koydu ve aceleyle uzaklaştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kendi kendine, *Gördün mü?* dedi uzaklaşınca.

Çocuklar bile onu görünce çığlık atıyordu. Köpekler şeytan görmüş gibi uluyordu.

Hiçbir kadın birlikte olmak için ona yalvarmazdı. Ne yatakta ne karanlıkta.

Ne de gün içinde parkta.

Ne karada ne denizde. Seni istemiyor, Ashbury.

Aman Tanrım, o tam bir aptaldı.

Uzaklarda bir yerde cam kırıldı. Bir kulağını sese çevirip durdu. Aynı yönden gelen bir tokat sesi, sonrasında da bir çığlık duydu.

Ash kaşlarını çattı. Ardından sesin geldiği yöne doğru hızlı adımlarla ilerledi. Bastonunu hazırladı.

Sorun her neyse onu ilgilendirmiyordu.

Ama aklını dağıtmasına yardım edebilirdi.

Sekizinci Bölüm

Sabah Emma oturma odasına gitti. Yapması gereken bu gibi görünüyordu. Gün ışığıyla dolu odaya girince bakışları püsküllü döşemelerden çiçek vazosuna kayıp içerideki en mütevazı mobilya üstünde durdu: yazı masası.

Mükemmel.

Yazması gereken mektuplar vardı.

Sandalyeye oturup bir kâğıt aldı, mürekkebin kapağını açıp tüy kalemi içine batırdı.

İlk önceliği Bayan Palmer'a rahatlatıcı bir not göndermekti ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ashbury Evi'nden gelen bir mesaj dikkat çekerdi. Henüz kimse bir Ashbury Düşesi olduğunu bilmiyordu. Palmer malikânesini aramak da akıllıca olmazdı. Emma onların gözünde sadece bir terziydi. Belki Dük'ün evlendiği duyulduktan sonra arayabilirdi ama şimdi...

Fanny. Evet. Bir not yazıp Fanny'ye yollayarak dükkâna geldiğinde Bayan Palmer'a vermesini isteyebilirdi.

Emma bu meseleyi halledince dikkatini başka bir mektuba çevirdi.

Altı yıl ertelenen bir mektuba.

Sevgili Baba,
Konuşmayalı uzun zaman oldu.

Gerçekten uzun zaman olmuş muydu? Bu mektubu yazarken yaşadığı zorluk yeterince zaman geçmediğini gösteriyordu.

Sevgili Baba,
Umarım sağlığın yerindedir.

Yazdığı cümleye baktı. Çıbanlara maruz kalmasını defalarca dilediğini hatırlayınca bunun da doğruluğundan emin olamadı.

Emma kâğıdı buruşturup bir kez daha denedi. Anlaşılan kibar bir başlangıç işe yaramayacaktı.

Baba,

Birbirimizi son gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Hatırlamıyorsan, izin ver, hafızanı tazeleyeyim. Fırtınalı bir havada beni evden attınız ve bana saygıdeğer hiçbir erkeğin beni istemeyeceğini söylediniz. Pekâlâ, size memnuniyetle bildirmek isterim ki, efendim, fazlasıyla yanıldınız. Beni biri istedi ve üstelik kendisi bir dük.

Ama sonra... bir kez daha tereddüt etti. Dük *gerçekten* onu istiyor muydu? Kabul ettikleri anlaşmalı bir evlilikten fazlası değildi. Evlilik, Dük için onunla yatma amacına yönelik bir araçtı.

Düşünceleri bir gece önce evliliği tamamlamak için yaptıkları feci girişime kaydı. Eylemin amaçlandığı gibi üstün körü yapılacak olmasına ve koyduğu "kurallara" rağmen dokunuşları şefkatli ve sabırlıydı. Elleri, sert ve

alaycı sözlerinden çok daha başka bir hikâye anlatmış ve Emma tepkisiz kalamamıştı.

Emma uzun zaman yalnız, tek başına ve dokunulmadan yaşamıştı.

Beklemişti.

Dük tüm arzularını uyandırmıştı. Ama yine de hislerine kapıldığı anda... Dük durmuştu. Sanki Emma'nın verdiği tepki onu şaşırtmıştı ya da belki de hoşuna gitmemişti.

Belki de onu istemiyordu. Daha da kötüsü belki de tutkulu bir eş istemiyordu ve eğer öyleyse bu babasının düşüncelerini doğrulardı.

Hiçbir saygın adam seni istemeyecek.

Yıkıcıydı.

Evet, ilişkileri bir anlaşmadan ibaretti. Evet, pervasız aptal kalbini bu işe karıştırmamaya karar vermişti. Yine de biraz yakınlık istiyordu. Yıllardır kendi kendine yaşamış olsa da insanlarla temas kurmayı özlemişti. Ve şimdi hayatının geri kalanını kimseyle ilişki kurmak istemeyen bir erkeğe bağlamıştı. Emma kendini her zamankinden çok yalnız hissediyordu.

Bu kadar duygusal olma, Emma. Daha ilk geceydi. Biraz tuhaflık olması normaldi. Şüphesiz zamanla değişecekti.

Bir dizi heyecanlı ses onu kendine acımaktan kurtardı. Emma masadan kalktı. Muhtemelen kedi tırmalayarak parçalayacağı bir divan ya da kanepe bulmuştu. Öyleyse bu iyi olurdu. Döşemeyi değiştirmek onu oyalardı.

Ancak sesleri takip ettikçe kedi olma ihtimalinin azaldığını fark etti. Çift kanatlı heybetli bir kapının ardından yumuşak vuruş sesleri ve boğuk homurdanmalar geliyordu.

Usulca yaklaşıp kulağını kapıya dayadı.

"Gerçekten, Khan." Dük'ün sesiydi. "Biraz daha çaba göstermeye çalış."

"Deniyorum, Ekselansları."

"O zaman daha çok dene. Karşılama sırası sende."

Emma kapıyı birkaç santim aralayıp içeri baktı. Duvarlarda gerçek boyutlu portrelerin asılı olduğu mozaik parke döşenmiş geniş, açık bir alan gördü. İçerinin ihtişamı tavandaki zarif işlemeler ve avizelerle tamamlanıyordu.

Görkemli balo salonunun ortasına basit bir ağ gerilmişti. İki adam –Dük ve uşağı– ağın iki yanında birbirine bakıyordu.

Dük elindeki raketi savurup tüy eklenmiş mantar parçasını ağın üstünden karşı tarafa gönderdi.

Badminton topu, Emma'yı görünce dikkati dağılan Khan'ın tam alnına çarptı.

"Ah, hadi *ama*." Dük raketini suçlarcasına salladı. "Gayet yavaş gönderdim."

Khan işverenini duymazdan gelip Emma'ya doğru başını eğdi. "Günaydın Ekselansları."

Dük, raketi tehditkâr bir açıyla tutmaya devam ederek döndü. Emma'ya baktı. "Sen."

Vay canına. Ne selamlama.

Emma içeri girdi. "Badminton konusunda şaka yaptığını sanmıştım."

"Yapmıyordum."

"Görüyorum."

Kısa bir duraklamanın ardından elini kapıya doğru salladı. "Pekâlâ. Yapacak işlerin olmalı. Kahvaltı et. Evin hanımı olduğuna göre kâhya ile konuş. Saçına gülünç bir şeyler yap."

"İlk ikisini hallettim ve üçüncüsünü tüm nezaketimle reddediyorum. Şu an bir işim yok."

"Harika," diye araya girdi Khan kadına doğru yürürken. "Siz devam edebilirsiniz." Raketi Emma'nın eline tutuşturdu. Kapıya dönmeden önce dudaklarını kıpırdatarak iki kelime söyledi. *Beni kurtarın.*

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Dük.

Kapı eşiğine varan uşak döndü. "Emin değilim, Ekselansları. Belki de saçıma gülünç bir şeyler yaparım."

Reverans yapıp çift kanatlı kapıyı kapatıp gitti.

Dük arkasından bağırdı. "Bu yüzden maaşını keseceğim, seni ciğeri beş para etmez adam."

Ardından gelen sessizlikte Emma elindeki rakete baktı. "Khan badmintondan pek keyif almıyor gibi görünüyor."

"Ama düzenli bir iş sahibi olmayı seviyor. Haftada üç kez egzersiz yapıyoruz. Bir erkeğin formunu koruması gerek."

Formunu korumak. Evet, yaralanmadan önce fiziksel olarak aktif biri olduğunu anlamak için Dük'e bakmak yeterliydi. O omuzlar ve kalçalar bir gecede şekil almış olamazdı. Badminton topunu almak için eğildiğinde Emma adamın sıkı hatlarına hayranlıkla baktı. Bunlar da tembelliğin eseri olamazdı.

Ash ayağa kalkınca Emma hemen bakışlarını kaçırdı.

Lanet olsun.

Yine bakarken yakalanmıştı. Yine yanlış anlayacaktı.

Emma bunun kendi hatası olmadığını, sadece mesleki alışkanlık olduğunu düşündü. Kumaşları ve dikişleri incelemek terzinin işinin bir parçasıydı. Başarının anahtarı giysilerin altındaki vücudu görebilmekti. Eklemlerin nasıl oturduğunu, kasların nasıl gerilip esnediğini anlamaktı. Yıllar süren çalışmalarının ardından Emma'nın karşısındaki kişiyi elbiselerinden soyabilmek için bir kez bakması yeterliydi ve Tanrı'nın özenle yarattığını eforla bileyen biri söz konusu olduğunda buna direnmek çok daha zordu.

Ama bunu nasıl söyleyebilirdi?

Özür dilerim. Sana korktuğum için bakmıyordum. Sadece zihnimde seni soyuyordum.

Ah, tam düşeslere layık, harika bir özür olurdu.

Dük ekipmanları kenara bıraktıktan sonra ceketine uzandı.

"Biz..." Emma devam etmek için kendini zorladı. "Biz oynayabiliriz. İkimiz. Sen ve ben."

Ash inanamayarak baktı.

Kendisine meydan okuyanlara saygı duyar, diye hatırlattı Emma kendine. Gerçi o anda delici bakışlarında hayranlıktan eser yoktu.

Ancak Emma bir yola girmişti. Şimdi geri dönmeye niyeti yoktu.

"Badmintona bayılırım." Sıradan, sportif bir havayla raketi almaya yeltendi. Bunun yerine raketi ayağına düşürdü. Acıyla bağırmamak için dudağını ısırdı. "Ay. Ne kadar dikkatsizim."

Elinden geldiğince saygın bir hareketle raketi aldı ve ağın altından eğilip salonun karşı tarafına geçti.

Neşeyle gülümsedi. "Oynayalım mı?"

"Pekâlâ. Hadi bahse girelim."

"Madem öyle istiyorsun. Nesine?"

Emma meraklandı. Bu tür bahislerde bedel muzipçe olmuyor muydu? Mesela bir öpücük ya da iki dakika dolapta oturmak.

"Ben kazanırsam beni rahat bırakacaksın. Akşam yemeklerini zaten kabul ettim, daha fazla rahatsız edilmek istemiyorum. Yönetmem gereken bir düklük var."

Anlaşılan badminton oynamak boş zamanlarındaki öncelikleri arasında karısından önce geliyordu.

"Tamam," dedi hırçın bir sesle. "Ama ben kazanırsam bana bir nebze saygılı davranmayı kabul edeceksin."

"Ah, hadi ama. Zaten bir *nebze* gösteriyorum."

"O hâlde bir nebzeden daha fazla." Emma bir süre düşündü. "Bu arada bir nebze ne *kadar*?"

"Sanırım bir zerreyle bir tutam arasında bir yerde."

"O hâlde bir ons istiyorum."

"Bir ons mu?"

"İki ons. Aslında hayır. Bir bardak dolusu saygı istiyorum."

Dük başını salladı. "Şimdi açgözlülük ediyorsun."

"*Açgözlülük mü?* Badminton topu ya da bir kadeh brendi kadar büyüleyici olmayabilirim ama senin karınım. Çocuğunun annesi olacak kadınım."

Kısa bir duraksamanın ardından Dük konuştu. "Tartışmanın anlamı yok. Nasıl olsa kazanamayacaksın."

Sen öyle sanıyorsun.

Bu saçma oyunu kazanamayabilirdi ama sonunda zafer elde etmeye kararlıydı. Savaş şimdi, burada başlıyordu.

Ash raketi ve topu aldı, yerine geçip bileğini hafifçe sallayarak Emma kımıldama fırsatı bulamadan topu onun kafasına attı.

"Aferin sana," dedi Emma. "Bir sayı aldın."

"Bu servis değildi. Sadece topu sana yolladım. İlk servis leydinindir. İşte bir nebze saygın."

"Elbette. Teşekkür ederim, sevgilim." Emma raketi tuhaf bir şekilde savurup topu göndermeyi başardı... doğruca filenin üstüne.

Bu kez sahanın ortasında kımıldamadan duran Dük'tü. "Bana ne dedin?"

"Sana 'sevgilim' dedim. Dün yemekte sana bir şekilde hitap etmem gerektiğini konuşmuştuk. Ben Ashbury ya da Dük demeyi reddettim sen de 'kocacığım,' 'tatlım' ya da 'kalbim' dememi istemedin." Yerde duran topu işaret etti. "Yanılmıyorsam servis sende, sevgilim."

"Ben kimsenin sevgilisi değilim." Badminton topuna sertçe vurdu.

Emma uçan füzeyi karşılayıp diğer tarafa göndermeyi başardı. "Bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum."

"Ben bir düküm. Her konuda söz hakkım var."

Ash çaba harcamadan topa vurdu, Emma çaresizce karşılamaya çalıştı. Bu kez ıskaladı.

"Kişi bakanın gözünde sevgili olur." Emma düşen topu alırken çoktan nefes nefese kalmıştı. "Eğer seni sevgili yapmayı seçersem bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

"Elbette bu konuda yapabileceğim bir şey var. Seni aptallar ve deliler için var olan bir enstitüye gönderebilirim."

Emma omuz silkti. "Sen öyle diyorsan, bebeğim."

Ash raketini ona doğru salladı. "İkimiz arasında bazı şeyleri netleştirelim. Belli ki bir tür şefkat kampanyası yürütmeyi planlıyorsun. Kuşkusuz amacın sefil ruhumu yumuşatmak. Bu, zaman kaybı olur. Mizacımın yaralarımla ilgisi yok ve tatlılık ya da evcil hayvan isimleriyle de sihirli bir şekilde iyileşecek hâli yok. Kendimi açıklayabildim mi? Yaralarımın beni duygusuz ve aksi bir alçağa çevirdiği yanılsamasına kapılma. Ben her zaman duygusuz ve aksiydim ve hep de öyle kalacağım."

"Sözü de hep böyle uzatacak mısın?"

Ash homurdandı.

Emma'nın yeniden servis atma girişimi raketin zemine sürtmesiyle sonuçlandı. Önemi yoktu. Bu oyundan hâlâ keyif alıyordu.

"Ashbury, benim unvanım. Babam öldüğünden beri böyle anılıyorum. Kimse bana başka türlü hitap edemez. Bunu sana söyledim."

"Ve ben de *sana* senin karın olduğumu söyledim. Sana farklı şekilde hitap edebilecek tek kişiyim."

Fark demişken Emma aralarında kaç sayı fark olduğunu saymayı unutmuştu.

Ash bir servis daha attı. Emma vuruşunda tutukluk olduğunu fark etti. Ash yüzünü hafifçe buruşturdu. Belki de haftada üç kez egzersiz yapmasının tek nedeni can sıkıntısı

değil, yaralı bir kolu tekrar kullanmasını sağlamaktı. Eğer bu doğruysa yaraları görünen izlerden daha fazlaydı.

Acısının ne kadar şiddetli olduğunu merak etti. Canının hâlâ ne kadar yandığını merak etti.

Merak ettiği çok şey vardı. Aklına sığmıyor, bunun yerine göğsüne inip kalbini sıkıştırıyordu.

Gülümsedi. "Devam edelim mi, biriciğim?"

Ash'in bakışları mermeri bile parçalayabilirdi.

Birkaç dakikalık alıştırmanın ardından Emma'nın kıvraklığı arttı. Artık topu karşılayabiliyordu.

"Kıymetlim nasıl olur?" diye önerdi.

"Hayır."

"Melek?"

"Tanrım, hayır."

"Şekerim?"

Ash karşılık olarak topa o kadar sert vurdu ki arka duvara gidip atalarından birinin tozlu peruğuna çarptı.

Emma el çırptı. "Aferin sana, benim kıymetli melek şekerim."

"Kes şunu," dedi Ash. "*Hemen.*"

Emma öfke patlamasını görmezden gelip topu aldı. Servisi kullandı ve en azından filenin üstünden geçirmeyi başardı. "Seni uyarayım, pes etmem."

"Seni uyarayım, ben daha inatçıyım."

"Ben on altımda evden ayrıldım."

"On birimde öksüz kaldım," diye cevap verdi sıkkın bir sesle.

"Londra'ya kadar tek başıma yürüdüm. Karda."

"Waterloo'ya bir alay yürüttüm."

"Kendim için yeni bir hayat kurmam gerekti. İş için yalvardım. Parmaklarım nasır tutana kadar dikiş diktim." Salonda koşup top yere düşmeden topa vurdu. Neredeyse tavana kadar yükseldi.

Ash mantar ve tüy yığınından oluşan topun altında durup yere inmesini bekledi. "Yüzümde bir roket patladı. Bir ay ölüm kalım savaşı verdim. Yara izleri beni yaşayan bir canavara dönüştürdü. Morfin kullanmayı kendi irademle bıraktım. Müstakbel nişanlım tiksindiği için beni terk etti. Bense hâlâ buradayım." Topa vurup onu ayaklarının dibine indirdi. "Ben kazandım."

Emma elini yanına indirip nefes almaya çalıştı. "Pekâlâ. Sen kazandın."

Emma kendini azarlanmış gibi hissetti ve utandı. Evden ayrıldığında cesurdu. Sevdiği insanlar ona yüz çevirmişti. Ancak kendi cesareti cephedeki bir askerinkiyle mukayese edilemezdi. Dük'ün yaralarına gelince... Annabelle Worthing ne kadar sığ ve kibirli biri olsa da Dük'ü reddederek onurunu kırmıştı. Nişanın bozulması kalbini kırmadıysa da gururunu incitmiş olmalıydı.

Emma topu almak için eğildi.

"Bekle." Ash filenin altından geçip kadının yanına gitti. "Bu kesinlikle düzgün bir eşleşme değildi. Vuruşların idare eder ama servislerin bir felaket. Gel, sana göstereyim."

Kendi raketini kenara bırakıp yerdeki badminton topunu aldı. Emma'nın arkasına geçti, sağ elini onun raketi tuttuğu eline koydu, ardından topun yerini ayarlamak için diğer koluna uzandı.

Emma Dük'ün kolları arasındaydı.

Bir hafta önce nişanlanan, bir tam gündür evli olan, birlikteliklerini tamamlamalarına bir adım kalan bir çift için her ne kadar inanılmaz olsa da... onu ilk kez kollarının arasına almıştı.

Balo salonu bir anda her sesi ve kokuyu güçlendiren buğulu, samimi bir sıcaklıkla dolu seraya dönüştü. Emma'nın ensesi terden ıslandı, topuzundan kurtulan her tutam saçı hissedebiliyordu.

Dahası onu hissediyordu. Sırtına dayadığı göğsünü, onu saran kollarının gücünü. Sabun ve sandal ağacı kokusunu artık tanıyordu. Adamın ellerine baktı. Dün gece, karanlıkta bu güçlü, cüretkâr parmaklar... içindeydiler.

"Bu şekilde tut." Raket tutan kolunu kımıldattı. "Daha iyi."

Emma içinde küçük bir titreşim hissetti. Ondan gelen iki kelimelik övgüyle kalbi kuşun kanatları gibi çarpmaya başladı.

Yapma, diye azarladı kendini. *Buna cesaret etme.*

Kalbi onu dinlemedi, zaten hiçbir zaman dinlememişti.

Dokuzuncu Bölüm

Bu Ash'in yaptığı en aptalca şeydi... en azından son on iki saatte.

Bir gece önce yaptığı yürüyüş ve bu sabahki spor arasında Emma'yı aklından uzaklaştırmayı ancak başarabilmişti. Şimdi yine onun yanı başında, şehvetin kıyısında dolanıyordu.

Ancak bu kez onu ele geçiren tek şey arzuları değildi. Aynı zamanda şiddetli öfkesiydi.

Onu inciten alçak kimdi?

Biri onu daha on altı yaşındayken tek başına ve beş parasız olarak evinden Londra'ya kaçmasına neden olacak kadar incitmiş olmalıydı. Ash o birini incitmek istiyordu. Sivri bir şeyle. Ve ölümcül. Pek şefkatli bir adam değildi ama koruması altındaki birini tehdit etme cüreti gösterildiğinde öfkeleniyordu.

Ve Emma artık onun koruması altındaydı.

Lanet olsun, kolları arasındaydı.

Başı çenesinin altında bu şekilde dururken kendini narin, sevimli bir şeyi muhafaza etmek için yapılmış hırpalanmış, yıpranmış bir kılıf gibi hissetti.

Ayrıca doğrudan elbisenin içini de görebiliyordu.

"Her şey doğru zamanlamayla ilgili," dedi. "Topu bırakıp aynı anda ona vuramazsın. Bir an bekle, sonra vur." Ona göstermek için topu raketin önüne doğru bıraktı, ardından vurması için kolunu yönlendirdi. "Anladın mı?"

"Sanırım."

"Dene o hâlde."

Geri çekilip denemesi için ona alan açtı. Emma dudağını ısırdı, kaşlarını çatarak odaklandı. Ardından topu bıraktı, bekledi, raketi savurdu ve temiz sayılabilecek bir servis atmayı başardı. En azından top filenin üstünden geçmişti.

Gerçi izleyen biri onun on İngiliz ginesi kazandığını düşünürdü. Ash herhangi bir şey için onun topa vurabilmeyi başardığındaki gibi sevinebilmeyi diledi. Emma sevinçle zıpladı, ışıl ışıl parlayan gözlerle ona baktı... gözleri lunapark, opera sahnesi ya da balo salonu ya da onu asla götürmeyeceği yerler gibi parlıyordu. Her şeye lanet etti.

"Pekâlâ?" dedi Emma, belli ki övgü bekliyordu.

Ash başını eğip onu bir süre bekletti. "Fena değil."

"Teşekkür ederim." Muzipçe gülümsedi. "Senden duyunca çok şey ifade ediyor, kuzucum."

"Ah, bu kadar yeter." Ona doğru hamle yaptı.

Emma kahkaha atarak koşmaya başladı.

Ash filenin altından geçip kaçış yolunu kesti. Emma'yı belinden yakalayıp kaldırdı, sağlam omzunun üzerine attı.

Hata yapmıştı. Ani hareket ensesinden kalçasına inen bir acıyı tetikledi. Durmak zorunda kaldı, yoğun ve dayanılmaz acıyı hafifletmek için nefes aldı.

"İyi misin?" Saçma sapan sevgi sözcükleri eklemeden sordu, ses tonunda samimi bir endişe vardı.

"İyiyim," dedi dişlerini sıkarak.

Gerçekte iyi değildi ama bazı şeyler acıya değiyordu.

Dikkatini dağıtmak için müstehcen fanteziler kurmaya başladı. Onu kanepeye yatırıp kombinezonunu kulaklarına kadar sıyırdığını hayal etti. Daha da ahlaksızlaşıp onu

duvara yaslayıp kolları arasında hapsederek eteklerinin altında kaybolmayı. Bacaklarını etrafına doladığını. Herhangi bir yerine. Beline sardığını, kalçalarına doladığını, omuzlarının üstüne koyduğunu hayal etti. Onun için fark etmezdi.

Acı hafifledikçe hayallerini bir kenara koymak için zorladı kendini. Ah, Emma onun olacaktı. Ama gece olana kadar beklemeli, mumya gibi sarıldığı on battaniyeyi açmalı ve mahcup bir sessizlikle ona sahip olmalıydı.

Emma'yı omzundan indirirken tüm kıvrımları vücuduna değdi. İşkencelerin en tatlısıydı. Emma'nın nefesi kovalama ve kahkahalarla tıkanmış, yüzü kızarmıştı.

Ash'e bakarken gülümsemesi soldu. "Ağrın *var*."

"Hayır, yok."

Emma omzuna dokundu. Ash yüzünü buruşturdu.

"Önemli değil. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Ben senin *karınım*. Canın yanıyorsa endişelenirim."

Dur, diye yalvardı Ash sessizce. *Bunu yapma. Daha fazla yaklaşma, yaralarımı sorma, onlara dokunma. Önemseme.*

İyi bir adam böylesi tatlı bir ilgiye minnettar olurdu. Ve bir yanı *minnettardı*. Bir yanı ayaklarına kapanıp ağlamak istedi. Ama ruhunun küskün, yaralı kısmı onun merhamet göstermesine dayanamazdı. İçindeki şeytan ona öyle akıl almaz, affedilmez bir şekilde saldırırdı ki Emma kendi yaralarını sarmaktan Dük'ün yaralarını aklından bile geçiremez hâle gelirdi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Ash sertçe. "Beni yalnız bırak."

İşte. Şimdiden yaralanmış görünüyordu. Hem onun hem de taşıyacağı oğlunun iyiliği için Ash onu uzaklaştırmalıydı.

Ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Tam o anda –mucizevi bir biçimde– Khan mükemmel bir zamanlamaya belirdi.

Uşak, balo salonunun kapılarını açıp boğazını temizledi. "Ekselansları, rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Ash rahatlayarak karısından uzaklaştı. "Yalancı. Sen rahatsız etmeye bayılırsın."

"İnanmayacaksınız ama bu kez samimiyim. Avukatınızın yardımcısı geldi. Sizi kütüphanede bekliyor." Khan reverans yapıp geldiği gibi gitti.

Ash kapıyı işaret etti. "Benim gerçekten..."

"Düklüğünü yönetmen gerekiyor," diye tamamladı Emma elbisesini düzeltirken. "Evet, biliyorum. Kaybetmenin bedeli seni yalnız bırakmaktı."

Ash başını sallayarak odadan çıktı.

İyi ki rahatsız edildik, dedi kendi kendine. Büyük şans. Bu evlilikte oyunlara yer yoktu. Amaç keyif almak değildi. Ve herhangi bir yakınlaşma felakete yol açabilirdi.

Birkaç hafta onunla yatacaktı. Şansı yaver giderse hamile kalması için bu yeterli olacaktı. İstediğini alacaktı.

Ve böylece her şey bitecekti.

O AKŞAMKİ YEMEĞİN sorunsuz geçmesi Emma'yı rahatlattı. Aslında yemek çok kısa sürmüştü. Ash odasına gelmeden önce geçirecek fazlasıyla zamanı kalmıştı.

Mary gelip saçlarını taradı ve tek elbisesini değiştirmesine yardım etti. O gittikten sonra Emma odanın içinde dolandı. Zamanın bir an önce geçmesini isteyerek saate baktı. Okuma ya da dikiş dikme fikri odaklanamadığı için çekici gelmiyordu. Sonunda odayı ve kendini hazırlamaya karar verdi. Mumları söndürüp yatağa girdi.

Yorgan ve battaniyenin altına girerken bir gerçeği itiraf etti.

Gergin değildi.

Sabırsızlanıyordu.

Dokunuşunu yeniden hissetmek istiyordu. Sadece dokunuşunu değil, şefkatini de. Gün içinde kaba ve sinir bozucu

olsa da dün gece karanlıkta bambaşka biriydi. Sabırlı, saygılı. Şehvetli.

Emma bu kez her şeyi berbat etmemeye kararlıydı. Üreme çalışmaları ne kadar erken başlarsa iki taraf için de o kadar iyi olacaktı.

Sonunda kapı çaldı.

Ash cevap beklemeden içeri girdi.

"Bu gece doğrudan işe koyulacağız," diye bildirdi. "Gir. Çık. Bitti."

Muhtemelen akla gelebilecek en az baştan çıkarıcı sözlerdi ama anlaşılan Emma çılgın bir kadındı çünkü heyecanlanmıştı.

Ash şömineyi tamamen söndürmeyip biraz ısı ve kehribar rengi ışık bırakacak kadar canlı bıraktı. Geçen seferkinden daha az tökezleyerek yatakta ona katıldı. Yorganın ucunu buldu, bu gece sadece iki kat örtünmüştü, Ash yanına uzanmadan önce tek hareketle ikisini de açtı. Emma ilk hoş temas anını beklerken nefesini tuttu.

"Ulu Tanrım," dedi Dük. "Sen çıplaksın."

Pekâlâ, bu pek umut vaat eden bir başlangıç değildi.

"Neden çıplaksın?"

Emma onu doğru mu duymuştu? Gerçekten ona neden çıplak olduğunu mu soruyordu? Bu nasıl bir soruydu?

"Dün gece beni sen soymak istersin diye soyunmamıştım."

Ash bir şey söylemedi.

"*Seni* soymamı ister misin?" diye sordu Emma.

"Hayır." Boyun eğer bir ses tonuyla devam etti. "Yapmamız gerekeni yapalım."

Ah, bu kadarı da fazlaydı. Emma daha fazla sessiz kalamadı.

Dirseğinin üstüne kalktı. "Nerede hata yapıyorum? Önceki sevgililerinin eyleme aktif olarak katıldıklarından eminim."

"Evet ama onlar deneyimliydi. Birkaçı profesyoneldi. Sen bir eşsin. Bundan keyif almaman gerek, orada yatıp buna katlanman gerekiyor."

"Yani benden istediğin bu. Sessiz, kayıtsız olmam."

"Evet."

"Pekâlâ," dedi isteksizce. "Deneyeceğim."

Ash kızın elini kasıklarına koydu, sert bir hareketle bacaklarını ayırdı.

Ardından elini hiç kıpırdatmadan durdu.

Yeniden dokunmaya başladığında her şey farklıydı.

Çabuk olma kararlılığına, onu çıplak bulmaktan açıkça hoşlanmamış olmasına rağmen bunu aceleci ve duygusuz bir birleşme hâline getirme konusunda fikrini değiştirmiş gibiydi. Aslında tavrı tamamen değişmişti. Sert dokunuşları bir kez daha şefkatli okşamalar hâlini almıştı. Vücudunu keşfederken çıkardığı iniltiler Emma'yı baştan ayağa titretti.

Göğsünü avucuna aldı. İçi kıpırdayan Emma zevkle inlememek için dudağını ısırdı. Ash göğüslerini tekrar tekrar okşadı. Meme uçları sanki ilgi görmek için yalvarıyormuş gibi şişip dikleşti. Başparmağının tembelce ileri geri sürtünmesi Emma'ya yoğun, tatlı bir zevk veriyordu ama yeterli değildi.

Nefesi hızlandı. Emma hızlanmasını istiyordu ama Ash'in acelesi yoktu. Avuçlarıyla her kıvrım ve oyuğu okşayıp vücudunu arzuyla yaktı.

Konuşmaya başlaması daha da baştan çıkarıcıydı.

"Bu nasıl mümkün olabildi?" diye mırıldandı. Emma'dan ziyade kendiyle konuşuyordu. "Bunu nasıl başardım?" Parmaklarını saçları arasına soktu, sonra nazikçe çekip tutamların parmakları arasında kaymasına izin verdi. İç çekip tek bir kelime fısıldadı. "Muhteşem."

Emma elini uzattı, ona dokunmayı, onu keşfetmeyi arzuluyordu. Elini göğsüne yaslayıp gömleğinin ince kumaşı üzerinde kaydırdı.

Ash kasıldı. "Yapma."

Emma elini geri çekti. "Ben... ben üzgünüm, ben..."

Ne diyeceğini bilmiyordu. Kısa, izinsiz temas avuçlarını yakmıştı. Bir eli ütülenmiş ince kumaşın altında pürüzsüz teni ve güçlü kaslarının tadını almıştı. Ancak diğer avucunda bambaşka bir his vardı. Yara dokusunun sert çıkıntıları devasa örümcek ağları gibi göğsüne yayılmıştı.

"Üzgünüm," dedi tekrar.

Adamın yan dönmesiyle Emma umutsuzluğa kapıldı. Devam etmekten vaz mı geçirmişti onu? *Yine mi?*

Ash küçük bir şişeye uzandı. Emma mantar tıpayı açtığını duydu. Eline birkaç damla sıvı döktüğünü gördü, egzotik koku burnuna geldi. Bir çeşit yağ mıydı?

Şişenin içinde ne olduğuna dair tahmini doğru çıktı. Ash'in parmakları sürtünme hissi olmaksızın hassas kıvrımları arasında aşağı yukarı kaydı. Onda uyandırdığı hisleri adlandırmak akan suyu yakalamak kadar imkânsızdı ve onu ıslatmıştı.

Kasıkları arasına yerleştiği anda bir şekilde sadece onun tatmin edebileceğini bildiği yoğun tatlı bir arzuyla kıvrandı. Emma kendi kendini tatmin etmenin nasıl olduğunu biliyordu ama asla o boşluğu dolduramamıştı. Kendi başına bunu yapamazdı.

Erkekliğinin sert çıkıntısı karnına değip ince yağ izi bırakarak aşağı kaydı. Emma'nın uyanan cinselliği üstündeki çeliksi sertlik hemen oracıkta çözülmesine neden olabilirdi. Arzuyla inleyip daha fazla hissetmek için kalçalarını kaldırdı.

Ash durdu.

"Durma," diye yalvardı Emma soluk soluğa. "Lütfen. Ben iyiyim. Yemin ederim. Çok, çok, çok iyiyim."

Ash onu susturdu. "Kımıldama."

"Neden?"

"Çünkü yalnız değiliz."

Onuncu Bölüm

Ash kendini odanın köşesinde şömine ateşiyle ışıldayan bir çift parlak göze bakarken buldu. Sırtı ürperdi. Hızla çarpan kalbi bir anda durdu.

Davetsiz bir misafir vardı.

İçeri nasıl girmişti?

Önemi yok, dedi kendi kendine. Bu soru şimdilik bekleyebilirdi. Cevap bekleyen daha önemli bir soru vardı: Bu alçağı nasıl öldürecekti? Odada silah olarak kullanabileceği ne var diye düşündü. Şömine çubuğu en etkili olandı ama ulaşılabilir değildi. Sabahlığının kuşağı hızla bir ilmeğe dönüşebilirdi.

Gerekirse yumruk yumruğa da kapışırdı. Tek endişesi Emma'yı güvende tutmaktı.

Yana yuvarlanıp dizlerinin üstüne kalktı, vücudunu Emma'yla tehdit arasında siper etti. "Geldiğin yerden çıkıp gitmen için üç saniyen var," diye bağırdı. "Yoksa yemin ederim, rezil boynunu kırarım."

Şeytani bir çığlıkla ilk saldıran davetsiz misafir oldu.

Jilet kadar keskin bir düzine diken gibi hissettiren şey geceliğini delip omzunu ve kolunu yırttı. Şaşkına dönen Ash acıyla bağırdı.

Emma örtüleri attı. "Pantolon! Pantolon hayır!"

Kedi mi?

Pençeler. Dişler. Tıslamalar.

Kedi.

Ash yataktan kalktı, geri geri daire çizerken bir eliyle hayvanı üstünden atmaya, diğer eliyle üreme organını korumaya çalıştı. Bir sürü şeyi kaybetmeyi göze alsa da bunu kaybedemezdi.

Emma yataktan lanet yaratığa bağırıp yalvardı ama faydasızdı. Fırlattığı yastık Ash'in suratına çarparken beraberinde getirdiği iblisi yerinden kıpırdatmadı. Ash, bir sonraki silkeleme hareketiyle makyaj masasında kırılabilecek her şeyi kırdığını çıplak ayakları sayesinde çok geçmeden anladı. Kendini tekrar tekrar karyola direğine savurarak canavarın ürkmesini ve onu bırakmasını sağlamaya çalıştı. İşe yaramadı. Kedi, gömleğine ve etine çapak gibi yapışmıştı. Dişleri olan ve miyavlayan bir çapak.

Ash üstünde kedi olan kolunu tümüyle ateşe sokmaya hazırdı, sonuçta birkaç yanığının daha olmasını sorun etmezdi ama yanık tüy kokusu iğrençti ve Emma'nın evcil hayvanını kadının gözleri önünde öldürmeyecek kadar haysiyet sahibiydi.

Hayır, kediyi yarın sabah bahçeye çıkarıp orada öldürecekti.

Ancak şimdi lanet şeyi üstünden *atması* gerekiyordu.

Kasıklarını korumasız bırakıp kediyi ensesinden kavradı ve kurtulana kadar iki elini de salladı. Minik şeytan yere düştü ve koşarak gölgeler arasında gözden kayboldu. Kendi için neyin iyi olduğunu biliyorsa asla geri dönmezdi.

Ash aile yadigârlarını kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi ve görünüşe göre zarar görmemişti ama öylesi büyük bir geri çekilme yaşanmıştı ki bu gece hiçbir şeyi ayaklandırmanın yolu yoktu. Covent Garden'daki tüm göğüsleri görse bile işe yaramazdı.

İşte bu kadar. Bu gece de hayal kırıklığı dolu uzun bir yürüyüş yapması gerekecekti.

"Bir yerin kanıyor mu?" diye sordu Emma.

"Sadece yirmi yerim." Omzuna dokunup yüzünü buruşturdu. Elini geri çektiğinde parmakları ıslaktı. "Sinek ısırığı."

Emma derin derin iç çekerek kendini yatağa bıraktı. "Özür dilerim. Odada olduğundan haberim bile yoktu."

"Bana güven," dedi Ash acımasızca. "Yarın gece olmayacak."

"GERÇEKTEN ASHBURY DÜKÜ ile mi evlendin?" Davina Palmer parkta dolaşırlarken Emma'nın koluna girip fısıldayacak kadar yakınına sokuldu. "Sormamın sakıncası yoksa... Bu nasıl oldu?"

Emma gülümsedi. "Hiç sakıncası yok. Ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Sürekli."

Bayan Palmer'ı kalabalık patikadan uzaklaştırdı. Birilerinin onları duyması büyük riskti. Ördeklerle dolu bir göletin etrafında dolanırlarken Emma hikâyeyi kısaca özetledi. Bayan Worthing'in elbisesi. Dük'ün ısrarlı eş arayışı. Üzerinden sadece bir hafta geçen tuhaf evlenme teklifi ve acele düğünleri.

"Ne kadar şaşırtıcı olsa da onu reddedemezdim."

"Bir dükü reddetmek mi? Elbette hayır. Bahse varım İngiltere'de hiçbir kadın yapamaz."

İngiltere'de bir kadın yapmıştı. Sosyal statüsünü arttıracak olan Bayan Worthing Ashbury'nin elini geri çevirmişti. Emma bunu ne kadar düşünürse o kadar mantıksız geliyordu.

Ama günün konusu bu değildi.

"Keşke senin kadar sağduyulu olsaydım, Emma." Davina'nın sesi titriyordu. "Kendimi böyle bir duruma düşürdüğüm için tam bir aptalım."

"Siz *aptal* değilsiniz."

"Hâlâ nasıl olduğunu anlamıyorum. Hamile kalmamak için her türlü önlemi almıştım."

Emma sesini alçalttı. "Yani beyefendi eylemi bitirmeden önce... geri mi çekildi diyorsunuz?"

"Hayır?"

"O hâlde sünger mi kullandınız?"

"Sünger mi? Süngerle ne yapacaktım?"

"Kılıf mı taktı?"

Davina ona boş gözlerle baktı. "O da ne?"

Emma şaşkındı. "Tam olarak nasıl bir önlem *aldınız*?"

"Hepsini yaptım. Bittikten sonra on dakika boyunca zıpladım. Üç kez hapşırmak için karabiber kokladım ve bir çay bardağı dolusu sirke içtim. *Her şeyi* doğru yaptım."

Emma dudaklarını birbirine bastırdı. Davina'nın doğum kontrolünden anladığı buysa belki de bu kız *biraz* aptaldı. Yine de hayatının geri kalanında bu hatanın bedelini ödemesi gerekmiyordu.

"Önemli olan size yardım edecek olmam. İlk olarak hamileliği gizlemek için size yeni elbiseler dikeceğim. Hazır olduklarında Fanny'ye haber vereceğim. Sonra..." Emma kızın kolunu tutup yanına çekti. "Dük Oxfordshire'da kendime ait evim olacağını söyledi. Sizi uzun bir ziyaret için davet edeceğim." Elbette Emma oraya kendi başına gidebileceğini varsayıyordu. "Doğum yapana kadar benimle taşrada kalabilirsiniz."

"Dük'ün itiraz etmeyeceğine emin misin?"

"Haberi bile olmayacak. Bu anlaşmalı bir evlilik. Tek ihtiyacı bir varis. Hamile kaldıktan sonra benimle işi olmayacak." Emma gülümsedi. "İkimiz arkadaş olabiliriz. Şişen bileklerimizi kahve sehpasına uzatıp şekerlemelerle karnımızı doyururken minik şapkalar örebiliriz."

"Ah, kulağa mükemmel geliyor. Peki ya sonra ne olacak?"

"Bu sizin kararınız. Çocuğu alacak iyi bir aile bulmaya kararlıysanız belki yakınlarda bir tane bulabiliriz. Böylece

istediğiniz zaman onu ziyaret edersiniz. Çocuklarımız birlikte oynar."

Davina Emma'nın bileğini kavradı. "Benim için bunu yapabileceğine inanamıyorum."

"Benim için sorun değil. Size böyle yardım edebilmek beni nasıl mutlu eder, bilemezsiniz."

"Ah, ama önce babamın iznini almalıyım. Tek engel bu."

"Eminim bir düşesi ziyarete gitmenize izin verecektir."

"Evet..." Davina kuşkuyla baktı. "Ancak..."

"Ben bildik düşeslerden değilim," diye tamamladı Emma. Ve kocası da bildik düklerden değildi. Yıllardır halk içinde görünmemişti ve sonra bir terziyle evlenmişti.

"Elbette büyük merak konusu olacak," dedi Davina.

Merak. Dedikodu demenin ne zarif yoluydu.

Emma hanımefendilerin birbirleri hakkında söyledikleri nahoş şeyleri biliyordu. Terzi dükkânında sanki duymuyormuş gibi onun önünde konuşuyorlardı.

"Ama elbette Dük seni sosyal etkinliklere götürecektir," dedi Davina. "Seni saray halkına takdim etmek *zorunda*. Bu noktada ondan seni balolara, operaya ve yemeklere götürmesini rahatlıkla istersin."

Hah. Elbette Emma ondan rahatlıkla bunu isterdi. Ash de rahatlıkla hayır derdi.

Planı gittikçe daha karmaşık bir hâl alıyordu. Davina'ya yardım edebilmesi için ya bir an önce hamile kalmalıydı – ancak kaderi ve kediler bunu engellemeye çalışıyordu– ya da Dük'ü hamile kalmamış olmasına rağmen tatile göndermesi için ikna etmesi gerekecekti. Bu arada Bay Palmer'ın kızına izin vermesi için *sosyete* karşısında kendini saygın bir düşes olarak göstermeliydi.

Tüm bunları düşününce umutsuzluğa kapıldı.

"Ya babanız izin vermezse?" diye sordu Emma.

"Sanırım o zaman kaçmam gerekecek," dedi Davina usulca. "Ben tek çocuğum ve babam işlerini devralabilecek

iyi biriyle evlenmemi istiyor. Ben mahvolursam babamın planları da mahvolacak. Beni anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

Emma gayet iyi anlıyordu. O da babasını çok sevmişti. Ama ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda babası kızını korumak yerine ele güne karşı görünüşünü korumayı seçmişti.

Emma zavallı kızın bununla tek başına uğraşmasına izin vermeyecekti. Gerçi Emma'nın yaşadığı durum farklıydı ama yine de daha az kötü hissettirmemişti. Acımasız izleri hâlâ taşıyordu: bazıları görünürdü, bazıları ise derinlerde gizliydi. Kendi geçmişindeki acıları silmenin yolu yoktu ama bu genç kadının geleceğini kurtarma şansı vardı.

Neye mal olursa olsun bir yolunu bulacaktı.

Şimdilik en iyi stratejisi eve gidip kocasını baştan çıkarmak, gerekirse yatağa sürüklemekti.

"EKSELANSLARI, SAKAR BİRİ misinizdir?" diye sordu Mary akşam yemeği için Emma'nın saçını düzeltirken.

"Hayır," diye cevapladı Emma. "Pek değil."

"Ah, bu çok kötü."

"Neden çok kötü?"

"Şey, düşünüyordum da... ayağınız takılsa ve Dük sizi tutsa nasıl olurdu? Bu onu sizi sevmeye teşvik ederdi. Ya da elbisenizin üstüne şarap dökseniz ve o da temizlemek için kravatını çıkarsa." Emma cevap veremeden Mary başka bir fikir ortaya attı. "Ooh, bileğinizi burkabilirsiniz. O zaman Dük sizi taşımak zorunda kalır. *Bu* romantik olurdu."

"Bileğimi burkmayacağım."

"Deneyemez misiniz? Azıcık olsun tökezleyemez misiniz?"

"Hayır."

"Boş verin. Başka bir şey düşünürüz. Acaba diyorum siz tavan arasına çıksanız... ve sonra Bay Khan Dük'ü tavan arasına yollasa... ve sonra siz ve Dük *tavan arasında* kilitli kalsanız. Kazayla."

"*Mary*. Böyle şeyler düşünmemelisin. Dük bana âşık olmayacak, tavan arasında kilitli kalsak bile. Aslında şu an bana biraz kızgın."

Ya da en azından kediye kızgındı.

Mary iç çekip Emma'nın saçına son tokayı taktı. "Bitti işte. Dönün de size bir bakayım."

Mary Emma'ya baktıktan sonra öne eğilip elbisenin kollarını tuttu ve omuzlarından kaydırdı. Elbisenin üst kısmını o kadar aşağı çekmesine rağmen göğüs uçları ancak kapanıyordu. "Bu da bir şey."

Emma yemek salonuna geldiğinde Dük orada değildi. On beş dakika bekledi. Ama gelmedi.

Ona gerçekten çok kızmış olmalıydı. Belki bu gece odasına da gelmezdi. Bu hızla giderlerse üremeyi asla başaramayacaklardı.

Hizmetçiden kendisine bir tepsi hazırlamasını isteyip yatakta kitap okumayı planlayarak odasına dönmeye hazırlandı. Ancak koridordan geçerken biri kısık sesle ona seslendi.

"Buradayım."

Merakla etrafına bakındı. Dük kütüphanedeydi, çıplak ayaklarıyla halının üstüne bağdaş kurmuş, sönük şömineye bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşş." Ash el hareketiyle onu durdurdu. "Ani hareket yapma."

"Tamam." Emma usulca konuştu, ayakkabılarını çıkardı, çoraplarıyla içeri girdi ve Ash'in yanına yere oturdu. Bacaklarını altına alıp eteğiyle örttü ve o da şömineye bakmaya başladı. "Neye bakıyoruz?" diye fısıldadı.

"Kedine. Minik canavar ızgaranın arkasında saklanıyor. Hangimiz pes edeceğiz diye bekliyoruz."

Emma karanlık şömineye baktı. Gerçekten de ocağın isli girintilerinde parıldayan bir çift yeşil göz gördü.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu fısıltıyla.

"Saat kaç?"

"Yedi buçuk."

"O hâlde dört saattir."

"*Dört saat mi?* Peki, daha ne kadar böyle oturmayı planlıyorsun?"

Ash çenesini kasıp şömineye baktı. "Ne kadar gerekirse."

Emma adamın diğer tarafında açık bir kutu durduğunu fark etti. Hemen yanında tokalı iki kalın deri kayış vardı.

Emma'nın nefesi kesildi. "Pantolon'u sandığa mı kilitleyeceksin?"

"Gece için evet. Anlaşılan kapılar canavarı dışarıda tutmaya yetmiyor."

"Aç ve susuz mu?"

"Hava alması için delikler açtım. Ve inan bana bu kadarla kurtulduğu için şanslı."

"Ama... neden?"

"Açık değil mi?" Emma kütüphaneye girdiğinden beri Ash ilk kez dönüp ona baktı. "Çünkü bu gece seni hamile bırakmaya ya da gerekli girişimde bulunmaya niyetliyim. Ve bu kez kesinti olmayacak."

Yeniden dönüp şömineye baktı.

"Oh." Emma dudağını ısırdı, boynundan saç çizgisine yayılan kızarıklığı görmezden gelmeye çalıştı. "Dün gece kötü mü yaralandın? Bana kızgın mısın?"

"Seni affedebilir miyim bilmiyorum," dedi kuru bir sesle. "Yara izi kalacak."

Emma bir an durdu, ardından güldü.

Ash'in ağzının kenarı kendinden memnun bir gülümsemeyle seğirdi. Onu güldürmek hoşuna gitmişti. Emma da hâlinden memnundu. İnce esprilerini onu kırmak için kullanmadığında oldukça çekici bir mizah anlayışı vardı.

"Hemen döneceğim," dedi Emma ayağa kalkarken.

On beş dakika sonra içinde sandviçler, iki kadeh ve mantarı çıkarılmış bir şişe şarap olan tepsiyle geri döndü.

"İşte." Dük'e bir tane rozbifli sandviç uzattı. "Formunu koruman için."

Ash alıp iri bir parça ısırdı.

"İlerleme yok mu?" Yumurtalı ve tereli sandviçinin köşesinden ısırdı.

Ash başını iki yana salladı. "Bu miyavlayan baş belası budalayı nereden buldun?"

"*Sen* bu kadar yaratıcı küfürler etme alışkanlığını nereden buldun?"

Ash uzanıp bir sandviç daha aldı. "Bunun için babama teşekkür edebilirsin. Dokuz yaşıma girdiğim yaz annem okulda öğrendiğim bazı kötü sözler söylediğimi duydu. Babam beni kenara çekip benim eğitimli biri olduğumu ve bir daha *asla* kaba bir dil kullandığımı duymak istemediğini söyledi. Bana 'İstersen küfür et ama en azından Shakespeare'in kelimelerini kullan,' dedi. Yaz sonunda tüm oyunlarını okumuştum."

"Oldukça zekiymiş."

"Bilge bir adamdı. İyi bir adamdı. Ben bilge ya da iyi biri olamayabilirim ama en azından sorumluluk sahibiyim. Onun mirası, koruduğu her şey ve herkesle bana geçti. Dağılmasına ve yok olmasına izin vermeyeceğim."

"Ve hâlâ küfürlerini Shakespeare'den alıntılıyorsun."

"Hatırasını onurlandırmak için en azından konuşurken deniyorum. Ancak düşüncelerimin edebiyattan ilham aldığını iddia edemem."

Emma bir süre sessiz kaldı. "Onu çok özlüyor olmalısın. Nasıl..." Soruyu tamamlayamadı. Belki de fazla derinlere giriyordu.

"İkisi de ateşlenip öldü. Ben okul için uzaktaydım."

"Aman Tanrım." Biraz sokuldu. "Korkunç olmalı."

"Onları hastayken görmediğime seviniyorum. Hafızamda hep güçlü olarak kaldılar. Aynı şekilde beni şeyden sonra görmedikleri için mutluyum... Bu hâldeyken yani."

Emma ne demek istediğini anlamıştı ama bunu içtenlikle söylediğini sanmıyordu. Etrafında sevgi dolu ailesi olması her şeyi değiştirebilirdi.

Ash şarabından koca bir yudum aldı ve Emma'ya baktı. "Ya senin ailen? Küçük yaşta Londra'ya gelmek için evi terk ettiğini söyledin. Neden?"

Emma lokmasını yavaşça çiğnedi. "Bildik şeyler. Sıkı disiplin. Gençlik isyanı. Geri alınamayacak sözlerin söylenmesi."

"Bu," dedi Ash, "bir cevap değil."

"Tabii ki bir cevap. Sen bir soru sordun. Ben cevapladım. Hem de kelimelerle."

"Ben sana ayrıntılarıyla anlattım. Yaşımı, olayları... *duygularımı*. Sana ruhumu açtım."

Emma kuşkulu gözlerle Dük'e baktı.

"Pekâlâ, tamam. Benim ruhum yok. Ama konu bu değil. *Bundan* daha ayrıntılı anlatabilirsin."

"Gerçekten sıkıcı bir hikâye." Ash'in itiraz etmesine fırsat kalmadan cebinden bir parça gazete kâğıdı çıkardı." Ama *bu* ilginç bir hikâye. 'Pelerinli Canavar Mayfair'i Tehdit Ediyor.'"

Ash durdu. "Bana saçma geldi."

"Ben ilgi çekici olduğunu düşünüyorum." Boğazını temizleyip yüksek sesle okumaya başladı. "'Son birkaç haftada ikinci kez tüyler ürperten bir hayalet en güvenli olduğu söylenen mahallede kargaşa ve teröre yol açtı: Mayfair'de. Canavar zarif çizmeleri, pelerinin kalkık yakasına kadar indirdiği silindir şapkasıyla siyahlara bürünmüş, uzun, ince bir figür olarak tarif edildi. Muhabir geçtiğimiz perşembe günü St. James Parkı'nda pelerinli canavarı gördüğünü iddia eden, son derece sarsılmış bir adamla röportaj yaptı.

Daha dün gece Shepherd Market yakınlarında ikamet eden görgü tanıkları bir iblisin çirkin yüzü ve çarpık gülüşüyle ara sokaklarda dolaştığını anlattı. Canavar gecenin karanlığında kaybolmadan önce aralarında üç masum çocuğun da bulunduğu bir düzine kadar insanı tehdit etti. Annelere en azından Mayfair Canavarı yakalanana kadar çocuklarını yanlarından ayırmamaları tavsiye edildi.'" Emma gazeteyi indirdi. "Pekâlâ?"

"Sansasyonel saçmalık."

"Bence bir hayli anlamlı." Emma kâğıdı katladı ve cebine geri koydu. "Bu 'canavarın' kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Ash bir şey söylemedi.

"Büyük tesadüf. Çünkü geçen hafta biz St. James Parkı'ndaydık. Ve sen de silindir şapka ve siyah pelerin giyiyordun. Ama tabii ki sen masum çocukları korkutmazsın."

Ash homurdandı. "Masum çocuklarmış, hadi ordan! Veletler bir çiçek satıcısını paralarını almak için yere düşürdü. Başlarına geleni hak ettiler."

Emma gülümsedi. "Biliyor musun, senin derinlerde bir yerde iyi bir adam olduğundan şüphelenmiştim. Çok, çok, çok ama çok derinlerde olsa bile. Dipsiz bir mağaranın, bir volkanın altında olsa bile."

Onda sandığından fazlası vardı. Belki de herkesin sandığından fazlası. Mizah, sabır, tutku. Emma bunların her birini son derece çekici buluyordu.

Çık hadi, *Pantolon.*

Nihayet şömine ızgarasının arkasındaki karanlık köşede küçük bir hareketlenme oldu.

"Sus." Ash somonlu sandviçin köşesinden bir parça koparıp öne eğildi, kedi için karşı konulmaz bir cazibe yaratmak için iyice yaklaştırdı. "Hadi seni nefret uyandıran, miyavlayan umacı," diye mırıldandı. "Yemeğin bende."

Ash kısık ve yumuşak sesle ettiği hakaretleriyle kediyi şömineden çıkardı. Emma yaratığı ürkütmemek için hiç kımıldamıyordu.

"İşte bu," diye fısıldadı Ash elini yavaşça geri çekerken. Kediyi oltaya takılan balık gibi kendine çekiyordu. Sonunda Pantolon'un yemeği yakalamasına izin verdi. Aç kedi sandviçi gözü dönmüş gibi ısırmaya başladı. "İşte buradasın."

Minik canavarın elinden yemesine izin verdi.

Mayfair Canavarı şüphesiz oydu.

Pantolon bir elinden yerken Ash diğer elini uzatıp kediyi ensesinden yakaladı. Yaratığı havaya kaldırdı ve hem kediyi hem de sandviçi sandığa sokup sıkıca bağladı. Pantolon itiraz bile etmedi.

Ardından ayağa kalktı, ellerindeki tozu silkeledikten sonra ayağa kalkmasına yardım etmek için Emma'ya elini uzattı.

"Şimdi," dedi. "Tepsiyi alması bir hizmetçi çağıracağım, kediyi bir yere kapatmasını, kilit takmasını ve başına bekçi dikmesini söyleyeceğim. Ardından yukarı çıkıp temiz bir gömlek bulacağım ve ellerimdeki isi yıkayacağım. Tüm bunların üç dakikamı alacağını tahmin ediyorum." Etkileyici bakışlarını Emma'ya çevirdi. "Bu kadar vaktin var."

"Ne için bu kadar vaktim var?"

"Hazırlanmak için. Odana gelip seni yatağa atmadan önce."

"Oh."

Ash acele etmeden zili çalmaya gitti. "Acele et, Emma. İki buçuk dakikan kaldı."

Emma güçlükle yutkundu.

Ardından arkasını dönüp koştu.

On Birinci Bölüm

Emma ayakkabılarını alma zahmetine bile girmemişti. Takılmamak için eteklerini iki eliyle toplayıp çoraplı ayaklarıyla merdivenlerden yukarı koştu.

Odasına varınca hizmetçiyi kovalayıp doğruca yatak odasına girdi. Bir eliyle elbisesinin düğmelerini çekiştirirken diğer elinin ıslattığı parmak uçlarıyla mumları söndürüp sadece şömine alevinin zayıf parıltısını bıraktı. Karanlık olması için bir neden göremiyordu ama tartışarak vakit kaybetmek istemiyordu.

Bu gece olmazdı.

Korsesini gevşetmeye başladığı sırada kapı açıldı.

Çalmadan. Beklemeden. Sözünü tutmuştu.

Ona doğru yürüdü, ellerini beline koyup hafifçe kaldırdı ve Emma'yı yatağa fırlattı.

Emma'nın nefesi kesildi. Kendini toparladığında düğmelerini bulup açmaya devam etti.

"Uğraşma," dedi boğuk, buyurgan bir sesle.

Tamam o zaman.

Emma bu sert ve kaba muameleyi baştan çıkarıcı bulacağını hiç tahmin etmezdi ama... yanılmıştı. Oh, çok yanılmıştı. Ash sabır ve şefkat *sahibiydi*. Aşağıda kediye karşı

takındığı tavır bunu göstermişti. Şu an bambaşka davranıyor olsa da bunu bilmek kendini güvende hissettiriyordu. Ayrıca en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterdiği anda Ash'in duracağını tecrübelerinden öğrenmişti.

Ama Emma durmasını istemiyordu.

Ash yatağın ucunda karanlık bir gölge gibi durup önünü açtığı pantolonunu aşağı indirdi.

Ash yatakta ona katıldığında Emma şehvetle soluk alıp veriyordu.

Ash bacaklarının arasına oturup korsesini aşağı çekti. Emma bir dikişin söküldüğünü duydu. Önemi yoktu; yarın onarabilirdi. Aynı renk iplik var mı diye düşünürken Ash çıplak göğüslerini avuçlarının içine alıp okşayıp sıkmaya başladı. Emma'nın vücudu heyecanla titredi. Göğüs uçları dikleşti, Dük başparmaklarıyla onları okşadı. Hassas zirveler üstünde parmaklarını gezdirirken Emma deneyimli dokunuşlar altında kıvranıyordu.

"Bu hoşuna gitti." Bu, yarı memnuniyet ifadesi, yarı soruydu.

Emma başını salladı, ardından adamın hareketi görmeyebileceğini düşündü. "Evet."

"Ya bu?"

Göğüs ucunu çimdikledi, Emma cevap vermeden önce kendine gelmeyi bekledi. "Evet."

"Sadece bunu yapmadan önce emin olmak istedim."

"Neyi yapmadan?"

Eliyle göğüslerden birini kavrayıp yukarı kaldırdı. Emma göğüs ucunda serin, ıslak bir sürtünme hissetti.

Ash onu *yalıyordu.*

Emma arzuyla ürperdi. "Bir kuralın olduğunu sanıyordum," diye soludu. "Öpüşme yoktu."

"Bu öpüşme değil. Yalama." Bir okşama daha hissetti, göğüsleri üzerinde çizilen nemli daireler bu kez daha sıcaktı. "Ve emme." Ash göğüs ucunu ağzına alıp acımasızca emdi.

Emma inleyerek kıvrandı. İçgüdüsel olarak omzuna uzandı, dokunulmaktan hoşlanmadığını hatırlamakta geç kalmıştı.

Ash doğruldu, ellerini yakaladı, başının iki tarafına götürüp yatağa bastırdı. "Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum. Özür dilerim, unutmuşum. Sen bana bu şekilde dokunurken düşünemiyorum."

Kollarını tutarkenki buyurgan tavrı Emma'nın heyecanını daha da arttırdı. Ash'in avuçlarının altında nabzı deli gibi atıyor, kalbinin gümbürtüsü kulaklarında yankılanıyordu.

"Bir daha unutma," dedi kısık, iç gıcıklayan bir sesle. "Yoksa seni yatağa bağlamak zorunda kalırım."

Bu uyarıyla Emma'nın içi titredi. "Bu bir tehdit mi? Çünkü... ben bu fikri pek karşı konulabilir bulmadım."

"Öyle mi?"

Emma alt dudağını yaladı. "Pekâlâ, belli ki bu konuda oldukça iyisin. Ve karanlıkta... her şey çok belirsiz ve seksi. Tıpkı sıcak bir yaz gecesinde görülen hararetli rüyalardan biri gibi."

"Bu hayalini kurduğun bir şey mi? Karanlıkta koca bir yabancı tarafından bağlanmak."

Emma tedirgin bir sesle cevapladı. "Belki?"

Sessizlik dayanılmazdı.

"İnanılmazsın."

Bunun bir iltifat mı yoksa kınama mı olduğunu anlamadı. Soracak fırsatı da olmadı. Ash bileklerini bırakıp bacaklarının arasına doğru kaydı. Eteğini kalçasına doğru sıyırdı.

Parmaklarını vajinası üstünde ileri geri sürterken onaylar gibi bir ses çıkardı. "Çoktan ıslanmışsın."

Avucunu üstüne bastırdı. Emma hareket etmemek için elinden geleni yaptı. Kolay olmadı. Ama şimdi durursa hayal kırıklığıyla ölürdü. Ash parmaklarını içeri sokup derinlerini okşadı. Aman Tanrım. Belki de hayal kırıklığından değil zevkten ölecekti.

Ağırlığını üstüne vermek yerine bir dirseği üzerinde doğruldu. Emma adamın dilini bir kez daha hissetti. Ama bu kez yaladığı göğüs uçları değildi.

Orasıydı.

Artık kendini tutamıyordu. Vücudunu saran zevk dalgasıyla Ash'in dudakları altında yay şeklinde gerilip kıvranıyordu. Dük onu yalamaya devam etti, dilinin yumuşak hareketleri onu bambaşka şehvet denizlerine sürüklüyordu. Tüm bu süre boyunca parmaklarını ritmik bir biçimde hareket ettirmeye devam etti, derinlere çarpan parmakları Emma'nın elleriyle çarşaflara yapışmasına neden oluyordu.

Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Ondan merhamet dilenmek istiyor olsa da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dük mü? Ashbury mi? Hayır. Bunları reddediyordu. Mahrem anlarda samimi bir şeyler söylenmeliydi ama "sevgilim" ya da "hayatım" ya da "kıymetli melek tatlım" derse geri çekilmesinden korkuyordu.

Hayır, merhamet dilemesi için yalvarmayacaktı. Kendisini kuşatan zevke teslim olup dilinin her dokunuşuyla onu deliliğin eşiğine daha da yaklaştırmasına izin verecekti.

"Sakın durma," diye fısıldadı.

SAKIN DURMA.

Sanki bunu söylemesi gerekirmiş gibi.

Ash'i durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Vahşi bir kediye aldırmazdı. Kraliyet ailesinin tamamı odanın bacasından içeri girse işin peşini bırakmayacaktı.

Emma gelmek üzereydi. Dük bunu hissediyordu. Bunun tadını alabiliyordu. Emma'nın boşalmaya çok ihtiyacı olsa da Ash'in onu zirveye çıkarmaya daha çok ihtiyacı vardı.

Bir kadını orgazma ulaştırmak onun için her zaman özel bir zevk olmuştu. Tanıdığı kadınların çoğunda aralarında

derin, duygusal bağ olmasa bile, doruğa ulaşmak için yetenekli dil ve parmaklardan fazlası gerekiyordu. Yakınlık, güven gerekiyordu. Samimiyet. Bir kadının ellerinin, ağzının, vücudunun altında geldiğini hissetmek –tabii ki onu gezegenin kralı gibi hissettirirdi– aynı zamanda bir bağ hissetmesine neden oluyordu. İnsani bir bağ.

Şu anda bir canavardı.

Prattler bile öyle yazmıştı.

Ash bir kadının samimi güvenini bir daha asla yaşayamayacağından korkmuştu. Bu şekilde değil. Hangi kadın yaralı, itici bir yüzün bacakları arasına girmesine izin verirdi?

Belli ki Emma gibi bir kadın. Çılgın mı yoksa aptal mı olduğuna sonra karar verecekti. Muhtemelen her ikisiydi; sonuçta onu kendisiyle evlenmeye razı etmişti.

Emma kalçalarını kaldırıp zevkin doruklarına ulaşmak için ritmik hareketlerle dilin kaymasına yardım etti. Yaşadığı tarifsiz zevkle inledi. Ash'in sertleşen penisi sabırsızlıkla titriyordu.

Şimdi. Lütfen Tanrım, *şimdi.*

Emma nefesini tuttu, tüm vücudu zevkle kasıldı. İyice ıslanan sıcacık vajinası Ash'in parmaklarını sıktı. Dük her kasılmanın, yumuşak, enfes iç çekişlerin tadını çıkardı.

Emma'nın vücudu gevşeyince parmaklarını çıkardı, kadifemsi sıvıyı penisinin üstüne sürdü. Emma bacaklarını açtı, Ash aralarında diz çöktü, bacaklarını kalçalarına sardı. Penisini eline aldı ve ereksiyon hâlindeki erkekliğini olması gereken yere yerleştirdi, kalçalarını sıktı... ve itti.

Nihayet içindeydi. İçindeydi. Ve Tanrım, derinlerine kadar girmişti, yine de fazlasını istiyordu.

Kendine engel olmayıp inledi.

Coşkuyla itmeye, dar ısı tünelinde yol almaya başladı. Emma'nın rahatsızlıkların en kötüsünü dün gece yaşamış olmasını umuyordu çünkü şu anda nezaketin çok ötesindeydi. Bedeninin tam kalbine inmek, vücudunun kendini

bütünüyle sardığını hissetmek için gidip geldi. Emma adamın kasıklarına değmek için kalçasını kaldırdı.

"İşte bu," diye fısıldadı Ash titrek solukları arasında. "İşte böyle."

İki elini Emma'nın kalçasının altına onu sokup kaldırdı. Emma'nın vücudunun bir parça daha yol vermesiyle kendini tamamen onun içinde buldu.

Mükemmeldi. Çok mükemmeldi.

Dizleri üstünde kadının kalçalarını tutup daha da hızlı itti. Loş şömine ışığının yardımıyla her harekette sallanan yuvarlak göğüslerini seçebiliyordu. Tanrım, onları gün ışığında görebilmeyi ne çok isterdi. Göğüs uçlarını. Renklerini öğrenir, önce parmaklarıyla, ardından diliyle şekillerini ezberlerdi. Onları okşar, yumuşaklığını yanaklarında hissederdi.

Ancak onları *görmeyi* ne kadar istese de Ash sadece hayal edeceğini kabul etmek zorundaydı... Bu da işe yarıyordu. Gerçekten *işe yarıyordu*. Onu gençliğine, elleri ve hayal gücünden başka bir şeyi olmadığı zamanlara götürmüştü. Ancak bu sefer onu çıldırtan nasırlı elleri *değildi* ve hayal gücü hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı. Bu aşk, rüya değil gerçekti. Şekli, sıcaklığı ve kokusu vardı.

Bir adı vardı.

"Emma."

Adını söylediği anda kadının vücudu penisinin etrafında kasıldı.

Bir kez daha söyledi.

"Emma." Bıçak gibi keskin bir hazdı. Dişlerini sıktı. "*Emma.*"

Artık konuşamıyordu. Yumuşak kalçalarını iki eliyle sıktı, zirveye ulaşma yarışında gittikçe artan bir coşkuyla ve sertlikle onu kendine çekti.

Sonunda boşaldı. Tüm gücüyle boşalırken tohumlarını keyifle içine döktü. Her kasılmada kalçaları sallandı.

Orgazm o kadar uzun sürdü ki hiç bitmeyecek gibiydi. Yine de sanki doymamıştı.

Bitkin hâlde yanına yığıldı. Bir eşi olmasının böyle olduğunu bilse yıllar önce evlenirdi.

Elbette yıllar önce evlenmek başka bir eşi olması anlamına gelirdi. Emma gibi başka bir kadın olduğundan emin değildi.

Loş ışıkta ona döndü. "Tanrı aşkına sen nereden geldin?"

Emma bir cevap vermeden önce bir süre durdu. "Hertfordshire."

Ash kendini tutmadan güldü.

"Sana hitap etmem için bir şey söylemelisin," dedi Emma. "Benim de haykırmak için bir isme ihtiyacım var ve balarım dememin hoşuna gideceğini pek sanmıyorum."

"Denemelisin, çiçeğim." Yatakta doğruldu. "Ama başka bir şeyde ısrarcıysan Ash'i kullan. Arkadaşlarım bana böyle hitap eder." *En azından arkadaşım varken öyle hitap ederlerdi.*

Pantolonunu aldı.

"Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" dedi Emma. "*Bundan* sonra?"

Karısının bariz memnuniyeti Ash'in gururunu okşadı ama gece orada kalması söz konusu değildi. Gün ışığında yanı başında, boynundaki, omzundaki ve göğsündeki hasar bir yana, parçalanmış yüzünden birkaç santim ötede uyanmasına izin veremezdi.

Şimdi olmazdı, henüz olmazdı. Belki de asla olmazdı.

Emma bir kâbustan uyanıyor gibi hissederdi. Ondan korkardı. Odadan kaçardı. Geçmişte çok daha kötüsünü yaşamıştı. Hamile kalmadığı sürece bu riski alamazdı. Ve hamile kaldığında her şey bitecekti.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi olacaktı.

Titreyen bacaklarıyla odadan çıktı ve kapıya dayandı.

Lütfen kısır olma, yoksa ölümüm olacaksın.

On İkinci Bölüm

O gece sokaklarda yürümek yepyeni bir deneyimdi.

Karanlık sokaklarda iz sürüp gizlice dolaşmak yoktu. Bu gece Ash keyifle yürüyor, neredeyse zıplıyordu.

Öfkeli insan müsveddeleriyle karşılaşmadı.

Cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış huysuz biri değildi.

Kendini neredeyse... yeniden insan gibi hissediyordu.

Hatta açık bir meydanda yürüyordu.

"Hey!" diye seslendi biri. "Sen Mayfair Canavarı'sın!"

Ve böylece Ash'in keyifli ruh hâli bir balon gibi söndü. İnsan gibi hissetmek buraya kadardı.

Çimlerin üstünden ince uzun bir figür ona doğru koştu. Ash yüzünü açığa çıkarmak için şapkasının ucunu kaldırıp kaşlarını çattı. Söz konusu çocuklar olduğunda bu her zaman işe yarardı.

Ona yaklaşan da okul çağlarında bir oğlan çocuğuydu. Belli ki okulda küfür etmeyi de öğrenmişti.

"Vay be!" Çocuk ıslık çaldı. "Sen gerçekten de gazetenin söylediği kadar korkunç ve çirkinsin."

"Ah, gerçekten mi? Peki, gazetede bunun hakkında bir şey yazıyor muydu?" Ash bastonunu havaya kaldırdı. "Şimdi evine git. Bakıcın seni özlemiştir."

Ash arkasını dönüp yürümeye devam etti. Çocuk peşinden geliyordu.

"Seni Marylebone civarında gördüm," diye seslendi çocuk. Sanki kulüpte sohbet eden iki eski dostlarmış gibi rahattı. "O sarhoş piç kurusuna dersini verdin. Şu karısını döven, hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Daha iki gün olmuştu.

"Müthişti." Çocuk yanına gelmişti. "Çok iyiydi. St. James Parkı'ndaki haydutları da duydum. Bütün Londra duydu."

Ash uzun, derin bir nefes aldı. Yemi yutmadı. *Onu ne kadar görmezden gelirsen o kadar çabuk gider,* dedi kendi kendine. Tıpkı küçük bir ağız yarası gibi.

"Pekâlâ, bu gece nereye gidiyoruz?" diye sordu çocuk.

Biz mi?

İşte bu çok fazlaydı.

Ash meydanın ortasında durdu. "Ne istediğini söyle?"

Çocuk kulağını kaşıyıp omuz silkti. "Yeni birini benzetmeni. Hak ettiğini vermeni."

"Tamam, o zaman." Ash bastonunu kaldırdı yuvarlak ucuyla çocuğu itip çalılıklara düşürdü. "İşte oldu."

Birkaç gün sonra Emma Bloom Meydanı'nda ilerleyip cephesi ve pencere pervazları beyaz taş olan bir evin önünde durdu. Mesafe kısa olsa da yolun bir noktasında cesaretini kaybetmiş gibiydi.

Sakin olması gerektiğini biliyordu. Toplum içinde hareket etmeye başlaması gerektiğini biliyordu ve Dük'ten şehirde onunla gezmesini istemek boşa nefes tüketmek olurdu. Davina, Swanlea'da onu ziyaret etmek için izin alacaksa Emma'nın kusursuz yetişmiş, nezaket sahibi leydilerle onların terzisi değil de denkleri olarak arkadaşlık kurması gerekiyordu. Bugün önemli bir ilk adımdı.

Elindeki davetiyeye bakıp tekrar okudu.

Yeni Ashbury Düşesi'ne,

Bloom Meydanı'na hoş geldiniz! Her perşembe arkadaşlarım çay içmeye gelirler. Bize katılmak isterseniz çok memnun oluruz.

Leydi Penelope Campion

Not: Sizi uyarmam gerek: Biz diğer leydilerden farklıyız.

Son satır Emma'ya umut ve kapıyı çalma cesareti verdi.

"Geldin!" Sarı saçlı, pembe yanaklı bir kadın onu koridora doğru çekti. Kapıyı alelacele kapayıp Emma'yı yanaklarından öptü. "Ben Penny."

"Penny mi?"

"Ah, evet. Söylemem gerekirdi. Tam adım Penelope ama çok uzun bir isim, sence de öyle değil mi?"

Emma şaşkındı. Bu Leydi Penelope Campion mıydı? Kapıyı kendisi açmış, hiç tanımadığı bir yabancıyı yanaklarından öperek mi selamlamıştı? Anlaşılan davetiyedeki not bir abartı değildi: O gerçekten diğer leydilerden farklıydı.

Emma muhtemelen bir düşesin yapacağından daha büyük bir reverans yaptı ama bu bir alışkanlık meselesiydi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de. Diğerleri de seninle tanışmak için can atıyor."

Leydi Penelope Emma'yı bileğinden tutup salona götürdü. Oda çok daha iyi günler görmüş gibi görünen güzel mobilyalarla doluydu.

"Bu, Bayan Teague," dedi Emma'yı kızıl saçlı, çilli ve una benzeyen beyaz pudralı genç bir kadına doğru çevirerek. "Nicola meydanın güney tarafında yaşıyor."

"Modadan uzak olan tarafı," dedi Nicola.

"Heyecan verici olan tarafı," diye düzeltti Leydi Penny. "Tüm sansasyonel sanatçıların ve çılgın bilim insanlarının olduğu."

"Babam ikinci gruba giriyor, Ekselansları."

"Onu dinleme. O da ikinci grupta."

"Teşekkür ederim, Penny," dedi Nicola. "Sanırım."

"Ve bu da Bayan Alexandra Mountbatten." Ev sahibi, Emma'yı salondaki üçüncü kişiye çevirdi.

Bayan Mountbatten minyondu, üstünde sıradan, gri bir elbise vardı ama dağınık topuz yaptığı obsidyen kadar parlak siyah saçları görünüşünü çarpıcı kılıyordu.

"Alex zaman satıyor," dedi Leydi Penelope.

Emma doğru duymuş olamazdı. "Zaman mı satıyor?"

"Hayatımı saatleri Greenwich'e göre ayarlayarak kazanıyorum," diye açıkladı Alex reverans yaparken. "Sizinle tanışmak onur, Ekselansları."

"Oturun," dedi Penny.

Emma kendisine gösterilen yere oturdu, oymalı koltuğun kraliyet sarayından değilse de bir Fransız şatosundan geldiğini düşündü. Ancak döşeme yıpranmıştı, hatta bazı yerler yırtılmış, pamuklar dışarı çıkmıştı.

Evin arka tarafından bir yerden meleme sesi duyuldu.

"Ah bu Marigold. "Penny çaydanlığı kaldırdı. "Onu dert etme."

"Marigold mu?"

"Keçi," diye açıkladı Nicola.

"Angus'a fena hâlde âşık ve karantinada olmaktan hoşnut değil. Üşütmüş zavallıcık."

"Yani iki keçiniz mi var?"

"Ah, hayır. Angus yayla buzağısı. Onları cesaretlendirmemeliydim ama sürü hâlinde yaşamaya alışkınlar. İkisinin de arkadaşa ihtiyacı var. Süt ya da şeker ister misin?"

"İkisi de lütfen," dedi Emma şaşkınlıkla.

Nicola Emma'nın hâline acıdı. "Yaralı hayvanlar Penny'nin zayıf noktası. Onları görünüşte iyileştirmek için eve alıyor ama sonrasında asla bırakmıyor."

"Tabii ki bırakıyorum," diye itiraz etti Penny. "Bazen."

"Bir kez," diye araya girdi Alexandra. "Sadece bir kez bir tanesini bıraktın. Ama normal şeylerden konuşalım. Aksi hâlde Ekselanslarını korkutup kaçıracağız."

"Hayır, rica ederim," dedi Emma. "Burada olmaktan mutluyum." Zarif ve etkileyici leydiler bir gün daha bekleyebilirdi. "Benden nasıl haberdar oldunuz?"

"Ah, burası küçük bir yer. Herkes her şeyi biliyor. Aşçı seyyar satıcıya söyler, o, caddenin sonundaki hizmetçiye anlatır... ve böyle böyle herkes öğrenir." Emma'ya bir fincan çay uzattı. "Geçen haftaya kadar terzi olduğunuz söyleniyor."

Aman Tanrım. Emma'nın morali bozuldu. Bunu saklayabileceğini ummak gerçekçi bir yaklaşım değildi.

Penny ellerini çırptı. "Bize her şeyi anlat. Nasıl tanıştınız? Flört döneminiz çok mu romantikti?"

"Tam olarak romantik denir mi bilemedim." Aslında bunun dışında her şey denebilirdi.

"Pekâlâ, bir dükün bir terziyle evlenmesi alışılmadık bir durum. Peri masalı gibi değil mi? Sana deli gibi âşık olmuş olmalı."

Elbette bu kesinlikle doğru değildi. Ama Emma onlara Dük'ün kendisiyle evlenme nedeninin kütüphanede karşısına çıkan ilk rahim olduğunu nasıl anlatırdı?

Neyse ki yakınlardaki örgü sepetinde duran iğne yastığı ayaklanıp yürümeye başladı da cevap vermekten kurtuldu. "Bu bir kirpi mi?"

Penny sesini fısıltı seviyesine getirdi. "Evet ama zavallıcık son derece utangaç, bilirsin, travmatik geçen çocukluğu nedeniyle. Kurabiye alır mısın? Nicola yaptı. Muhteşemler."

Emma bir tane alıp ısırdı. Bu evde olan biteni anlamaya çalışmayı bırakmıştı. O, *Penelope'nin* gemisinin gövdesine yapışmış bir midyeydi, nereye gittiklerini bilmiyordu ama yine de oradaydı.

Tanrım. Kurabiye muhteşemdi. Tereyağlı lezzet dilinin üstünde eriyordu.

"Lütfen seni dedikodu için çağırdığımızı düşünme," dedi Bayan Mountbatten yani Alexandra. "Penny sadece merak ediyor. Kimseye bir şey söylemeyiz."

"Doğru düzgün kimseyle *konuşmuyoruz*," dedi Nicola. "Üçümüzden oluşan küçük bir kulübümüz var."

Penny gülümseyip Emma'nın elini tuttu. "Dördüncü kişi için yerimiz var tabii."

"Bu durumda..." Emma kurabiyenin kalan son parçasını çiğneyip bir yudum çayla yuttu. "Sizden tavsiye isteyebilir miyim?"

Penny, Alexandra ve Nicola hep birlikte evet dercesine koltuklarında öne eğildi.

"Bu..." Emma tamamen dürüst olamayacaktı. "Kedimle ilgili. Onu sokaktan aldım ve düzgün bir ismi yok. Olası isim listesi yapmama yardım edebilir misiniz?"

Ash. Arkadaşlarının kendisine böyle hitap ettiğini söylemişti. Yakın çevreye kabul edilme anlamında bir gelişme olarak kabul edilebilirdi belki ama Emma bu ismi de sevmemişti. Ciddi yanıklardan kurtulan bir adamın kül anlamına gelen Ash ismini taşıması en iyi ihtimalle ironik, en kötü ihtimalle zalimlikti.

Ayrıca diğer isimler daha çok hoşuna gidiyordu.

Onun dikkatini çekmeliydi. Saygısını kazanmalıydı. Şansı yaver giderse hamile kalacaktı ama Davina'ya yardım edebilmesi için bunun zamanında olacağından emin olabilir miydi? Şüpheliydi. Ve bu durumda da fikrini değiştirmesi için onu ikna etmesi gerekecekti.

Birlikte oldukları ilk geceden beri –*başarıyla* birlikte oldukları ilk geceden beri– Ash onun zevk alması için elinden gelen çabayı göstermişti. Onun yataktaki memnuniyetini önemseyen bir adam diğer isteklerini de yerine getirmeye ikna edilebilirdi, değil mi? Emma kendine rağmen *ona* ilgi duymaya başlamıştı.

"Eğer aradığın evcil hayvan ismiyse kesinlikle doğru yerdesin," dedi Penny.

Nicola boynundaki gümüş zincire takılı defterden minik bir kalem çıkardı. "Listeyi ben tutarım."

"Sevgi dolu bir şey olmalı," dedi Emma. "Kedi için. Oldukça güvensiz ve huysuz, ilgisini çekmeyi başaramıyorum."

"Tamam, aradığın tatlı bir isimse yeni yavrular için çok sevimli isimler var," dedi Penny. "Köpecik, kedicik, domuzcuk, tay, geyikçik, kurbağacık..."

Alexandra fincanına uzandı. "Aman Tanrım. Sonsuza dek devam edecek."

"Bu daha başlangıç," diye devam etti Penny. "Küçük kuşlar var. Ördekçik, kartalcık, kazcık, kuğucuk, hindicik..."

Nicola başını defterden kaldırdı. "Hindicik mi?"

"Yumurtadan yeni çıkmış hindi yavrusu."

Emma kahkaha attı. "Ona hindicik demek ne kadar cazip gelse de şimdilik favorilerim kurbağacık, ördekçik ve domuzcuk."

"Sanırım ben de astronomiye dair birkaç isimle yardımcı olabilirim," dedi Alexandra. "Parlayan yıldız, ışıltı, ay ışığı, gün ışığı..."

"Aman Tanrım." Emma Dük'ün "Parlayan yıldızım" ismine vereceği tepkiyi hayal etti. "Bunlar olağanüstü. "Sen ne düşünüyorsun, Nicola?"

"Bilmiyorum. Etrafım genellikle kollar ve dişlilerle çevrili. Evcil hayvan isimleri güçlü olduğum bir konu değil." Bakışları kurabiyelere kaydı. "Bence bunlar tatlı şeyler. Şeker, bal peteği, turta."

"Korkarım bunların çoğunu denedim."

"Şekerleme?" diye önerdi mutlak bir naiflikle.

Kısa süreli duraklamanın ardından herkes gülmeye başladı.

"Ah, hayatım." Alexandra'nın gözlerinden yaş geliyordu.

Nicola onlara baktı. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi Emma. "Gerçekten müthiş bir zekân var." Not defterini işaret etti. "Listeye şekerlemeyi kesinlikle eklemelisin."

Emma yarım saat sonra Leydi Penelope Campion'ın evinden kalan kurabiyelerden oluşan bir paket ve sözlü oklarla dolu bir sadakla ayrıldı. Bunlardan bir ya da ikisinin Dük'ün göğsündeki gizli kahkaha kutusunu delmesini umdu. Emma doğrudan kalbine nişan almanın pek faydası olmayacağını biliyordu.

Penny ona sarılıp veda etti. "Kediyle isim denemelerine devam et. Ulaşılması en zor olan yaratıklar sonunda en sevgi dolu yoldaşlar olur."

Emma keskin ironi dalgasını hissetti. Penny'nin sadece kedileri değil yavru köpekleri, keçileri, yayla buzağılarını hatta travmatik kirpileri bir evcilleştirme yeteneği olduğundan şüphe duymuyordu.

Ama onun evlendiği dük başka tür bir yaratıktı.

On Üçüncü Bölüm

Bam.

Ash başını hesap defterinden kaldırdı.

Boş ver, dedi kendi kendine. Bayan Norton ilgilenirdi. *Senin işin değil.*

Ama başını eğdiğinde elindeki işe odaklanamadığını fark etti. Masadan kalkıp yavaş adımlarla odadan çıktı.

Patlama seslerini duymazdan gelme yeteneği olsaydı bile bu yeteneğini kesinlikle Waterloo'da kaybetmişti.

Birkaç dakikalık endişeli arayışın ardından sesin kaynağını buldu. Pirinç bir süs, oturma odasının zeminine düşmüştü. Bu manzaranın tek başına pek önemi yoktu. Onu şaşkına çeviren manzaranın geri kalanıydı. Karısı bir merdivenin üstünde yerden yaklaşık üç buçuk metre yüksekteki perde çubuğuna yapışmıştı.

Emma ona bakmak için başını eğdi. "Ah, selam."

"Bu da ne?"

"Perdeleri çıkarıyorum."

"Tek başına mı?" Yanına gidip merdiveni tuttu. Dengesini kaybedip düşme ihtimaline karşı yanında biri olmalıydı.

"Sesle seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Süsü elimden kaçırdım."

Süsü elinden kaçırmıştı. Harika. Ash akıl sağlığını kaçırıyordu.

"Anlaşılan bir düşes olduğunun hatırlatılması gerekiyor. Sirk cambazı ya da sincap değilsin."

Emma umursamaz bir ses çıkardı. "Bu da bir trapez değil merdiven. Ayrıca tekerlekleri kilitledim. Emin ol, bu şey nasıl çalışıyor biliyorum."

"Evet ama anlaşılan hizmetçilerin nasıl çalıştığını bilmiyorsun." Tekerlekler kilitli olsun olmasın ayağını merdivene dayadı. Boynunu kırma riskini almakta ısrar ediyorsa o zaman Ash'in de ona sert davranmaya hakkı vardı. "Hemen aşağı in."

"Yapmaya başladığım işi bitireyim. Aksi takdirde tüm uğraşlarım boşa gidecek."

"Ah, tabii devam et," dedi Ash bıkkın bir sesle. "Zaten benim de yapacak başka bir işim yok. Ülkenin dört bir yanındaki mülklerimi denetleyerek sadece kendimi eğlendiriyorum. Toprakları iyileştirip binlerce çiftçinin refahını sağlamak hep eğlence olsun diye."

"Sadece bir dakika ver."

"Tamam." Başını kaldırdı. "Ama ceza olarak eteklerinin altına bakacağımı bil."

Ne yazık ki fazla bir şey göremiyordu, sadece jüpon bulutu altında kaybolan bir çift ince bacak vardı ama bu manzara bile onu heyecanlandırdı. Çorapları açık renkli, yumuşak yündendi. Mütevazı, masum. İnanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

"İşte," dedi Emma.

Mavi kadifeden bir şelale zemine döküldü. Oda gün ışığıyla doldu.

Ash pencere camında belli belirsiz yansımasını gördü. Ne manzara ama. Emma bir tül perde bulutu içinde göklerden inerken kendisi onun ayaklarının dibinde gizlenen bir canavardı.

Son basamağa geldiğinde Ash yardım etmek için elini sırtına koydu. Destek olabilmek için parmaklarını elinden geldiğince açtı.

Çok geçmeden terlikleri yerle buluştu.

Emma önünü dönmeden önce birkaç adım geri çekildi. Çok fazla ışık vardı ve Emma çok yakınındaydı. Ash onu ürkütmek istemiyordu.

Emma elindeki tozu silkeledi. "Oh, böylesi çok daha iyi."

"Hayır, değil. Perdelerle ne zorun var anlamıyorum."

"Öncelikle bu ev bir mağara. Karanlıkta yaşayamayız."

"Ben karanlığı seviyorum."

"Loş ışıkta okuyup çalışmak iyi değil. Kör olacaksın."

"Hah. Ergenlikte kendime acımasızca yüklenişim ve suratımda patlayan roket bunu başaramadıysa... kör kalacağımdan şüpheliyim."

"Ben şüpheli değilim. Daha önce gördüm. Uzun yıllar boyunca zayıf ışıkta çalışan terzilere olan budur. Daha altı yıl olmasına rağmen ben bile bir saatten fazla kitap okuyamıyorum."

Bu sözler ona dokunmuştu. Ash onu kolları arasına alıp sonsuza dek orada tutmak istedi, böylece hiçbir şey onu bir daha yaralayamaz ya da korkutamazdı.

"Her neyse, bunlar güzel kumaşlar." Yerdeki perdelere uzandı. "Bu kadife çok daha iyi şekilde kullanılabilir."

"Hayır," ayağını sertçe yere vurdu. Çizmesiyle mavi kadife selini yere sabitledi. "Kesinlikle olmaz. Yasaklıyorum."

"Neyi yasaklıyorsun? Aklımdakinin ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Evet. Biliyorum. Aklında *perde* kumaşından kendine elbise yapmak gibi aptalca bir fikir var. Ve ben bunu yasaklıyorum."

Emma kızarıp kekelemeye başladı. "Ben..."

"Sen," diye araya girdi Ash, "bir düşessin. Elbise almak için alışveriş yapacaksın. Hizmetçilerden merdivene çıkmasını isteyeceksin. Konu kapanmıştır."

Evlendiği karısı tasarruf etmeye biraz fazla meyilliydi. Muhtemelen yaşadığı zorluklardan edindiği bir alışkanlıktı.

Ash bunu anlayabilir hatta bir dereceye kadar saygı duyabilirdi. O da israfı sevmezdi. Ancak şimdi onun bakımındaydı. Varisinin annesinin "idare etmesi" ya da harcamaları kısması gerekmeyecekti.

Ve kesinlikle *perdelerden* yapılma elbise giydiği görülmeyecekti.

"Yarın kendine bir gardırop elbise sipariş edeceksin. Bond Caddesi'ndeki en iyi mağazalarda kredin olduğundan emin olacağım."

"Madam Bissette şehirdeki en iyi terzi dükkânı ve kendimi bir sahtekâr gibi hissetmeden girebileceğim tek yer. Ama daha birkaç hafta önce işçi olarak istifa ettiğim bir yere müşteri olarak nasıl dönebilirim?"

"En iyi kısmı bu olur. Ne kadar kıskançlık yaratacağını bir düşün. Seni küçümseyenlerden intikam almak."

"Diğer kadınların bundan büyük zevk alacağından şüphem yok. Ama ben almam. Madam bana bir iş verdi ve bana çok şey öğretti. Üstelik dükkândaki diğer kızlar benim arkadaşımdı. Onları utandırmak istemem. Ayrıca bana elbise diksin diye bir terziye para vermek israf olur. Zamandan bol bir şeyim yok. Son modayı biliyorum. Bir sürü güzel leydiye elbise diktim."

"Evet," dedi Dük dişlerini sıkarak. "Bunun farkındayım."

Emma utandı. "Elbette farkındasın. Çok üzgünüm. Bayan Worthing'i hatırlatmak istemedim. Bunun seni ne kadar üzdüğünü anlıyorum..."

"Bana acı veren karımın perde giymeyi düşünmesi. Kendi elbiselerini sen dikmeyeceksin." Kadifenin ucunu çekti.

Emma diğer ucu çekiştirdi. "Leydiler iğne işi yapmaya teşvik edilmiyor mu?"

"Bu farklı." Ash kumaşı iki elini kullanıp çekince Emma'nın dengesini bozuldu ve ona doğru tökezledi. "Üst düzey leydiler iğrenç yastıklar, kimsenin istemediği işlemeli

örtüler ve oturaklı iskemleler için rahatsız edici koltuk kılıfı dikmek gibi *gereksiz* işler yaparlar. Yeteneklerini sıradan işlerde kullanmazlar."

"Bu sıradan bir iş değil. Yirmi dört saatimi adamam gereken bir görev olmadığında keyif alıyorum. Yaratıcı bir iş. Müziğe ya da resme yeteneğim yok ama," kadifenin ucunu tutup tüm ağırlığını kullanarak çekti, "bunda iyiyim."

Ash bileğinin bir hareketiyle tıpkı atın dizginleriyle yaptığı gibi kumaşı sol kolunun altına aldı. Ardından bacaklarını sıktı, kollarını esnetti ve perdeyi tüm gücüyle çekti.

Emma ona doğru devrilirken Ash onu yakaladı.

Ash'in aklı bir anda bambaşka yerlere kaydı. Küçük halat çekme oyunu ona yakışmıştı. Harcadığı efor yanaklarının kızarmasına neden olmuş, zorlukla aldığı nefes göğüslerinde harikalar yaratmıştı. Ash safir renkli kadife içinde onun mükemmel görüneceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Yine de bu söz konusu bile olamazdı. Emma kendi elbiselerini dikmek için *okuma* keyfini feda etmeyecekti. Böyle bir şeye rıza göstermektense çıplak dolaşmasına izin vermeyi yeğlerdi.

Lanet olsun. Şimdi onu çıplak hayal ediyordu.

"Beni dinle. Senin elbise dikebildiğini gayet iyi biliyorum. İngiltere'deki en iyi terzi de olabilirsin, yine de buna izin vermiyorum." Emma'nın elini tuttu, bir falcı gibi avucunu çevirdi. Başparmağıyla emeğinin kanıtları olan parmak uçlarındaki nasırlara dokundu. "Artık bunlar olmayacak."

Emma bir süre konuşmadı. "Şaşırtıcı derecede düşüncelisin."

"Düşünceli olmak değil."

"Peki, nasıl tarif edersin?"

"Bu... başka bir şey." Herhangi bir şey. Onu çıplak hayal etmek doğaldı. Onu korumak göreviydi. Düşünceli olmaksa çok tehlikeliydi. "Bilmiyorum. Ben sözlük değilim."

Emma ona sitemkâr ama sevgi dolu bir bakış attı. Kadınsı bir bakış. "Hayır, değilsin. Sen kesinlikle bir erkeksin."

Ash'in kalbi ahırdaki vahşi bir at gibi hızlandı.

Bir erkek, demişti. Unvan değil. Servet değil. Yaraları olan bir canavar değil. Bu iki kelimenin onu nasıl etkilediğini bilemezdi.

Emma Ash'in avuçlarındaki ellerine baktı. Ardından ellerini çevirdi, böylece avuçları birbirine değdi, parmakları sıkıca birbirine kenetlendi.

Güneş yüzünü çevreleyen saçlarında parladı. Koyu renk gözleri büyük ve içtendi. Korkusuzdu. Çok güzeldi. Bakışları Ash'inkilerle buluştu, gözlerini dağınık saçlarına ya da şekilsiz yanağına kaydırmadan orada tuttu.

Muhteşem bir andı.

Harikaydı.

Orkestranın giderek yükselen müziği eşlik ediyordu.

Ve Ash'in buna izin veriyor olması ziyadesiyle, bağışlanamaz derecede aptallıktı. Bu tür şeyler olmamalıydı. Bu türden bir yakınlaşma büyük bir riskti.

Ash boğazını temizledi. "Bu, ah... Yaptığımız bu şey muhtemelen kötü bir fikir."

"Evet. Evet, tabii. Önlemler." Elini çekti. "Yarın elbiseleri sipariş ederim."

Ash geri çekildi. "Siparişini haftanın ilerleyen günlerinde verirsin. Yarın bir geziye çıkacağız."

"Bir gezi mi? Nereye?"

"Swanlea'ya. Gelecekteki evin." Heyecanı iyice artmadan Ash elini kaldırdı. "Kalmaya değil. Sadece öğleden sonrayı orada geçireceğiz, böylece sen de yapılacaklar listesini hazırlarsın."

Bir anlaşmaları vardı ve ikisinin de kendi iyilikleri için buna sadık kalması gerektiğini hatırlaması gerekiyordu.

"Yarın hazır ol. Şafakla birlikte yola çıkacağız."

On Dördüncü Bölüm

"Oh."

Emma arabadan inerken ciğerlerinde tuttuğu havayı en şaşkın, en duygusal iç çekişiyle bıraktı. Hatta iki elini göğsüne bastırıp, "Oh, çok güzel," dedi.

Önünde rüyalarının evi duruyordu. Masif tuğla cephesindeki çok sayıda pencere ferah, misafirperver bir ev izlenimi veriyordu. Evin önündeki sığ gölet iki taraftaki zarif karaağaçları yansıtıyordu. En iyi ihtimalle etkilemek, en kötü ihtimalle korkutmak için tasarlanan Ashbury Evi'nin aksine Swanlea ne çok heybetli ne de aşırı mütevaziydı. Bir yuvaya benziyordu.

"Biraz küçük," dedi Dük. "Sadece on iki oda var."

Emma ona baktı. *Sadece mi?*

Arabacı Jonas dizginleri salladı. Atlar arabayı çekti.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Emma.

"Atları değiştirmek için kasabaya gidiyor. Bu akşam dönebilmemiz için yeni bir at takımına ihtiyacımız var." Anahtarla kapıyı açıp içeri girmesini işaret etti. "Ev uzun süredir kapalıydı. Yirmi yıldır."

"Görüyorum."

Aslında ev boş sayılırdı. Sadece birkaç parça mobilya kalmıştı: oraya buraya atılmış sandalyeler, birkaç sandık

ve dolaplar. Duvar kâğıtları yer yer soyulmuş, tavan alçısı çatlamıştı. Yine de Emma büyülendi. Ayağının altında gıcırdayan yer döşemeleri merdivenlerde aşağı yukarı birbirini kovalayan çocukların, sevgili sahiplerini karşılamak için koşturan av köpeklerinin hikâyesini anlatıyordu. Nesiller boyu kullanılan mutfak tezgâhında kimi zaman av hayvanlarını temizlemek, kimi zaman hamur kesmek için kullanılan bıçakların izleri vardı. Perdesiz pencerelerden gün ışığı giriyordu.

Emma evin onu görmekten memnun olduğu hissine kapıldı.

Ben de tanıştığımıza memnun oldum.

"Etrafa bak," dedi Ash. "İhtiyacın olacak mobilyaların, dekorasyonda tercih ettiğin renklerin, modernize etmek istediğin şeylerin listesini çıkar. Onarılması gereken çok şey var. Şüphesiz bahçenin de bakıma ihtiyacı var. Mülkte bahçıvan olarak yaşayan yaşlı bir çift var. Onlara işe başlaması için hizmetçi ve işçi tutmalarını söyleyeceğim."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Evi bu hâliyle sevdim, iki veya üç hizmetçi yeter. Seni gereksiz masrafa sokmak savurganlık olur."

"Düşes gibi düşün, Emma. Evin temizlenmesi, döşenmesi ve onarılması ihtiyacı olan düzinelerce insana iş verecek. Bu savurganlık değil. Bu himaye."

"Evet, tabii." Emma dudağını ısırdı. "Bu açıdan bakmamıştım."

Adamın tartışılmaz tek erdemi buydu. Her daim ona güvenen insanları düşünüyordu. Aksi hâlde Emma ile evlenmezdi. Bir an önce dünyaya bir varis getirmek istemesi onların iyiliği içindi.

Seni uyarmıştım, demek istedi. *Uygun bir düşes olamayacağım konusunda seni uyarmıştım. Köklerinde bir nebze asillik olan bir terziyle değil gerçek bir leydiyle evlenmeliydin.*

Ama o artık bir düşesti. Rolü üstlenmişti ve şimdi bunu yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Emma. "Madem işe ihtiyaçları var biz de onlara iş verelim." Bir defter çıkardı ve kalemin ucunu yaladı. "Bir liste yapacağım."

Sonraki birkaç saat Emma odaları bir bir gezdi. Her odaya belli bir kullanım amacı verdi. Yatak odası, hizmetçi odası, oturma odası. Bebek odası. Gerekli mobilyaları yazdı, yeni boya ve duvar kâğıdı taleplerini ekledi ve tüm bu süre boyunca onarılması gereken çatlak ya da hasarlı yerleri not aldı. Mutfak ve banyoyu yenilemek için birkaç kişi çalışmalıydı. Bahçeye çıktı, budanması gereken ağaçları ve derenin yanındaki aşırı uzamış çalılıkları not etti. Göletin bakıma ihtiyacı vardı. Mutfak bahçesinin tamamen yeniden ekilmesi gerekiyordu. Madem yapılacak işler icat ediyordu... o hâlde neden bir de meyve bahçesi eklemiyordu?

İşi bitince kocasını bulmak için etrafa bakındı. Evde değildi. Sonunda onu mülkün içinden geçen derenin kenarında buldu. Çıkardığı ceketini iki parmağıyla tutup omzunun arkasından sarkıtmıştı.

"İşte buradasın, tavşancık. Her yerde seni arıyordum." Not defterini uzattı. "Oxfordshire'ın yarısını işe almaya yeter."

Ash yorum yapmadan defteri yeleğinin cebine soktu.

Emma bakışlarını üzerlerinde kavis çizen dallara çevirdi. Dere taşlı bir çıkıntının üstünden akarken şırıldayarak cıvıldayan kuşlarla sohbet ediyordu. "Büyüleyici bir yer, değil mi?"

"Düklüğün tüm mülklerindeki en iyi balık tutma noktası. Karşıda tırmanmak için mükemmel bir kestane ağacı var. Bir oğlan büyütmek için harika bir yer."

Tecrübelerine dayanarak konuştuğu belliydi. Evin yirmi yıldır kapalı olduğunu söylemişti, değil mi? Bu mantıklıydı. Ebeveynlerinin ölümünden sonra kapatılmış olmalıydı. Onu kestane ağacına tırmanırken ya da derede yüzerken hayal etmek zordu. Ama en heybetli erkekler bile bir zamanlar çocuktu ve Emma onu ceketi olmadan sadece yeleği ve gömleğiyle görünce çocukluğunu gözünde canlandırabildi.

Eve uzanan kısa yolu birlikte yürüdüler.

Emma arabayı göremedi. "Akşam olmak üzere. Yola çıkmamız gerekmez mi?"

"Evet, gerekir. Jonas hâlâ dönmedi."

Emma eteklerini bacakları arasına sıkıştırıp girişteki basamaklara oturdu. "Sanırım onu beklerken gün batımının tadını çıkarabiliriz."

Beklediler. Ve beklediler.

Güneş battı.

Jonas hâlâ yoktu. Araba hâlâ yoktu.

Hava kararıyordu ve hızla gece çöküyordu.

"Hangi cehennemde bu? Bu kadar zamanda vahşi atları bile ehlileştirip getirirdi."

Emma'nın midesinde bir şüphe yumağı oluştu. "Ah Tanrım. İçimde kötü bir his var."

"Korkma. O tecrübeli bir arabacı. Ciddi bir zorlukla karşılaşmaz."

"Demek istediğim o değil. İçimde Jonas'ın tüm gece dönmeyeceğine dair kötü bir his var. Sorun olduğu için değil, kasıtlı olarak."

"Nasıl bir kastı olabilir ki?"

Emma bir dirseğini dizinin üzerine koyup çenesini eline dayadı. "Hizmetliler. Hepsi. Akıllarında aptalca bir fikir var; sanıyorlar ki bizi bir arada olmaya zorlarlarsa biz..."

"Biz ne?"

"Âşık olabiliriz."

"Âşık olmak mı?" Ash duyduklarına inanamıyordu. "Bu..."

"Saçmalık," diye tamamladı Emma. "Elbette öyle. Onlara bunu söyledim. Böyle bir şey olmayacak dedim."

"Ama bu fikir..."

"Gülünç. *Biliyorum*. Ama öyle ya da böyle bir yolunu bulmaya kararlı gibiler. Her türden plan düşünmüşler. Bana takılıp ayağımı burkmamı söylediler. Elbisemin üzerine şarap dökmemi. Hatta bizi Ashbury Evi'nin tavan arasına kilitlemek bile akıllarına geldi. Anlaşılan bizi gece boyunca burada bırakmaya karar vermişler."

Buna nasıl cüret ederlerdi? Ash kendi rahatını umursamıyordu ama Emma'yı gece boyu boş bir evde bırakmak mı? Suç değilse bile dayanılmazdı. Bir anlık kasvetli sessizliğin ardından ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emma.

"Yürüyerek kasabaya gidip o hain kaçağı bulacağım."

Emma ayağa fırladı. "Hayır, yapamazsın. Beni burada bırakamazsın. Yarım saate kalmaz gece olur. Burada yalnız kalamam."

Ash kadının sesinin korkuyla titrediğini duyabiliyordu. Haklıydı. Onu tek başına bırakmak için çok geçti.

"Endişelenme. Seni bırakmayacağım." Ellerini Emma'nın kollarına koyup kuvvetlice ovuşturdu. "Hadi içeri girelim. Sana ateş yakacağım."

Öfkesini bir kenara bıraktı. Hain ev personeli için şu an yapabileceği bir şey yoktu. Şimdi Emma ile ilgilenmeliydi. O karısıydı ve en azından onu sıcak ve güvende tutmalıydı.

Eve girdi, paltosunu girişteki merdivenlerin korkuluklarına astı. Emma yanından ayrılmadan dikkatle onu takip etti. Ayağını koyduğu zemin tahtasının gıcırdamasıyla sıçradı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Emma. "Aniden ev öğleden sonra olduğu kadar sevimli görünmemeye başladı."

Gece karanlığı çökene kadar bekle, diye düşündü Ash.

Bu gece Ay yoktu ve Swanlea bir komşunun lamba ya da şöminesinden çıkan ışığı alamayacak kadar izoleydi. Bir şişe mürekkep içinde yüzen iki sinek gibiydiler.

"Şansımız varsa salonda ateş yakmak için gerekenleri buluruz."

Ash şöminenin etrafını aramak için alacakaranlığın son ışıklarını kullandı. Evet, orada bir kutu vardı ve içinde hâlâ biraz yosun ve çakmaktaşı duruyordu. Tanrı'ya şükretti.

Eksik olansa odundu.

Bu saatte küçük ağaç bulup kesmek bir yana balta bulma imkânı bile yoktu. Muhtemelen kendi elini de keserdi. Ancak Emma'ya ateş yakacağına dair söz vermişti ve onu yüzüstü bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Gözü tek başına duran bir sandalyeye takıldı. Onu iki bacağından kavrayıp kaldırdı ve şöminenin taş rafına vurdu. Odanın diğer tarafında duran Emma sıçradı. Sandalyenin arkası gevşemişti ama gerisi hâlâ sağlam duruyordu. Büyükannesinin ince işçiliğe duyduğu takdire lanet etti.

Bir kez daha gerilip sandalyeyi savurdu. İkinci deneme ayaklardan birini kırmaya yetmişti. Birkaç darbenin ardından yakacak odun yığınının yanı sıra kolundan boynuna uzanan bir de ağrı elde etmişti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Emma.

"Neyi?"

"Yaralı omzuna rağmen böyle kuvvetle savurmayı."

Ash sandalyenin ayaklarını şömineye yerleştirdi, ardından aralara çabuk tutuşan malzemeleri ekledi. "Ateşim düştükten sonra cerrah bana kullanmaya devam etmek istiyorsam kolumu her gün gerip kaldırmam gerektiğini söyledi. Aksi hâlde yaralar kalıp hâlinde iyileşecek ve hiç hareket ettiremeyecektim. Eklemler paslanmış gibi olacaktı."

"Bu yüzden badminton oynuyorsun."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Çakmak taşını vurdu.

"Peki artık acımıyor mu?"

Her daim çok acıyor.

"Hayır," dedi.

Çömeldi ve alevler güçlenip çatırdayan bir ateşe dönene kadar közlere üfledi. Vernik sandalye parçalarının çabuk tutuşmasına yardım etti.

"İşte." Geri çekilirken nefes nefeseydi. "Senin için ateş yaktım. Artık erkekliğimi takdir edebilirsin."

"Zaten ediyorum."

Emma şöminenin başına gidip büyüyen alevlerde ısınmak için ellerini uzattı. Ash onun ateşin pırıltısıyla parlayan tenini hayranlıkla sadece üç saniye izleyebildi, ardından şömineden yoğun bir duman yükselmeye başladı. Kollarıyla yüzlerini kapatıp öksürerek geri çekildiler.

Ash'in gözleri yandı. Pek de edebi olmayan bir küfür sallayıp küçük ateşi geriye bir parça parlak kömür kalana kadar tekmeledi. Bir iki dakika boyunca tek yapabildikleri öksürmekti. Sonunda duman dağıldı.

"Baca tıkanmış olmalı," dedi Ash. "Larvalardan."

"Larva mı?"

"At kurtları." Emma'nın yüz ifadesinde tiksinti gören Ash ekledi. "Sen sordun."

"Sanırım haklısın. Sanırım bacaların hepsinin elden geçmesi gerek. Listeye ekleyelim. Yarın."

Bu gece yazmalarına imkân yoktu.

Ash gittikçe artan bir öfkeyle odayı adımladı. "Madem hizmetçilerin entrika peşinde olduğunu biliyordun bana söylemeliydin. Bu tür fikirleri kafalarından çıkarırdım."

"Ben de bunu yapmayı *denedim*. Onlara bunun anlaşmalı evlilik olduğunu anlattım."

Ash gömleğinin koluyla yüzündeki kurumları sildi. "Görünüşe göre pek inandırıcı olmamışsın."

"Belki de sen bu kadar dayanılmaz bir işveren olmasaydın onlar da umutlarını buna bağlamazdı."

"Sorunları buysa ben çözebilirim. Hepsini doğrudan kovacağım."

"Lütfen yapma. Yerlerini asla dolduramayacağımızı biliyorsun." Kollarını kendine sarıp titredi. "Evde battaniye gördüğümü hatırlamıyorum, sen gördün mü?"

"Hayır. Biz..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Emma. "Yapamayız. İstedikleri tam olarak bu."

Ash şaşırdı. "İstedikleri tam olarak ne?

"Sarılmamız."

"Sarılmak mı?"

"Evet, sarılmak. Birbirimize. Isınmak için. İkimiz. Belli ki planları bu ve bu oyunun içinde olmayı reddetmeliyiz."

Ash sinirlendi. "Fikirden bu kadar tiksinmene gerek yok."

"Üzgünüm. Elbette seninle ilgisi yok. Bu bir prensip."

"Prensip seni gece boyu sıcak tutmaz." Ash girişe doğru gidip paltosunu buldu, ardından geri dönüp kadının omuzlarına koydu. "İşte. Bu bir başlangıç. Şimdi... burada bir yerlerde kanepe olmalı."

Kanepeyi bulan bacağı oldu. Off.

At kılından yapılma rahatsız kanepenin iki ucuna oturdular. Kanepede o kadar çok yumru vardı ki Ash ertesi sabah poposunda delikler açılabileceğini düşündü. Midesi guruldadı. "Madem bizi burada bırakacaklardı bari yiyecek bir şeyler hazırlasalardı."

"Lütfen yemekten bahsetme," dedi Emma güçsüzce.

Uzun bir gece olacaktı.

Emma şaşkınlıkla sıçradı. "O ses de neydi?"

"Hangi ses?"

"Sürtünme sesi." Onu susturdu. "Dinle."

"İşte!" Adamın omzuna vurdu. "Şimdi duydun mu? Bak, işte yine geldi."

Evet, duymuştu. Her hafif esintiye eşlik eden hafif bir sürtünme sesi vardı.

"Ha, o ses," dedi. "Sadece Deli Düşes."

"Deli Düşes mi?"

"Evin hayaleti. Her taşra evinde bir tane vardır." Sesini gizemli bir tona soktu. "Hikâyeye göre büyük büyükbabam bir kadınla evlenmiş. Varis sahibi olmak için anlaşmalı bir evlilik. Kadın oldukça güzelmiş ama büyük büyükbabam balayından kısa süre sonra birliktelikten pişman olmaya başlamış."

"Neden?"

"Yüzlerce nedeni varmış. Kadın perdeleri söküyormuş. Hizmetlilerle bir olup komplo kuruyormuş. Kocasına gülünç isimler takıyormuş. En kötüsü de kedi biçiminde bir iblis arkadaşı varmış."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Korkunç bir kadına benziyor."

"Öyleymiş. Çok sorun yarattığı için büyük büyükbabam onu üst kattaki dolaba sokup onu orada tutmuş. Yıllarca."

"*Yıllarca mı?* Bu biraz fazla geldi."

"Hak ettiği buymuş. Büyük büyükbabamı deliye çevirmiş ve o da durumu tersine çevirmek istemiş. Onu dolaba kilitlemiş. Ara sıra içeri ekmek kabuğu ya da nemli sünger atmış. Soğuk gecelerde hâlâ onun dışarı çıkmak için dolap kapısını tırmaladığını duyabilirsin. Duydun mu?" Durdu. "İşte bak. Hırt. Hırt. Hırt."

Emma duyulabilir bir şekilde yutkundu. "Sen acımasız, korkunç bir adamsın ve dilerim at sinekleri tarafından rahatsız edilirsin."

"Bana inanmıyorsan yukarı gidip kendin bakabilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim."

Birkaç dakika kimse konuşmadı, Ash'in keyfi yerine gelmişti.

Derken bu kez şaşkınlıkla sıçrayan Ash oldu. "O ses de neydi?"

"Ne sesi?"

"Bu... hışırtı sesi. Sanki biri kâğıt ambalaj açıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Emma. "Belki de Deli Düşes'tir."

Hışırtı sesi durdu. Ama onun yerine başka bir ses duyuldu. Kısık, ıslak bir ses. Emme ve çiğneme sesi gibi.

"Bir şey mi yiyorsun?" diye sordu Ash.

"Hayır," dedi Emma.

Birkaç dakika sessizlik.

Ve yine aynı ses. Önce hışırtı, ardından dudak şapırtısı. "Bir şey yiyorsun, biliyorum."

"Bir şey yemiyorum," dedi Emma. En azından Ash öyle demeye çalıştığını düşündü. Çünkü daha çok *mih he myorm*, gibi bir ses çıkmıştı.

"Seni küçük düzenbaz. Paylaş."

"Hayır," dedi Emma.

"Pekâlâ, seni burada bırakacağım." Ayağa kalktı. "Tek başına. Karanlıkta. Seslerle birlikte."

"Bekle. Tamam, paylaşacağım."

Ash oturdu.

Emma adamın koluna dokundu, elini gömlek kolunun üstünden aşağı doğru kaydırıp avucuna küçük bir paket yerleştirdi. "Bunlar sadece şekerleme. Atlara su içirmek için durduğumuzda almıştım."

Ash paketi açtı. "Sürtünme sesi evin arkasındaki meşe ağacının dalından geliyor. Benim eski yatak odamın pencere pervazına sürtüyor. Çoğu gece bir muziplik peşinden

gitmek için o ağaçtan aşağı inerdim." Şekeri ağzına attı. "Varisime o odayı vermesen iyi edersin."

"O odayı sana vereceğim."

"Benim odaya ihtiyacım yok," dedi Ash şeker dolu ağzıyla. "Burası senin evin."

"Evet ama... Ziyarete geleceğini sanıyorum."

"Niyetim yok."

Emma şaşkına döndü. "Oğlunu görmek istemeyecek misin?"

Tanrı aşkına. Anlamıyordu. Ash'in çocuğunu görmek istemesinin bir önemi yoktu. Çocuk onu görmek istemeyecekti.

Londra caddelerindeki gece gezileri çocukların ona nasıl tepki verdiğini ortaya koymuştu. En yaygın tepki korku dolu çığlıklardı, hemen arkasından dehşete düşmüş sessizlikler geliyordu. Deli Düşes, Canavar Dük'ün yanında bir hiçti.

Şekerini emdi. "Elbette, yazışmalar yoluyla sağlığı ve eğitimi hakkında düzenli bilgilendirmeler bekleyeceğim."

"Yazışmalar yoluyla mı? Oğlunu *mektupla* mı büyüteceksin?"

"Meşgul olacağım. Londra'da ve diğer mülklerde. Ayrıca sen de yeterince şefkatli ve otoritersin. Onu büyütürken yardımıma ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Varisim..."

"*Oğlun.*"

"... senin bakımınla çok daha iyi olacak."

"Ya kabul etmezsem?" diye sordu Emma. "Ya onun seni tanımasını istersem? Ya o sadece tanımakla yetinmeyip babanı sevdiğin gibi seni sevmeyi isterse?"

İmkânsız.

Oğlu, ona kendisinin babasına hayran olduğu kadar hayran olamazdı. Ash'in babası bilge, iyi huylu ve sabırlıydı. Ash gibi huysuz ve öfkeli değildi.

Onun babası güçlüydü. Yüzünü buruşturmadan oğlunu kucağına alabiliyordu.

Onun babasının yakışıklı, asil bir yüzü vardı. Ash'in kendini sürekli korunaklı ve güvende hissettiği bir yüzdü. Ash kendi oğluna aynı güvenlik duygusunu veremeyecekse uzakta durması daha iyiydi.

"Bu kadar gevezelik yeter. Uyu artık."

Birkaç dakika içinde Emma yine konuşmaya başladı. Ama bu kez dudakları ve diliyle değil dişleriyle konuşuyordu. Kısa süre sonra kanepe sallanmaya başladı. Emma bir diyapazon gibi titriyordu.

"Emma?" Ona doğru yanaştı. Emma dizlerini göğsüne çekmiş, bacaklarını eteğinin altına sokmuştu.

"Ü-üüzgünüm. Şimdi geçer."

"O kadar da soğuk değil," dedi Ash sanki bu işi mantıkla çözebilirmiş gibi.

"Ben hep ü-üşürüm. Engel olamıyorum."

Evet, beş battaniyeyi hatırlıyordu.

Ash onu kollarının arasına aldı, ısıtmak için sıkıca tuttu. Tanrı aşkına. Baştan ayağa deli gibi titriyordu. Bunun nedeni hava olamazdı. Ash elini Emma'nın alnına götürdü, ateşi yoktu.

Geriye tek bir açıklama kalmıştı: Korkuyordu. Düklerden ya da haydutlardan korkmayan küçük karısı dehşete kapılmıştı.

"Karanlık yüzünden mi?" diye sordu Dük.

"Ha-hayır. Bu..." Ash'in paltosuna sarındı. "Bu ba-bazen oluyor."

Ash ona daha sıkı sarıldı. "Ben buradayım," diye mırıldandı. "Buradayım."

Başka soru sormadı ama düşünmeden edemiyordu. İçinden bir his bu durumun karakterinin tuhaf bir özelliği olmadığını söylüyordu. Bir kökeni vardı. Buna biri ya da bir şey neden olmuştu.

Emma, Emma. Sana ne oldu?

Ve işleri düzeltmek için kimin gırtlağını sıkmalıyım?

Birkaç dakika sonra titremesi hafifledi. Aynı şekilde Ash'in midesindeki gerginlik de azaldı. O kadar endişelenmişti ki yardım almak için onu kucaklamayı deneyip kasabaya götürmeyi düşünmeye başlamıştı.

"Denemek" bu cümledeki çileden çıkaran kelimeydi. Omzundaki sakatlıkla onu yarım metre öteye bile taşıyamazdı. Kahretsin, işe yaramaz hissetmekten nefret ediyordu.

"Şimdi daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Kollarından çıkmaya çalıştı ama Ash bırakmadı. Sağlam kolunu sıkıca sardı. En azından bunu yapabilirdi. "Uyu."

Kısa süre içinde Emma uyuyakaldı. Tüm o titremeler şüphesiz kalan son enerjisini tüketmişti. Ash sessiz karanlıkta düşünceleriyle baş başa kaldı.

Bu gezi ters gitmişti. Emma onsuz yaşayacağı taşra hayatıyla büyülenmeli ve Ash de orijinal planına sadık kalmaya devam etmeliydi. Onunla evlen, hamile bırak, onu taşraya yolla ve bir düzine kadar yıl sonra varisinle yeniden bir araya gel.

Oysa karısı şimdi kolları arasındaydı ve Ash onu bırakmak istemiyordu. Daha da kötüsü saçlarını koklamaktan kendini alamıyordu. Saçları hanımeli kokuyordu. Bunu bildiği için Ash kendinden nefret etti.

Aslında Jonas'ı hatta tüm personeli suçlamalıydı. Ne var ki bu kendi suçuydu.

Hayatındaki diğer her şey gibi bu da muhteşem bir şekilde geri tepmişti.

Emma sıçrayarak uyandı.

Neredeydi?

Ah, evet. Kocasının kolları arasındaydı. Bir felaketin ortasında uyumuştu.

Bir gece önceki acınası titremesini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Onca zaman sonra dün gece tekrarlamıştı. Geçen yıl sadece birkaç kez şiddetli titreme nöbeti geçirmişti ve en sonuncusu birkaç ay önce olmuştu. Belki de artık geçiyordur diye düşünmüştü.

Belli ki yanılmıştı.

Başını yavaşça çevirip Ash'e baktı. Şükürler olsun, hâlâ uyuyordu. Boştaki eli göğsünün üstündeydi. Bacaklarını bir ok gibi dümdüz uzatmış, bileklerini birbirinin üstüne atmıştı. Duruşu çok erkeksi, çok askeriydi ve Emma'nın kendi biçimsiz yayılmasından utanmasına neden olmuştu. Kendini mahcup hissettiren tek şey yatış şekli değildi. Neden erkekler uyandıklarında uykuya daldıkları gibi hatta belki de daha yakışıklı oluyorlardı? Dağınık saç, çekici, kirli sakallar. Bu haksızlıktı.

Adamın kolunun altından çıkıp kendi görünüşünü çabucak düzeltmeye çalıştı. Tokalarını çıkardı, parmaklarıyla saçlarını taradı ve yanaklarını çimdikledi.

Ash kımıldanmaya başlayınca kanepenin diğer ucuna koştu, ellerini yanağının altına koyup uyuyor numarası yaptı. Kocasının iyice uyandığından emin olunca göz kapaklarını nazikçe kırpıştırdı. Kalkıp oturdu, kollarını esneterek gün doğumunu zarifçe selamladı. Sonra başını sallayıp saçlarını dalgalar hâlinde omuzlarına düşürdü.

Ash'e utangaç bir şekilde gülümseyip saçlarını kulağının arkasına attı. "Günaydın."

Ash'in bakışları Emma'nın yüzünde ve vücudunda dolandı.

Ah evet, her sabah böyle güzel uyanıyorum. Geceleri beni bıraktığında kaçırdığının bu olduğunu bilmelisin.

Ash pireli bir köpek gibi kulağının arkasını kaşıdı ve çizmelerine uzanmadan önce gürültüyle esnedi. "Acilen işemem lazım."

Emma burnundan soludu. Belli ki onlar Uyuyan Güzel ve prens değillerdi.

Bu durumda rol yapmasına da gerek yoktu. "Hayal edebileceğim en kötü geceydi."

Ash bir ayağını çizmeye soktu. "Hayal edebileceğin en kötü gece buysa hayal gücün oldukça zayıf."

"Bu mübalağa," dedi Emma. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Berbattı."

"Belki. Ama hayatta kaldık, değil mi?"

Ash ayağa kalkıp elini uzattı. Emma yardımı kabul etti.

"Haklısın." Eteğindeki kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı. "Geçmişte daha kötülerini yaşadım ve senin de yaşadığını biliyorum. En azından artık birbirimize sahibiz."

Ash'in bakışları nadir anlarda olduğu gibi değişti. Gözlerinin buzlu mavisi derin, anlatılamaz duygular denizine dönüştü. Zorlu ve tehlikeli. Emma onlara doğru çekildi. Onların içinde boğulabilirdi.

"Emma sen..." durdu ama sonra devam etti. "Sadece buna alışma. O kadar."

"Aklımdan bile geçmedi," diye yalan söyledi Emma.

"İyi."

Emma'nın sözlerinden incinmesi için mantıklı bir nedeni yoktu ama incinmişti.

Evin yoluna giren arabanın tekerleklerinin gürültüsü gergin sessizliği bozdu.

Ash ceketini giydi. "Şimdi müsaade edersen deşmem gereken bir karın var."

On Beşinci Bölüm

"Gel, gel. Burada olmana çok sevindim." Emma, Alexandra'nın sırılsıklam pelerinini hizmetçiye verdi. "Bu sağanakta geldiğine inanamıyorum."

"Ben hep dakikim," dedi Alexandra yağmurla ıslanmış siyah saçlarını silkelerken.

"Evet, sanırım öylesin."

"Kronometreyi getirdim." Yakındaki bir kanepede valizini açıp kocaman cep saatine benzeyen pirinç aleti çıkardı. "Seni temin ederim, saat saniyeye kadar doğrudur. İki haftada bir meridyenle senkronize etmek için Greenwich'e götürüyorum ve kalibrasyonu yılda bir..."

"Hizmetinin kalitesi hakkında beni ikna etmene gerek yok Alex. Sana tamamen güveniyorum."

Alexandra gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Emma onu oturma odasına götürdü. "Önce çay. Yağmurun altında geldin, biraz ısınman gerek. Ardından evde dolaşıp tüm saatlerin envanterini çıkarırız."

"Bunu yapmana gerek yok. Hizmetçi beni gezdirir."

"İnan bana, bu faydalı bir egzersiz olacak. Bu evde daha benim bile girmediğim odalar var."

"Evet ama diğer aristokratların evlerinde sadece bir ya da iki saati ayarlardım ve sonra uşak..."

Emma onun sözünü kesti. "Burası diğer aristokratların evlerinden değil. Evdeki tüm saatleri sen ayarlayacaksın. Her hafta. Ve normal ücretinin üç katını fatura edeceksin."

"Bunu yapmam."

"Tamam o zaman. Biz de beşle çarparız." Hizmetçi bir tepsiyle fincan ve çaydanlık getirdi. Emma kız çıkana kadar bekledi ve fincanları doldurmak için çaydanlığı kaldırdı. "Londra'da bekâr bir genç kadının yaşamak için suç sayılacak kadar düşük bir ücretle çalıştığını gayet iyi biliyorum."

Alexandra fincanı alıp dalgın dalgın içine baktı. "Bana gerçekten bir iyilik yapmak istiyorsan..."

"Ne olursa."

"Yeni bir elbiseye ihtiyacım var. Potansiyel müşteriler çağırdığında giymek için biraz şık bir elbise. Belki bana tasarım konusunda tavsiye verir ya da kumaş seçmeme yardımcı olursun."

"Daha iyisini yapacağım. Kendim dikeceğim." Alexandra'nın itiraz etmesine izin vermedi. "Bundan mutluluk duyarım."

"Bu çok fazla."

"Hiç de bile. Diğer hanımlar piyano çalıyor ya da suluboya resimler yapıyor. Benim becerim terzilik. Kulağa tuhaf gelse de çalışmayı özledim. Yani bana iyilik yapan sensin."

Madam'ı ziyaret eden hanımefendilerin çoğu daha en baştan zarif ve şık olurdu ama Emma böyle olmayanlarla çalışmayı tercih ederdi. Sessiz kızlar, evde kalmışlar, dikkat çekici olmayanlar. Onlar için elbise dikmek yüzeysel bir iş değildi. İyi dikilmiş, güzel bir elbise sadece dış güzelliği değil özgüven gibi içsel nitelikleri de öne çıkarırdı.

Alexandra Mountbatten'ın gizli bir güzelliği vardı.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi utanarak.

"Ediyorum. Sadece ölçülerini almam gerekecek, sonra da birkaç eskiz çizeceğim."

"Tanrım. Hepsinden önce saatleri görsek daha iyi olur."

Evi gezmeye başladılar. Birkaç odaya baktıktan sonra bunun biraz zaman alacağını anladılar. Sadece misafir salonunda üç saat vardı: biri ayaklı, biri yaldızlı pirinç ve biri de saat başlarında dönerek dans eden çiftin olduğu Viyana işiydi.

Oturma odasına, müzik odasına ve yemek odasına gittiler. Alex tüm saatleri oda oda not alıyordu.

Balo salonunun kapısına vardıklarında Emma durup kulağını kapıya dayadı. İçeriden gelen çıngırtıları ve aralıklı homurtuları duyabiliyordu.

"Buraya sonra geleceğiz," diye fısıldayıp Alex'i koridordan giriş holüne doğru götürdü.

Yukarı çıktıklarında Emma misafir yatak odalarının isimlerini hatırlamakta zorlandı. Bazılarının Gül Odası, Yeşil Süit gibi kolay isimleri vardı ama geri kalanlarına kendileri isim uydurmak zorunda kaldılar: Rahatsız Edici Portre Odası, Berbat Duvar Kâğıtlı Oda, Orantısız Büyüklükteki Süit.

"Burası neresi?" Alex sonraki kapıyı açtı. "Oh, bu şimdiye kadarki en muhteşem oda."

"Bunlar Dük'ün odaları."

Emma tereddüt etti. Buna hazır değildi. Dürüst olmak gerekirse bu süitin kocasının olduğunu kendisininkinin hemen yanında olduğu için biliyordu. Hiç içeri girmemişti ve bunu itiraf etmeye utanıyordu. Alex'e bile.

Ama içeri girmeye çekinmemeliydi, değil mi? Sonuçta o, bu evin hanımıydı. İçeri girip saatlerin envanterini çıkarması sorun olmamalıydı. Ne de olsa niyeti çekmeceleri karıştırıp çamaşırları koklamak değildi.

Ayrıca onun aşağıda zavallı Khan ile birlikte bir şeyleri çıngırdatıp homurdandığını biliyordu. Tanrım, zavallı adama çok çektiriyordu.

Emma diğer odaları dolaşırken sergilediği özgüvene sahipmiş gibi içeri girdi.

Alexandra yatak odasına geçmeden önce ön odadaki şöminenin üstünde duran saati çizelge *karnesine* kaydetti. Sonra yatağın yanındaki küçük saate baktı.

"Giyinme odasında saat var mı?" diye sordu Alex."

"Ben bil..." Emma bunu bilmediği için kendine lanet etti. Gerçeği itiraf etmektense sahte bir güvenle konuşmaya devam etti. "Demek istediğim hayır. Orada yok."

"Cep saatini ayarlamamı ister misin?"

"Cep saatini mi?"

Alexandra başıyla lavaboyu işaret etti. Tekne ve ibriğin yanında askeri rütbeli bir centilmene yakışır tuvalet malzemeleri vardı: Diş macunu, tıraş sabunu, jilet, kolonya, keten havlu... ve tüm bunların yanındaki gümüş tepsinin içinde kravat iğnesi, cep saati ve birkaç şilin ve peni duruyordu.

"Emin değilim," dedi Emma, o kadar ileri gitmek istemiyordu. "Bunu ona soracağım."

Bakışları tıraş sabunu ve jilete odaklandı. Daha önce hiç durup düşünmemişti ama yaraların etrafını tıraş etmek son derece zor olmalıydı. Yine de her gün tıraş oluyordu. Hatta düşününce her akşam da tıraş olduğunu fark etti. Göğüslerini öperken ya da yüzü bacaklarının arasındayken –tüm bu anılar kızarmasına neden oldu– asla cildine değen sakallar hissetmemişti.

Tüm bu zahmete onun için mi giriyordu?

Bu düşünce onu derinden etkiledi. Vücudunun farklı yerlerinin gevşediğini hissetti. Ağzının köşesi. Dizleri. Kalbi.

Dikkatini dağıtmak için ön odanın köşesinde yumuşak bir bezle örtülü uzun dar mobilya parçasının bulunduğu yöne doğru yürüdü. Bu da kullanılmayan başka bir saat olabilir miydi? Eğer öyleyse Emma tamire ihtiyacı olabileceğini düşündü. Böylece Alex'e tamir etmesi için büyük bir meblağ ödeyebilirdi.

Ancak örtüyü kaldırınca altında saat bulmadı.

Bu bir aynaydı.

Yaldızlı çerçeve içindeki boy aynası parçalara ayrılmıştı. Çatlaklar orta kısımdan örümcek ağı gibi etrafa yayılıyordu. Her parçası Emma'yı farklı bir açıdan yansıtıyordu.

Emma parmağının ucuyla paramparça aynanın ortasına dokundu. Sanki uzun boylu, güçlü biri aynayı yumruklamıştı.

Boğazı düğümlendi.

Alexandra Emma'nın kolunu çekiştirdi. "Emma, biri geliyor."

Ah, olamaz.

Biri *geliyordu*. Daha kötüsü onun kim olabileceğini biliyordu. Böylesi güçlü adımlar evde sadece bir kişiye aitti.

Dük.

"Yine de devam etmeliyiz," dedi Alexandra.

Emma çaresizce dönendi. Süitten şimdi çıksalar koridorda onunla karşılaşırlardı ve Ash niyetinden şüphelenebilirdi. Üzülebilir hatta kızabilirdi.

Kapı gıcırdadı. Ash ön odaya girdi.

Emma Alexandra'nın kolunu tutup onu odanın diğer tarafına çekiştirdi. Birlikte bir kanepenin arkasına çömeldiler.

"Neden saklanıyoruz?" diye fısıldadı Alexandra. "Burası senin evin. O kocan."

"Biliyorum." Emma ellerini salladı. "Ama panikledim."

"Sanırım şimdi mahsur kaldık. Umalım da fazla kalmasın."

Dük'ün ayak seslerinin yatak odasına doğru geldiğini duyunca Emma Alex'i susturmak için parmağını dudağına götürdü. Odada neredeyse çıt çıkmıyordu. Emma daha fazla dayanamayıp kanepenin köşesinden baktı. Ash'in sırtı ona dönüktü ve o...

Tanrım merhamet et. O soyunuyordu.

Kanepenin arkasına geri dönüp başını sessizce döşemeye vurdu.

Neden, neden, neden? Neden şimdi, neden burada?

Emma "burasının" soyunmak için en mantıklı yer olduğunu düşündü, ne de olsa onun yatak odasıydı. Ancak bu cevap kederli ve sessiz yakınmalarını azaltmaya yetmemişti. Kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti.

"Ne var?" diye sordu Alexandra.

Çılgına dönen Emma mutlak sessizlik anlamına gelen bildiği her türlü işareti yaptı. Muhtemelen birkaç tane de kendi icat etti.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Büyük ihtimalle sadece ceketini değiştirmeye, saatini veya başka bir şeyini almaya gelmişti. Aksi hâlde özel hizmetlisini çağırmaz mıydı?

Yirmi kalp atışı kadar bekledikten sonra –Alexandra'nın kronometresine göre muhtemelen dört saniyeye denk geliyordu– yeniden başını uzatıp baktı.

Aman *Tanrım.* Ceketini kenara atmış, yeleğinin düğmelerini açmıştı, Emma'nın baktığı sırada gömleğini eteklerinden tutup başının üstünden çıkardı.

Emma'nın nabzı durdu ve ardından ince, ağrılı bir zonklama gibi yeniden başladı.

Yüce Tanrım.

Kaslarla dolu sol tarafı bir Roma tanrısına benziyordu, bir kadının çıplak fiziksel çekicilik ve arzu uyandıran şeyi tarif etmek için hayal edebileceği her şeye sahipti. Bel çukuru ve kalça çıkıntısı... pantolonunun üzerine oturan kesimi, sert ve kaslı kalçasını tüm baştan çıkarıcılığıyla gözler önüne seriyordu.

Emma vücudunun bu tarafında kalabilmeyi diledi. Her yeri güçlü ve mükemmeldi. Bakışlarının vücudunun yaralı tarafına kaymamasını ve inatla orada takılı kalmamasını istedi.

Ama baktı.

Ve şimdi de gözlerini kaçıramıyordu.

Yüzündeki izler sadece başlangıçtı. Gövdesi, boynundan başlayıp sağ omzundan ve göğsünün sağ tarafından aşağıya inen, kaburgaları boyunca kıvrılıp belinde sona eren bir dizi yara iziyle doluydu.

Yüzüne ve boynuna çarptığı sular aşağı doğru kıvrımlı bir yol izledi. Derisi kadim bir ağacın kabuğu kadar kıvrımlıydı. Karşılıklı izler birbirini çekiştiriyordu. Ve birkaç parçası... eksikti. Yangının onu tükettiği, geriye yalnızca kas ve kemik bıraktığı derin çöküntüler vardı.

Hayatta kalması mucizeydi. Ama o, huysuz ve inatçıydı. Ölüm ona yanaştığında onu geri çevirmiş olmalıydı. Bu tam da ona göreydi.

Ah, inatçı, cesur, zor erkek. Eskisinden daha çekici olduğun için lanet olsun.

Çatışan duyguları Emma'yı bunalttı. Ona koşmak istiyordu ama oraya vardığında ne yapacağını bilmiyordu. Öpecek miydi... sarılacak mıydı, okşayacak mıydı, omzunda ağlayacak mıydı? Muhtemelen dördünü birden yapar ve aptal gibi görünürdü. Galiba en iyisi odadan çıkana kadar kanepenin arkasında kalmaktı.

Tam o sırada bir tangırtıyla irkildi.

Alexandra'nın metal kutu içindeki *çizelge karnesi* yere düşmüştü. Sessizce üzgünüm, dedi.

"Kim var orada?" Dük lavabonun kenarından jileti alıp etrafına bakındı.

Emma yüzünü buruşturdu. Yapacak başka bir şey yoktu.

"Benim." Kanepenin arkasından çıkıp gülümseyip neşeyle el salladı. "Sadece ben. Bir tek ben. Kesinlikle başkası yok."

Ash'in yüzünde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. "Emma?"

Emma kanepenin ardından çıkmadan önce Alexandra'yı hafifçe tekmeledi, sonra kocasının yanına gitti. "Ben... Ben seni aşağıda sanıyordum. Balo salonunda."

"*Aşağıdaydım*. Sonra yukarı çıktım."

"Evet, tabii."

Alexandra saklandığı yerden çıkıp adama görünmeden yatak odasındaki halının üstünde emekleyerek ilerledi.

Emma dikkati kendine çekmeseydi Ash, Alexandra'yı görebilirdi ve zaten utanç verici olan bu sahne... cehennemin dokuzuncu halkasına değil de Dante'nin daha az bilinen keşfi olan altıncı sekizgenine girerdi.

Emma lakayt bir ifadeyle sordu, "Badminton mu oynuyordunuz?"

"Eskrim."

"Ah, evet. Eskrim." Emma kulağına dokundu. Bu çıngırtıları açıklıyordu.

Göz ucuyla Alexandra'nın kapının diğer tarafından el salladığını gördü. Rahat bir soluk aldı.

"Şimdi soru sorma sırası bende," dedi Ash. "Buraya gelip beni gözetlemekteki amacın ne?"

"Cevap vermeden önce acaba... bıçağı bırakabilir misin?"

Ash o şeyin hâlâ elinde olduğunu fark edince şaşırdı. Katlayıp kapadıktan sonra lavabonun içine fırlattığı jilet patırtıyla düştü. "Şimdi kanepemin arkasında çömelmiş ne yapıyorsun, anlat."

Emma çenesini dikleştirip mükemmel bahanesini düşündü. "Kediyi arıyordum."

"Kediyi."

"Evet. Kediyi."

"Yani şu kediyi mi?" Başıyla arkasına saklandığı kanepeyi işaret etti.

Emma baktı. Pantolon minderlerin üstüne kıvrılmış uyuyordu.

Bu ne zaman olmuştu?

Kedi sanki sohbetin konusu olduğunu biliyor gibi başını kaldırdı, ayaklarını esnetti ve Emma'ya meraklı, masum bir bakış attı.

Emma on altı yaşından beri böylesi ihanete uğradığını hissetmemişti.

Seni tüylü canavar. Seni sokakta açlıktan ölürken buldum, seni soğuktan kurtardım ve bana böyle mi teşekkür ediyorsun?

"Yeter," dedi kocası. "Buraya bana bakmaya geldiğini itiraf et. İsteklerime karşı çıkıp özelime girerek kendi merakını tatmin etmek istedin."

"Hayır." İnkâr edip başını şiddetle salladı. "Hayır, asla."

"Bana yalan söyleme," diye bağırdı.

Emma yutkundu.

Ash kollarını açıp yavaşça kendi etrafında döndü. "Pekâlâ, istediğini al. İyice, uzun uzun bak. Ve sonra dışarı çık."

Adamın gösterisi bitince Emma bakışlarını onun bakışlarına sabitleyip çekmemeye çalıştı. "Buraya seni gözetlemeye gelmedim. Yemin ederim. Gerçi buradayken sana baktığımı inkâr etmeyeceğim."

"Elbette baktın. Kim bakmaz? Londra Kulesi'nde altı peni karşılığında izleyebileceğin ucube şovları var ama bu kadar acayip değiller."

"Böyle söyleme," diye yalvardı Emma. "Gerçekten benim bu kadar sığ olduğumu mu sanıyorsun?"

"İnsan doğasını biliyorum." Göğsünü yumrukladı. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Şimdiye kadar mahremiyetimi bu kadar pervasızca istila etmemiş olsan bile bu seni bana bakarken ilk yakalayışım değil. Bunu inkâr edebilir misin?"

"Hayır, edemem."

Ash ona doğru yürüdü. "Hastalıklı merakını gidermek için buraya geldin, kanepemin arkasına saklandın."

Emma başını salladı.

"İtiraf et."

"İtiraf edemem. Bu doğru değil. Ben..." Sesi titredi. "Sana baktım, evet. Ama bunun nedeni seni acayip bulmam değil. Hastalıklı merak hiç değil."

"O zaman lütfen söyle ne?"

Emma'nın kalbi deli gibi atıyordu. Gerçeği söylemeye cesaret edebilir miydi? "Aşk."

"Aş..." Ash bir adım geri çekilip ona baktı. Sanki Emma'nın boynuzları çıkmıştı. Ve sanki sonra o boynuzlardan hercai menekşeler filizlenmişti.

Emma ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Zaten yeterince konuşmuştu.

Başka bir şey söylemeden odadan kaçtı.

On Altıncı Bölüm

O akşam yemeği garip biçimde Emma'nın her zamanki takılmaları ve amansız konuşmaları olmadan geçti. Ash karısının utanmış olabileceğini hatta utanması gerektiğini düşündü. Umursamayı bırakabilmeyi diledi: karısının içeri izinsiz girişini, yalanlarını.

Yemek yeme şeklini, şarap içişini ve her şeyi.

"Çorbanı içmiyorsun," dedi sonunda."Benim de iştahım kaçıyor."

"Ben... Boş ver." Emma mecburiyet hissiyle kaşığın ucuyla çorbasından aldı.

Ash gözlerini devirdi. "Çıkar ağzındakini."

Emma elinde kaşık donakaldı.

"Çorbayı demiyorum. Söylemek istediğin neyse onu."

Emma kaşığı bıraktı. "Bu öğleden sonra olanlarla ilgili konuşmamız gerek. Sana âşık olmamla ilgili gerçeği."

Ash hizmetçilere bir bakış attı. *Gidin. Hemen.*

Gittiler.

Dikkatini aklını kaçırmış karısına çevirdi. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü sen sorup duruyorsun! Çünkü birine söylemem lazım ve başka kime söyleyeceğimi bilmiyorum." Çorbasına baktı. "Ne kadar istemesem de sana âşık oldum. Bu bir sorun."

"Sorun olurdu," dedi Ash, "eğer hayal gücünün bir ürünü olmasaydı."

"Ben hayal kurmuyorum."

Ash omuz silkti. "Belki de âdetin yakındır. Kadınların o zamanlarda mantıksız duygular denizinde öfkeli dalgalar gibi kabardığını duydum."

"Ah, işte şimdi öfkeliyim." Ona öfkeli bir bakış attı. "Sen böyle bir *adamsın*. Ve ben buna rağmen aptal gibi senden etkilendim. Belki de *bu yüzden* etkilendim. Evet, bunun aşk olduğundan eminim, daha önce de hissettim."

Şimdi mantıksız duygular denizinde öfkeli dalgalar gibi kabarma sırası Ash'teydi. Kıskançlık içine yerleşti. "Kime?"

"Ne önemi var?"

"Önemi var," dedi, "çünkü küçümsediğim insanların isimlerini bilmek hoşuma gidiyor. Onları küçük bir deftere not ediyorum ve zaman zaman bakıp brendimi yudumlayıp boğuk, uğursuz kahkahalar atarak kendimi şımartıyorum."

"Uzun zaman önce kasabamdaki genç bir adama. Kuşkusuz sen de aşkı biliyorsundur. Herkes bilir. Sadece fiziksel hayranlık değildir. Aklın o kişiye takılı kalır, sanki gün içinde süzülürsün, tek kelimesi olan şarkılar söylersin, onu bir daha ne zaman göreceğinden başka bir şey düşünmezsin."

"Ve sen böyle hissettiğini mi söylüyorsun? Süzülmeler. Şarkı söylemeler. Benimle ilgili."

Emma iç çekti. "Evet."

"Bu saçmalık."

"Biliyorum ama durduramıyorum. İnsanların iyi yönlerini görmek gibi talihsiz bir alışkanlığım var ve bu beni onların kusurlarına karşı kör ediyor."

"Ben tamamen kusurlardan oluşuyorum. Başka nasıl bir kanıta ihtiyacın var, hayal dahi edemiyorum."

"Bilmiyorum. Beni endişelendiren de bu." Peçetesini evirip çevirdi. "Demek istediğim er ya da geç *bitecek*. Bu

şeyler her zaman biter. Ya rüyadan uyanırsın ya da tamamen âşık olursun."

"Kasabandaki çocukla hangisi oldu?"

"Sanırım ikincisi ama sonra o aynı şekilde hissetmediğini açıkça gösterdi. Rüya sona erdi ve ben onun gerçekte kim olduğunu gördüm."

Ash arkasına yaslandı. "O hâlde cevap bu. Bu işi hemen burada çözebiliriz. Sana aynı şekilde hissetmediğimi söylerim. Çünkü hissetmiyorum."

"Sana inanmıyorum." Durdu. "Senin de bana âşık olduğunu düşünüyorum."

Ash kızarmış sülüne uzanıp suçsuz kuşu öfkeyle kesti. Emma'nın tabağına bir parça koydu. "Seni *buna* neyin inandırdığına dair hiçbir fikrim yok."

"Her gece odama biraz daha erken geliyorsun."

"Belki de bir an önce bitirmeye hevesliyimdir."

"Ziyaretlerin erken başlamakla kalmıyor, daha uzun sürüyor."

Sülünün göğsüne çatalı sapladı. "Bu ne? Komodinin üstünde cinsel gücümü kaydettiğin küçük bir defter mi saklıyorsun? Dayanıklılığımı mı hesaplıyorsun? *Grafik* mi çiziyorsun?"

Emma şarap kadehine bakarak gülümsedi. "Bu hoşuna gitmezmiş gibi davranma."

"Gülümsemeyi kes. Herhangi bir saatte odana gelmemin tek bir nedeni var. Benim varisime hamile kalman gerekiyor. Bu yüzden de iyi beslenmen ve sağlığına dikkat etmen konusunda ısrarcıyım. Yemeğini ye."

Emma çatalını aldı. "Madem öyle diyorsun, hazinem."

"Kesinlikle öyle diyorum seni küçük şımarık."

Ash gümüş şamdanlara baktı. Bu kesinlikle bir sorundu. Yatakta birbirlerini memnun ediyor olmaları iyiydi ve gerçekten önemliydi. Ancak yatak odası dışında aralarındaki

mesafeyi korumak önemliydi. Emma'nın ona hayranlık duyması inanılabilir olsa da – ki inanmıyordu, yine de onu aptalca duygulara kapılması için cesaretlendirmemeliydi.

Gerçek basit diye hatırlattı kendi kendine. Odasında yakalandığı için bahaneler üretmiş, sonra da şeytan ayaklarını yalamış gibi kaçıp gitmişti. Şimdi de gururunu okşayarak öfkesini engellemeyi umuyordu.

Aşk, demişti. İnanılmaz.

Emma gerçekten *onun* da *kendisine* âşık olduğuna inanıyorsa, o zaman Ash'e yanıldığını kanıtlamaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Ash bu gece yatağına gitmemeye karar verdi.

KARARININ ARKASINDA DURMAK Ash için tahmin edebileceğinden zor oldu.

Kendiyle ne yapacağını bilmiyordu. Yürüyüşe gitmek için çok erkendi, sokaklar bu saatte kalabalık olurdu. Vakit geçirmek için kendine brendi koydu ve Essex'teki topraklarını yöneten çiftçinin raporunu okumaya karar verdi.

İçki sürahisinin tıpasını kapatıp masaya döndükten kısa süre sonra o lanet kedi masanın üstüne atlayıp Ash'in incelemeye niyetlendiği kâğıtların üzerine kıvrıldı.

"Çok yardımcı oluyorsun," dedi Ash somurtarak. "Pis deformite yığını."

Pantolon gözlerini kırpıştırdı.

"Beni duyuyor musun? Defol. 'Sen bir çıbansın, irinli bir yara, şişmiş bir sivilce.' *Kral Lear,* İkinci Perde."

Şişmiş sivilce bıkkınlıkla esnedi.

Ash pes etti. En iyisi uyumaktı.

Çizmelerini çıkardı, mumları söndürdü ve yatağına yattı. Nesiller boyu düklerin kullandığı kocaman bir yataktı. Dört oyma maun direği ve altın püsküllerle süslenmiş zengin işlemeli kadife perdeleri vardı. Soğuk gecelerde perde, yatağı sıcak tutar ve sabahları ışığı engellerdi.

Ayrıca gerçeklerden saklanmak için güzel küçük bir mağaraydı.

Ellerini göğsüne koyup hoşnutsuzca homurdandı. Belki de Emma haklıydı. Belki o âşıktı. Tüm semptomlar mevcuttu. Kusurları olduğunu bilse de –ki çok ama çok fazlalardı– o an aklına bir tanesi bile gelmiyordu. İsmi zihninde yankılanıp duruyordu. Tek kelimelik bir şarkı gibiydi.

Emma Emma Emma Emma Emma.

Kendini teselli etti. Emma bu durumun uzun sürmeyeceğini söylemişti. Ash'in tek yapması gereken kendine gelip bundan kurtulmaktı.

Ellerini çırpıp odada gürültü çıkardı. Bu, kendini inanılmaz derecede aptal hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Göz kapaklarında parlak noktalar belirene kadar gözlerini sımsıkı kapadı, üçe kadar saydı ve sonra yine açtı. Şimdi daha da aptal hissediyordu.

Hayal gücünün yaratabileceği en tatsız şeyleri düşündü:

Kurşun hızındaki alev parçalarının yüzüne çarpması.

Morfini bırakmaya çalışırken bitkin düşene kadar kusmaları.

İrin. Öyle hafif itici türden sarı renkli de değil. Yeşil, kalın ve kötü kokulu.

Bunlar birkaç dakikalığına işe yaradı ama belli ki zihni bu anıların üstünde takılıp kalmak istemiyordu.

Emma Emma Emma Emma Emma.

Aman Tanrım.

Yatakta oturdu. Yarın adaçayı sapları yakacak ve dumanı evin içine yayacaktı. Belli ki ona büyü yapılmıştı. Büyülenmişti.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Panik olma. Benim." Emma üç kollu şamdanla odaya girdi.

Ash gözlerini ovuşturdu. "Tanrı aşkına neden odamdasın?"

"Çünkü sen benimkine gelmedin." Mumları yatağın karşısında duran çekmeceli komodinin üstüne koydu. "Ve dürüstlük adına sana bir şey borçluyum."

Üstünde sadece ince bir gömlek gecelik vardı, gevşekçe ördüğü koyu renk saçlarını kurdele ile bağlamıştı.

Ash onu şaşkınlık ve mest olmuş hâlde izlerken Emma'nın elleri geceliğinin düğmelerine gitti.

Ve onları açmaya başladı. Tek tek. Düğmeleri açtıkça geceliğin iki yakası ayrıldı ve boynundan göğüslerinin arasındaki vadiye ve göbeğe doğru genişleyen soluk et parçası ortaya çıktı.

Tüm düğmeleri açıldığı anda Emma'nın titrek bir nefes aldığını duydu. Önce bir kolunu, sonra diğerini çıkarıp geceliğin yere düşmesine izin verdi.

Yüce Meryem.

"İtiraf etmem gereken bir şey var."

Tanrım, umarım uzun sürer.

"Pantolon benim kedim değil. Yani düğün sabahımıza kadar değildi. Onu sokaktan aldım. Anlaşmamızın doğası gereği yanımda getirmek için sıcak, sevimli bir şeye ihtiyacım vardı. İlgilenebileceğim bir yaratık. Sevebileceğim." Dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. "Küçük canavarın sen sorana kadar adı bile yoktu."

Ash Emma'nın neden karşısında çırılçıplak durmuş, kedi hakkında konuştuğunu bilmiyordu ama kesinlikle şikâyeti yoktu.

Lütfen devam et.

Onu daha iyi görebilmek için iyice doğruldu. Her yerini görmek istiyordu. Bakışları önce yuvarlak göğüslerinde oyalandı, ardından belinin kalçalarıyla buluştuğu yumuşak kıvrıma kaydı. Karanlıkta coşkuyla okşadığı çekici kadınsı unsurlara bakıyordu.

Sonra bakışları makul hedefe yöneldi... kasıkları arasındaki karanlık üçgene. Tüm o tatlı ve gizli yerleri artık dudakları ve diliyle tanımıştı.

Tadını olduğu yerden alabiliyordu.

"Aklıma gelebilecek onca isim vardı," dedi Emma. "Düğme. Çizme. Hatta Cep bile daha iyi olabilirdi. Ama hayır. Benim ağzımdan Pantolon çıktı. Nedenini bilmek ister misin?"

"Tam şu anda bunu umursamamı nasıl bekliyorsun bilmiyorum." Vücut hatlarını ezberlemeye devam etti.

"Çünkü o anda tam da oraya bakıyordum. Pantolona. Daha doğrusu senin pantolonuna. Onu nasıl doldurduğuna..." Boğazını temizledi. "...hayranlıkla bakıyordum."

Ash başını kaldırdı. *Artık* umursuyordu.

"Hayranlık," diye tekrarladı inanamayarak.

"Evet. Belki de arzu."

Şimdi anlaşılmıştı. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Ash rüya görüyordu.

Tanrım, uyanmama izin verme.

"Senden deli gibi etkileniyorum. Fiziksel olarak sana çekiliyorum. En başından beri. Ve evet, sana çok baktım." Ayaklarının dibine düşen geceliğinden kurtulup bir adım öne çıktı. "Seni şehvetli bir tutkuyla istiyorum. Öyle değilmiş gibi davranmaya ya da bunun için özür dilemeye niyetim yok. Artık olmaz."

Ash yutkundu. "Anlıyorum."

"İyi." Emma ona doğru yürüdü.

Ash ayağa kalktı, kolunu uzatıp onu durdurdu. "Düşüncelerini açıkladın. Oldukça açık biçimde. Şimdi yatağına dönebilirsin."

"Yatağıma mı döneyim? Daha biz..." Cümledeki boşluğu doldurmak için elini salladı. "Neden?"

"Çünkü şu anda hayal edebildiğim tek aktivite tam ve mutlak ahlaksızlık içeriyor. Ve sen..." taklit edercesine elini salladı, "...en yumuşak olanını bile telaffuz edemezsin."

"Fazla konuşmamıza gerek yok, değil mi?"

Mükemmel, ona bir gösteri yapabilirdi.

Sağlam kolunu Emma'nın beline dolayıp onu kendine çekti. Sert, acıyla titreyen penisini karnına itip pantolon bariyeri üstünden çıplak tenine sürttü. "Bunu hissediyor musun?"

Emma'nın cevabı daha ziyade bir inilti gibiydi. "Evet."

"Kötü tarafım var, Emma. Yaralarımla hiç ilgisi olmayan. Sana ne yapmak istediğimi bilemezsin. Seni duvara dayarım. Penisimi, tatlı, ıslak sıcağına sokarım. Hislerini kaybedene kadar sana sahip olurum. Vahşice. Öyle sert ki günlerce yürüyemezsin. Ve bu daha sadece başlangıç."

Aralarındaki çekim ve sıcaklık iyice arttı. Emma'nın dikleşen göğüs uçları Ash'in göğsüne mızrak uçları gibi batıyordu.

"Bu konuşmanın amacı beni korkutmak mı?" Sesi boğuktu. "Eğer öyleyse ters teptiğini söylemeliyim."

Kahretsin. Elbette ters tepmişti. Zaten aksini beklememeliydi.

Hayatındaki her şey ters tepiyordu.

Önce Waterloo'daki o roket. Ardından nişanı. Şimdi Emma ile yaptığı lanet anlaşma. Evliliklerinin sözde kişisel olmayan doğasına rağmen Emma yavaş yavaş içeri, yaralarının altına doğru giriyordu. Belki daha derinlere.

Aşk tehlikeliydi. Hemen bir son bulmalıydı. Eğer buna izin verirse kader kesinlikle yüzüne gülerdi. Kalbi patlayıp parçalara ayrılır ve içerisi de tıpkı dışarısı gibi mahvolurdu.

Emma'nın bu odadan hemen gitmesi gerekiyordu. Ve Ash onu dışarıda tutmalıydı.

Bir deneme daha yaptı, bu kez sesi daha karanlık ve ciddiydi. "Git. Şimdi. Seni istemeyeceğin şekillerde kullanmadan önce."

Emma ona bakıp dudağını ısırdı. "Eğer ben de istiyorsam kullanılmış sayılmam."

Ash pes etti. Bitmişti. Vahşi şehvet tüm duygularını, niyetlerini ve düşüncelerini sildi. O, yatağına gelmişti ve Ash ona altı farklı yoldan sahip olacaktı. Ertesi sabah hizmetkârlar kalan parçaları toplayabilirdi.

"Seni uyarmadığımı söyleme."

On Yedinci Bölüm

Ash onu yakalayıp karyola direğine dayamadan önce Emma nefes almaya vakit bile bulamadı. Ash ellerini doğruca kalçalarına indirip kasıkları aynı hizaya gelsin diye kadını kaldırdı. Bakışlarını Emma'nınkilere dikti.

Onu öpecek miydi?

Emma arzuyla gözlerini kapadı. Dudaklarını yeniden dudaklarında hissetmeyi ve tutkuyla karşılık vermeyi istiyordu.

Dudaklarını hissetti ama boynunda. Ash başını eğdi ve dilini boynundan göğüslerine kadar gezdirdi.

Emma'nın arkasındaki karyola direği rahatsızdı, oymalar etine batıyordu ve Ash kalçasını şiddetle sıkıyordu... ama umursamadı. Kocası onu öperken acı sadece zevki arttırıyordu. Göğüs uçlarını dişlediği anda Emma şaşkınlık dolu bir zevkle inledi.

Cesareti artan Emma kollarını indirip kalın, sert parçasını bulmak için pantolonun içine soktu. Ah, ona yeniden dokunmak için ölüyordu. Erkekliğini keşfetmek, işleyiş biçimini anlamak istiyordu. Nasıl ona bu kadar zevk veriyordu ve Emma karşılığında ona nasıl zevk verebilirdi?

Parmak uçlarının her çıkıntı ve damarı takip ederek uzunluğu ve genişliği boyunca dolaşmasına izin verdi.

Muzipçe okşadı. Başparmağıyla kadifemsi uç kısmında daireler çizip ondan akan ıslak damlayı etrafa yaydı.

Ash keyifle inledi. "Eline al."

Emma parmaklarını kıvırıp sert sütunu kökünden kavradı. O kadar sert ve kalındı ki parmakları onu zar zor sarıyordu. Emma elini yavaşça yukarı çekip yumuşak, esnek deriyi çeliksi sertlik üzerinde kaydırdı. Elini aşağı kaydırmaya başladığında Ash kendini ona doğru itti.

Gözlerini kapadı. "Tanrım."

Parmakları arasında daha da sertleşmişti, Emma dudaklarını yaladı. Başı dönüyordu. İçini yakan ateşle kızardı.

Ash elinden kurtulup geri çekildi, yüzünü karyola direğine doğru çevirdi. Onu öne doğru eğip ellerini oymalı direğe dayadı.

"Tut," dedi.

Emma direği sıkıca tuttu.

Ash kadının bacaklarını ayırdı. Emma kendini teşhir ediliyormuş, sergileniyormuş gibi hissetti, belli ki Ash'in amacı buydu. Mahrem yerlerini görebilmek için parmaklarıyla dokunup açtı. Emma'nın utancı her nasılsa adamın çıkardığı tatminkâr iniltilerle hafifledi. Başparmağıyla tüm kıvrımları okşayarak kadını iyice uyardı.

"Lütfen," dedi. Emma. "Lütfen. Ben... Ne istediğimi biliyorsun."

"Eğer aletimi istiyorsan o zaman söyle." Arkasında ileri geri sallanarak onu baştan çıkarıyordu. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Yapamam."

"Yaparsın. *Hamlet*'te bile var."

Emma'nın ihtiyacı olan Shakespeare'in izni değildi. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama cinsel organı içinde hissetmek kaba adını dudaklarıyla söylemekten daha az utandırıcı geliyordu. Sevişirken hareketleri başka birine aitmiş

gibi davranabilirdi. Daha cesur, daha şuh birine. Ancak kelimeler... onlar kesinlikle kendisine aitti.

Bunu *söyleme* konusundaki isteksizliğinin nedeni buydu. Ash'in *duymak* istemesinin kaynağı da bu mu diye merak etti. Arzunun içten ve tamamen ona ait olduğundan emin olmak istiyordu. Emma bu kadarını hak ettiğini düşündü.

"Ben..." gözlerini kapadı. "Ben aletini istiyorum."

Ash keyifle inledi. "O zaman alacaksın. Hepsini."

Kalçalarını kaldırıp yavaşça kayarak içine girdi. Emma karyola direğini tutup kasıkları birleşene kadar kendini geri itti. Ash yavaş düzenli bir ritimle hareket etmeye başladı.

"Bunu hissediyor musun?" Hareketleri hızlandı. "Bana yaptığın bu. Beni böyle sertleştiriyorsun. Bunu istiyorum. Benimle her alay ettiğinde, bana her meydan okuduğunda, her gülümsediğinde seni öne eğip ders vermek istiyorum."

Emma dengesini korumak için direği sıkıca kavradı, Ash'in her hareketinde göğüsleri sallanıyordu.

"Morfine bağımlı oldum. Özlem duymanın ne olduğunu bilirim. İhtiyaçların seni yönetir, arzuyla titrersin. Az kalsın bağımlılık beni mahvedecekti. Ama bu daha kötü. Hiç geçmiyor. Yatağından çıktığım anda sonraki geceye kadar saatleri sayıyorum."

Onu biraz daha kaldırıp parmak uçlarında yükselmeye zorladı.

"Bazen," diye soludu, "gün ortasında bile kendimi kütüphaneye kilitliyor, ergen gibi kendimi okşayıp bir mendil üstüne boşalıyorum. Yine de yetmiyor. Asla yetmiyor."

Sözlerinde öfke, hareketlerinde kabalık vardı, onu şehvetle çılgına çevirdiği için özür dilemesini istiyor gibiydi. Ancak Emma'nın özür dilemeye niyeti yoktu. Hırıltılı itiraflar şimdiye kadar duyduğu en iyi şeylerdi. Tüm bunları yarın günlüğüne yazana kadar aklında tutabilmeyi umdu.

Ash'in sıcak ve terle ıslanan alnını omzuna yasladığını hissetti. Bir elini Emma'nın direği tutan elinin üstüne koydu, diğerini bacaklarının arasına kaydırdı. Parmak uçlarıyla onu çıldırtacağını bildiği yerleri okşadı.

Bir yandan da sert bir ritimle içinde hareket ediyordu. Hayvansı ve kaba tarzı Emma'yı iyice heyecanlandırdı. Kadının vücudu hayatının en muhteşem orgazmıyla deli gibi titredi. Bunu saklaması da tutması da mümkün değildi. Onu ele geçiren zevk kendini boğuk ve kesik çığlıklarla gösterdi. Nerede olduğunu da *kim* olduğunu da unutmuştu.

Ash Emma'yı hissiz bırakacağına dair sözünü tutmamıştı. Kastettiği bu değildi. Emma'nın algıları daha da artmıştı. Adamın vücudunun sıcaklığını, nefesinin boğuk hırıltısını, teninin misk kokusunu, penisinin şişkin sertliğini vücudunun merkezinde hissediyordu.

"Tanrım," diye haykırdı Ash. "Tanrım, Emma."

Adını söylediğini duyunca heyecanlandı. Birleşmenin kör hiddetinde dahi onu unutmamıştı.

Kaba iniltiler boşaldığını gösterdi. Ardından hareketsizlik, sessiz ve ağır nefes alıp vermeler.

Birkaç dakika sonra başının üstünü öptü. Kolunu dolayıp kendine çekti. "Bana fazla utanmadığını söyle."

Emma gülümsedi. "Tam kararında utandım, teşekkür ederim. Ama bacaklarım pelte gibi."

Onu yatağa götürdü, birlikte yatağa yığıldılar.

"Pekâlâ," dedi Ash, "Bu harika bir başlangıç tabağıydı."

"*Başlangıç mı?* Kaç tabak yiyebilirsin ki?"

"Ne kadar aç olduğuma bağlı."

Emma ona yastıkla vurdu. Ash yastığı alıp başının altına koydu.

Kadını kendine çekerken şaşkınlıkla sıçradı.

"Ne oldu?" diye sordu Emma endişeyle.

"Aman Tanrım. Ayakların buz gibi."

"Sana söylemiştim, ben hep üşüyen insanlardanım."

Ash oturdu, Emma'nın bileklerinden birini alıp kucağına çekti. Üşüyen ayağını ısıtmak için iki eliyle kuvvetlice ovaladı. İlkini bitirince diğerine uzandı.

Emma karşı koydu. "Gerçekten, bunu yapmana gerek yok."

"Yatağımda kalacaksan yapmam gerek. Ve sen yatağımda kalacaksın. Bu gece seninle işim bitmedi." Diğer bileğine uzandı. "Ver hadi."

Emma nasıl reddedeceğini bilmiyordu. Ayağını elleri arasına almasına izin verdi. "Benimle alay etme, lütfen. Çirkin göründüğünü biliyorum."

"*Çirkin mi?*" Çıplak bacağını bilekten dize kadar okşadı." Seninle ilgili hiçbir şey çirkin değil."

"Serçe parmağım. Daha doğrusu eksik parmağım."

Ash bakışlarını ayağına indirince küçük parmağın olması gereken yerdeki boşluğu fark etti. "Böyle mi doğdun?"

"Hayır, ben... Parmağım karda dondu."

Ash başparmağıyla etini okşadı.

"Seni uyarmaya çalıştım." Bacağını çekiştirdi. "Tanrım, çok utanç verici."

Ash kahkaha attı. "Sen tanıdığım en komik kadınsın. Küçük parmağının eksikliğini umursayacağımı mı sanıyorsun?" Yüzündeki yara izlerini işaret etti. "Sen bana hiç baktın mı?"

"İzin verdiğin sürece evet. Ama bu farklı. Senin savaş yaraların var. Onlar değerli. Benimkiyse aptallığın izleri."

"Buradaki tek aptallık senin bunu saklaman."

Emma başını eğdi. "Hmm. Bu ifadenin özündeki ikiyüzlülüğü vurgulamalı mıyım?"

"Hayır."

"Doğruca üstüne mi yürüdün?"

"Aslında o bana çarptı." Dirseğinin üzerine yattı. "Waterloo'da bir Congreve roketi. Nişan almanın neredeyse imkânsız olduğu güçlü bir darbe gücü. Saflarımıza doğru bir tanesi ateşlendi ve şanslı hedef ben oldum."

Emma ona doğru döndü. Kendini yine kapatır diye bir şey söylemeye cesaret edemedi.

"Yaralandıktan sonra korkunç acılar ve eksik parçalarla uyandım ve ilk olarak aletim yerinde mi diye aşağıya baktım. Orada olduğunu görünce iyi, sanırım yaşamak istiyorum, dedim."

Emma gülümsedi. "Yaşadığına memnunum. Bu gece... daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmek isterim ama sınırlı deneyimini göz önüne alınca bunu yapabilir miyim, emin değilim."

"Deneyimim sandığın kadar sınırlı olmayabilir. Ben..." Emma cesaretini topladı. "Ben bakire değilim. Demek istediğim evlendiğimizde değildim."

Odaya demir kadar ağır bir sessizlik çöktü. Emma bu ağırlığın altında nefes alamadı.

"Çok sessizsin," dedi sonunda. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Tahmin edeyim. Kasabadaki genç mi?"

"Evet. Pervasızlık olduğunu biliyorum ama sanırım heyecan verici olmasının nedeni buydu. Babam çok katıydı ve ben de isyankâr bir döneme girmiştim."

"Onu anladım."

Emma ne kadar denese de asla iyi bir papaz kızı olamamıştı. Babasının beklentileri çok fazlaydı. Babasının onayını almaya azıcık yaklaşsa çizgi daha da uzaklaşıyordu. Bir noktada denemekten vazgeçmiş, sevgi ve kabul görmeyi başka yerlerde aramaya başlamıştı.

Elbette başını belaya sokan da buydu.

"Bir toprak sahibinin oğluydu," dedi. "Benden üç yaş büyüktü. Bazen yürüyüş yaparken tesadüfen karşılaşıyorduk, ilgisi hoşuma gidiyordu. Bir öpücük iki oldu ve öyle gitti. Kendimi ona çılgınca âşık olduğuma inandırdım. Kız kardeşinin evinde balo vardı, ondan beni davet etmesini istedi. İkimiz için de özel bir gece olacağını söyledi."

"Aklında ne türden 'özel bir gece' olduğunu tahmin edebiliyorum."

Emma'nın bakışları uzaklara daldı. "Kendime o gece için özel bir elbise diktim. Kolları ve beli altın şeritlerle süslenmiş kırmızı ipek. Buklelerimin mükemmel olması için kâğıtları kıvırıp saçıma tutturmak için saatlerce uğraştım. Aptal gibi bana evlenme teklif edecek sandım. Korsemi çekip eteğimi kaldırdığında bile hâlâ sonrasında evlenme teklif edeceğini düşünüyordum. Sadece tutkularına kapıldığını sanıyordum. Her şey baş döndürücü derecede romantikti."

Birleşmenin detaylarını atladı. "Yakalandık, bu yeterince küçük düşürücüydü. Sonra benimle evlenmeyi reddetti ki bu yıkıcıydı. Anlaşılan ailesi uzak bir kuzeniyle evleneceğine dair söz vermişti."

"Kuzenin canı cehenneme. Birisi onu sözünü tutmaya zorlamalıydı."

"Kimse denemedi bile. Onurumu savunacak erkek kardeşim yoktu ve babam... Babam onu zorlamaya bile çalışmadı. Her şey için beni suçladı. Fahişe gibi kırmızı giyerek nasıl bir muamele görmeyi beklediğimi sordu. Bana fahişe, kötü kadın dedi, benimle evlenmek istemediği için genç adamı suçlamadığını söyledi. Hiçbir ahlaklı adamın benimle evlenmek istemeyeceğini söyledi, evi hemen terk ettim ve arkama bile bakmadım."

Altı yıl sonra bile her şey dün yaşanmış gibi canını acıtıyordu. Toplumun onu yargılayacağını biliyordu ama ya

kendi babası? Giles onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama kalbini kıran adam babasıydı.

İşte bu yüzden Davina Palmer'a yardım etmesi gerekiyordu. Başka bir kadının daha bu tür bir reddedilme ve terk edilme ile yüzüstü bırakılmasına izin veremezdi. İmkânı varken bunu yapamazdı.

Boğazındaki acı yumruyu yuttu. "Kıştı, kar yağıyordu. Fazla param yoktu. Bu yüzden Londra'ya yürüdüm."

"Ve buraya dokuz parmakla ulaştın."

Emma başını salladı.

"Ve hâlâ zaman zaman titriyorsun."

Yine başını salladı.

Ash bir süre sessiz kaldı, tekrar konuştuğunda sesi kısık ve sertti. "Emma, bunu bana söylemeliydin."

On Sekizinci Bölüm

Bana söylemeliydin.

Emma'nın kalbi durdu. Suçluluk soğuk bir rüzgâr gibi vurdu. Battaniyelerden birine uzandı. "Bana bakire olup olmadığımı sormadın. Ama haklısın, yine de sana söylemeliydim."

Herhangi bir erkek, düşüncesizliğinden dolayı onu suçlamayabilirdi ama unvanı olan birinin bu konuda içten ve anlaşılır endişeleri olabilirdi. Doğum hakkı yasaları ve diğerleri. Ash ona kızarsa onu suçlayamazdı.

Belki de babası haklıydı ve Ash kusurlu bir mal aldığını düşünüyordu.

"Uzun zaman önceydi," dedi Emma. "Ve çok şükür hamile kalmadım. Endişelenmene gerek yok. Soyun güvende."

Ash lanet okudu. "Gerçekten, Emma. Bu aklımdan bile geçmedi."

"O hâlde... aklından geçen *ne*?"

"Bir sürü şey." Arkasına yaslanıp ellerini başının altına koydu. "Öncelikle hem şu toprak sahibinin oğlunu hem de babanı en iyi nasıl öldürürüm diye düşünüyorum. Tabanca en etkili yöntem olabilir ama beni tatmin etmeyecek kadar da hızlı olur. Bir gecede ikisini de halledebilir miyim yoksa sefil bir handa kalmak zorunda mı kalırım?"

Emma kendini tutamayıp güldü.

"Şaka yapmıyorum," dedi.

"Elbette şaka yapıyorsun. Sen Mayfair Canavarı'sın, katil değil."

"Sen benim karımsın. Bir pislik senden yararlanmış."

"O zaman senin karın değildim ve benden yararlanmadı. Ben bir seçim yaptım. Kötü bir seçimdi ama benimdi. Ayrıca onu öldürmek istesen de savaş senden önce davrandı."

Ash yine lanet okudu. "Baban hâlâ hayatta. Sana kötü davranmış. Zararlı kasıklık."

Emma ağlamak üzere olduğunu görmesin diye yüzünü çevirdi. Babasının haklı olabileceği hissinden asla tam olarak kurtulamamıştı. Bu, tamamen olmasa da kısmen onun *suçuydu*. Belki de gerçekten aşkı ve tutkuyu arayan utanmaz bir *fahişeydi*. En azından aptaldı.

Bu nedenle duygularını ilişkilere karıştırmamaya uzun zaman önce karar vermişti. Ancak bu sözünü tutmak her gün, her saat hatta her dakika daha zorlaşıyordu. Yanı başında cinayet planlayan adama karşı şefkat duyuyordu. Her türlü nezaketi bıkkın, alaylı esprilerle reddetmesi ve dünyayı canavarca doğasına ikna etmeye kararlı olmasının önemi yoktu.

Emma gerçeği biliyordu. O bir aziz değildi, birlikte yaşaması zordu. Ama büyük, asil bir kalbi vardı ve onu savunmaya kararlıydı. Bu durumda duygulanmaması mümkün değildi.

"Hadi." Ash onu battaniye yığınının altına soktu. "Bu gece dört tane yeter mi? Yoksa bir tane daha getireyim mi?"

"Dört tane yeter, teşekkürler. Acaba... Şey, şu anda kendimi biraz hassas hissediyorum. Bana sarılırsan minnettar olurum. Yani kolunla."

Aferin, Emma. Sanki bunu söylemese o dizleriyle ya da göz kapaklarıyla sarılmaya çalışacaktı.

Kısa tereddütün ardından Ash battaniyelerin altına girip kolunu kadının omzuna doladı. Bu konuda gittikçe daha iyi oluyordu. Emma tıpkı Swanlea'nın karanlığında olduğu gibi kendini güvende hissetti.

Tatlı, huzurlu bir uykuya henüz dalmıştı ki...

Ash yataktan kalkıp odadan çıktı.

KASABAYA VARDIĞINDA SAAT gece yarısını geçmişti.

Sakin, kıpırtısız köye yaklaşırken atını yavaşlattı, ardından dere kenarındaki bir ağaç dalına bağladı. Atın su ve otlamanın yanı sıra biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve Ash'in görünmeden ilerlemesi gerekiyordu.

Doğru evi bulmak zor olmamıştı, kilisenin yanındaki bakımlı kır eviydi. Sadece eve bakmak bile onu çileden çıkardı. Pencerenin altındaki beyaz saksılar masum kırmızı ve pembe sardunyalarla doluydu. Her biri botanik yalanlardı.

Evi çevreleyen taştan bir çit vardı ve Ash kiliseye bakan en büyük pencerenin altına gidip yukarı tırmanmak için çiti kullandı.

Camı yumrukla kırmaya hazırlandı ama buna gerek kalmadı. Anlaşılan böyle küçük güzel bir köyde kimse pencaresini kilitlemiyordu.

Pencereyi yukarı kaldırdı, ardından feneri açıklıktan içeri itti. İki büklüm olup önce bir bacağını, sonra diğerini içeri soktu. Belki girişlerin en zarif olanı değildi ama zaten bu geceki amacı nezaketli olmak değildi.

"Kimsin sen?" Yaşlı bir adam yatakta doğrulup sırtını karyola başına dayadı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne sanıyorsun?" Ashbury feneri yüzünün eğri büğrü, yaralı tarafına doğru kaldırdı, papazın korkulu hırıltısından keyif aldı. "Seni cehenneme götürmeye gelen bir iblisim seni sefil pislik."

"Ce-cehenneme mi? Be-beni mi?"

"Evet, seni. Seni huysuz doğa zararlısı. Seni zehirli kambur kurbağa. Oturduğun bu ev ihanet kokuyor ve..." Elini en yakın rafa doğru salladı. "Ve perdeler iğrenç."

"Perdelerin nesi var?"

"Neyi yok ki!" diye kükredi Ash.

İhtiyar pislik, örtüleri çenesine kadar çekip ağlamaya başladı.

Harika.

"Perdeleri boş ver, seni ciğeri beş para etmez, boş konuşan bunak." Yatağa doğru eğildi. "Çünkü cehennemde hiç pencere yok."

"Hayır. Hayır, bu olamaz."

Ash geri çekildi. "Ah, olamaz mı? Belki de yanlış evdeyimdir." Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp baktı. "Papaz evi... Buggerton, Hertfordshire..."

"Burası Bellington."

"Ash kâğıdı düzeltip dikkatle baktı. "Evet, haklısın. Bellington, Hertfordshire. Papaz George Gladstone. Bu sen değil misin?"

Yaşlı adam inledi. "Benim."

"Şükürler olsun." Kâğıdı buruşturup yere attı. "İşleri karıştırmam büyük sorun olurdu. Yapılacak onca şey varken büyük bir gecikme yaşanırdı. Ebedi ateşe vardığınızda sizi günahlarınız karşılayacak. 'Cehennemi hissetmek' sadece bir deyim değil. Sonra imzalanıp dosyalanması gereken yığınla kâğıt olacak."

"Dosyalanacak *kâğıtlar* mı?"

"Elbette kâğıt işi var. Cehennemin devasa, verimsiz bir bürokrasisi olduğunu keşfetmek kimseyi şaşırtmamalı."

"Öyledir tabii," dedi yaşlı adam zayıf bir sesle.

"Nerede kalmıştım? Ah, evet." Feneri kaldırıp sesini uğursuz bir tonla yükseltti. "Sonsuz cehennem ateşine hazırlan!"

"A-ama ben bir papazım! Tanrı'nın sadık bir hizmetkârıyım."

"*Yalancı!*"

Papaz titredi. Yarı aydınlık çarşafın üstüne karanlık bir su birikintisi yayıldı, Ash bir koklayışta ne olduğunu anladı. Korkak pislik parçası yatağa işemişti.

"Sen vaiz kürsüsüne çıkan en vasıfsız kişisin. Kutsal İncil sana bağışlamakla ilgili bir şey öğretmedi mi?"

Adam sesini çıkarmadı.

"Hayır, cidden soruyorum. Öğretmedi mi? Ben bir iblisim, o şeyi okumadım."

"E-evet tabii. İncil lütuf ve kurtuluş hikâyesidir."

Ash yatak ucuna doğru yürüdü, titreyen Papaz'a iyice yaşınca feneri yükseğe kaldırdı." O hâlde neden, seni sefil, sidikli yılan, neden bu lütfu kızına sunmayı başaramadın?"

"Emma?"

"Evet, Emma." Papaz'ın adını söylemesi kalbini sıkıştırdı ve sesi öfkeyle titredi. "Senin etin, kanın vaazını verdiğin bu bağışlanmaya layık değil miydi?

"Bağışlama tövbe gerektirir. O uyarılmıştı. Tüm açıklamalar yapılmıştı. Yine de günahkâr davranışına devam etti ve bu yüzden tövbe etmedi."

"Genç bir *kızdı*. Savunmasızdı. Güvenmişti. Korkmuştu. Kendi bencil, günahkâr gururunu korumak için onu kurtlara attın. Ve kendine Tanrı'nın hizmetkârı diyorsun. Sen bir şarlatandan başka bir şey değilsin."

"Telafi etmek için ne yapabilirim söyle. Ne olursa. Her şeyi yaparım."

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Özür dilemenin yolu yok."

Ash yavaş, derin bir nefes aldı. Eğer kendi arzularını tatmin etmeye gelmiş olsa ihtiyar pisliği hemen şimdi oracıkta seve seve öldürürdü. Onu gerçekten cehenneme gönderirdi. Ama bunca yolu kendi lanet intikamını almaya gelmemişti.

Emma için buradaydı.

Çünkü Emma ona dokunmuş, öpmüş; kendini yeniden insan gibi, istenen ve bütün hissetmesini sağlamıştı. İğrenç bir korkak olan babası onu o kadar derinden incitmişti ki kendi kalbine hâlâ güvenemiyordu.

Çünkü muhtemelen Emma'ya âşık oluyordu ve *bu* şeytan saçmalığı değildi.

Ash Emma'nın hatırına intikamını daha az keskin alet ve daha az bağırsak içeren yöntemlerle sınırlayacaktı. Adamın yaşamasına izin verecekti. Ancak bundan keyif almadığından emin olmak için elinden geleni yapacaktı.

"Bugün günlerden ne?"

"Pe-perşembe."

Başını salladı. "Lanet olsun bana."

"Ama... sen zaten lanetli değil misin?"

"Sus!" diye haykırdı.

Adam korkuyla sıçradı.

"Günde hata yapmışım. Ertelemeniz var. *Kısa* bir erteleme."

"Erteleme mi?" Bakışlarını tavana çevirdi. "Teşekkür ederim, Tanrım."

"Tanrı'ya teşekkür etme. Bana minnettar olmalısın."

"Evet. Evet, tabii."

"Şunu bil, çiçek yiyen solucan." Ash tehditkâr adımlarla yatağa yaklaştı. "Yine *karşılaşacağız*. Yılı, günü ya da saati bilmeyeceksin. Her gecenin soğuğunda ayaklarını yalayan alevleri hissedeceksin. Her gün yediğin yulaf lapasının tadı sülfür gibi gelecek. Her nefesinde, her adımında, kalbinin her atışında, sefil ve hantal hayatının geri kalanında... amansız bir korkuyla titreyeceksin."

Pencereye yürüdü, çıkıp geceye karışmaya hazırlandı. "Çünkü senin için geleceğim. Ve geldiğimde kaçacak yerin olmayacak."

On Dokuzuncu Bölüm

Seni küçük hırsız.

Ash bir hırsız olarak oldukça güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Sabahı sıkıcı yazışmalarla uğraşarak geçirmişti. Bir sözleşmeyi avukatlarına yeniden gözden geçirmeleri için gönderdikten sonra yiyecek bir şeyler aramaya çıkmıştı. Sonra kütüphaneye dönmüş ve karısının kitap raflarını karıştırdığını görmüştü.

Kocasının varlığını fark etmediğine göre elindeki kitap oldukça ilgi çekici olmalıydı. Kapı eşiğinde durup karısını izlerken Emma bir tutam koyu renk saçını kulağının arkasına itti. Ardından parmağının ucunu yalayıp sayfayı çevirdi.

Ash'in dizlerinin bağı çözüldü. Zihninde bu yarım saniyeyi unutulmaz bir anıya çevirmeye çalıştı. İnce parmağının kıvrımı. Dudaklarının pembe dolgunluğu. Pembenin o kısacık erotik görüntüsü.

Yine yaptı.

Ash kapı pervazını o kadar sıkı kavradı ki eklemleri hissini kaybetti.

O izlerken Emma'nın tüm lanet kitabı okumasını istedi.

Kitabın binlerce sayfası olmasını istedi.

Emma kitabı kapatıp sandalyenin üstünde büyüyen yığının üstüne koydu. Ardından sırtı Ash'e dönük hâlde başka bir kitaba uzanmak için parmak uçlarında yükseldi. Topukları terlikten ayrılınca ayağının kavisi, tarif edilemez derecede tahrik edici, ince, beyaz çorapları göründü.

Tanrı aşkına. Bir adam ancak bu kadar dayanabilirdi.

"Kımıldama."

Emma dondu. Kolu havada kaldı, eli hâlâ raftaki yeşil ciltli kitabın üzerindeydi. "Sadece bir kitap istedim."

"Sakın," diye tekrar etti, "kımıldama."

"Bir roman, şiir kitabı. Vakit geçirecek bir şey. Hatta Shakespeare bile deneyebilirim diye düşündüm. Niyetim seni rahatsız..."

"Olduğun. Gibi. Kal." Her kelimede yavaşça adım attı. "Tek parmağını oynatma. Tek ayağını. Popondaki tek bir çili bile."

"Popomda çil yok ki... Var mı?"

Tam arkasına gelene kadar durmadı. Uzanıp havadaki elini tuttu. Parmağıyla yeşil kitabı yerine itti.

"Çalışman için seni bırakacağım." Elini indirmeye yeltendi.

Ash Emma'nın bileğini rafa dayadı. "Henüz değil."

Emma iç çekti. Ash bu sesi gayet iyi tanıyordu. Hissettiği korku değil heyecandı.

Güzel. Çok güzel.

Başparmağıyla narin bileğini okşarken, "Biliyor musun," dedi haylaz bir ses tonuyla, "düşünüyordum da."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Ah, öyle." Boştaki eliyle göğsünü kavrayıp kumaşın altındaki dolgunluğu okşadı. "Bu evliliğin amacı çocuk yapmak."

"Evet." Emma'nın sesi kendinden geçmiş gibiydi. "Anlaşmamızın bu olduğunu hatırlıyorum."

Başını yana eğdi, Ash dilini boynunun zarif eğimi boyunca kaydırdı. Aynı anda hem tatlı hem ekşiydi. Lezizdi.

"Yani bunu günde iki kez yaparsak," diye mırıldandı Ash, "hedefimize ulaşma şansını ikiye katlarız."

"Ben... ben de öyle tahmin ediyorum."

"Bu bir tahmin değil." Göğüs ucunu sıktı. "Bu sadece matematik."

Kısa bir sessizliğin ardından Emma'nın gülümsediğini duydu. "Öyle mi, yavru geyiğim?"

Şımarık, küstah kadın.

Yarış başlamıştı. Emma adamın eteğini yukarı sıyırmasına yardım etti. Ash tepedeki hassas noktayı bulana kadar kadının kasıkları arasındaki yarığı okşamaya devam etti. Emma zevkle inledi, iki eliyle kitap rafını tuttu. Ash pantolonunun düğmelerini daha hızlı açamazdı.

Uzun süre giysileriyle mücadele ettikten sonra nihayet tenleri birbirine değmişti. Kadının ıslak sıcaklığıyla onun arzu dolu sertliği karşı karşıyaydı.

"Şimdi mi?" diye sordu Ash hırıltılı bir sesle.

Emma cevabı soluk soluğa verdi. "Evet."

Evet.

Evet, evet, evet.

KÜTÜPHANEDEKİ OYUN BİRÇOK gündüz buluşmasının ilkiydi. Emma'nın yatak dışında alışılmadık yerlerde yapmaktan keyif aldığını öğrenince Ash'in hayal gücü çılgına döndü. Gücü tükenmek bilmiyordu. Yine de gün ışığında sevişmek hâlâ büyük bir riskti. Birbirlerine bu kadar yakınken, bu kadar samimiyken... güçlü olması gereken bir anda işin içine acıma duygusunun girme ihtimalinden nefret ediyordu. Emma dokunursa kendini geri çekmekten korkuyordu.

Üstelik her zaman başka bir risk daha vardı: Onu tamamen tiksindirmek.

O şeyle... yatmaya nasıl katlanabilirim?

Hayır, bunu riske atamazdı. Ancak istekli, maceracı bir partnerle her zaman engelin etrafında dolaşma yolları vardı. Zevk gece birleşmeleriyle sınırlı kalmamalıydı.

Emma'nın en yakın mobilyaya eğilmeye itiraz etmediğini öğrenmişti. Bilardo masası keyifli bir birleşme için bilhassa kullanışlıydı. Onu karanlık girintilere, derin dolaplara çekip duvara yaslıyordu. Her türlü kumaş parçasının –kravat, kuşak, mendil– göz bağı olarak kullanılabileceğini keşfetmişlerdi.

Ash ne teklif ederse etsin Emma asla hayır demiyordu.

Her zaman evet diyordu.

Her zaman "evet", "evet", "biraz daha", ve "lütfen" diyordu.

Her zamanki gibi bu küçük iç çekişler ve inlemeler onu aşırı heyecanlandırıyor, orgazma daha da yaklaştırıyordu. Tutkulu öğleden sonraları haftalara dönerken Emma'nın sözcükleri daha derin hedefleri vurmaya başladı. Ash onun saçma sapan hayvan isimlerini bile sevmeye başlamıştı. Kalbinin etrafındaki kemikli kafesi geçip yara dokusunu delmişlerdi.

Ash bu barikatı yeniden inşa etmek için çabaladı.

İstekli olmasına çok anlam yükleme, diye azarladı kendini. O doğası gereği tutkulu bir kadındı. Şüphesiz bu çocuk yapma işinin de bir an önce bitmesini istiyordu.

Yine de Ash ondan uzak duramıyor, arzularını asla tatmin edemiyordu. İçindeki uçurumun dibi yoktu. Tek arzuladığı Emma'nın vücudu değildi. Aynı zamanda onunla yakın olmayı da arzuluyordu. Kabul edilmeyi arzuluyordu. İstenmeyi ve asla reddedilmemeyi.

Evet.

O her zaman evet diyordu.

Ama bir gece demedi.

Bir akşam Emma yemeğe gelmedi. Hizmetçisi ondan bir mesaj getirdi. Ash kâğıdı açıp karısının el yazısıyla yazdığı notu okurken brendisini yudumladı.

Rahatsız olduğunu ve tamamen iyileşmesinin birkaç gün süreceğini sandığını yazmıştı. Şimdilik ziyaretlerini kabul edemeyeceği için özür diliyordu.

Pekâlâ. Satır aralarını okumak için fazla çaba harcamaya gerek yoktu. Belli ki âdet dönemi gelmişti. Henüz hamile değil.

Ash'in hayal kırıklığına uğraması gerekiyordu.

Aksine rahatladığını fark etti.

Hamile değildi. Bu, bir ayları daha olduğu anlamına geliyordu.

Onu karanlık köşelere çekeceği, yüzünü duvara çevireceği ve boşalırken dişlerini avucuna geçirdiğini hissedeceği bir ayları daha olacaktı.

Bir ay daha *evet.*

Bir ay daha yalnız olmamak.

Bir ay daha Emma.

Göğsünde bir şey sevinçle kıpırdandı.

Ash brendisini bitirdi. Ardından bir dirseğini masaya dayadı ve alnını baş ve işaret parmaklarına değene kadar eğdi. Sağ elmacık kemiği üstündeki yarayı ovdu.

Sen bir salaksın. Bir pislik kadar cahilsin. Bu âşık olmaktan fazlasıydı. Aralarında aptalca, mantıksız bir bağ oluşmasına izin vermişti. Şimdi bu konuda bir şey yapması gerekiyordu.

Bir brendi daha istedi. Sonra bir tane daha. Sürahi boşalınca şapkasını ve pelerinini aldı. Ardından karanlık sokaklarda maceraya atıldı. Gözünü korkutacağı bir zalim ya da aklını başından alacağı birkaç sarhoş züppe bulacaktı.

Sebep olduğu her korku ve yüz buruşturmanın dünyanın bir canavarı nasıl karşıladığının göstergesi olduğunu söyledi kendi kendine. Dostları tarafından da bu şekilde "karşılanmıştı."

Belki bir "evet" ayı daha vardı ama şunu asla unutmaması gerekiyordu: Önünde uzanan uzun acılı hayat her zaman "hayır" ile dolu olacaktı.

"LANET OLSUN. *BİLİYORDUM.*"

Ash bir eli kapı mandalı üzerinde donakaldı. Diğer eliyle bastonunu sıkıca kavradı. Sesin nereden geldiğini görmek için arkasını döndü.

Ahırın arkasındaki sokakta onu bekleyen bir çocuk vardı.

Bu herhangi bir çocuk değildi. O çocuktu. Geçenlerde gördüğü.

"Biliyordum," dedi çocuk. "Sen olduğunu biliyordum."

Cennetteki tüm azizler.

Ash çocuğu yakalayıp gölgelerin içine çekti. Kulak misafiri olacak kadar yakında seyis ya da arabacı olup olmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Ashbury Dükü Mayfair Canavarı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Ash öfkeyle. Sanki geceleri Mayfair caddelerinde pelerin giyip, altın topuzlu baston taşıyan yüzü yaralı başka biri olabilirmiş gibi.

"Daha o gece anladım, arkadaşlarıma senin bir aristokrat olabileceğini söyledim," diye devam etti çocuk. "Gerisini dedikodu sayfalarından tamamladım. Ashbury Dükü şehre gazetelerin ilk vakayla ilgili haber yapmasından tam da birkaç hafta önce gelmişti. Dedikodulara göre Waterloo'da yaralanmıştı. Şüphelerim doğru mu görmek için burada beklemeye karar verdim. Ve lanet olsun buradasın." Ellerini çırptı. "Çocuklar bunu duyana kadar bekle."

"Çocuklar hiçbir şey duymayacak." Ash çocuğu sarstı. "Beni anladın mı?"

"Beni korkutamazsın. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Masumları hırpalamak senin işin değil, yanılıyor muyum?"

Hayır, maalesef yanılmıyordu.

Ash çocuğun yakasını bıraktı. "İyi, sana beş şilin verecegim ama başka yok."

"Ne için beş şilin?"

"Ağzını kapalı tutman için. Bu yüzden buradasın, değil mi? Gerçi şantaja başlamak için fazla küçüksün."

"Annem hep yaşıtlarıma göre daha olgun olduğumu söyler." Çocuk gülünce ön dişleri arasındaki boşluk göründü. "Ama para peşinde değilim. Ailemde yeterince var. Babam kömür sayesinde servet kazandı. Bu arada adım Trevor."

"Trevor, bu hikâyeyi yaymaya kalkışırsan kimse sana inanmaz. Mayfair'de yaşıyorsun, züppe aristokratların nasıl düşündüğünü biliyor olmalısın. Kimse bir dük yerine sonradan görme bir velete inanmaz."

Ash çocuğu itip geçti ve hızlı adımlarla sokakta yürümeye başladı.

Elbette çocuk da peşinden gitti.

"Beni tamamen yanlış anladın," dedi Trevor fısıltıyla Ash'in yanı sıra koşarken. "Seni ifşa etmek istemiyorum. Senin yardımcın olmak istiyorum."

Ash durdu. "Yardımcım mı?"

"Yardımcı. Çırak. Koruma. Demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Gece yürüyüşlerine katılacağım. Adalet dağıtmana yardım edeceğim. Haydutları yumruklamak falan."

Ash çocuğu baştan ayağa süzdü. "Sen bir ekmek hamurunu bile yumruklayamazsın."

"Bundan o kadar emin olma. Bir silahım var. Gizli bir tane." Çocuk cebinden bir şey çıkarıp Ash'in görmesi için kaldırmadan önce etrafı kolaçan etti.

"Bir sapan. Gizli silahın bu mu?"

"Senin de bastonun var. Tabanca ya da bıçak bizim karakterimize uygun değil."

"'Bizim' diye bir şey yok."

"Çok vahşi olur, biliyorsun. Biz barıştan yanayız."

"'Biz' diye de bir şey yok."

"Sapanın beni diğerlerinden ayıracağını düşündüm." Çocuk yerden bir taş aldı ve sapanın deri cebine yerleştirdi. "Köşedeki sandığı gördün mü?" Bileğini birkaç kez sallayıp deriyi iyice çekti ve bıraktı.

Taş, sokağın karşısındaki ahır kapısına çarptı.

Bir at kişnedi. Üst taraftan uykulu bir seyis öfkeyle bağırdı. "Hey! Kim var orada?"

Trevor Ash'e baktı. Ash Trevor'a baktı. İkisi de dudaklarını oynatıp sessizce aynı kelimeyi söyledi.

Kaç.

Sokağın sonuna varıp güvenli bir şekilde köşeyi döndüklerinde Trevor ellerini dizlerine koyup soludu. "Ben," *–hıh hıh–* "hâlâ nişan almaya çalışıyorum."

Ash nefes nefese kalan çocuğu atlatabilme umuduyla yürümeye devam etti.

"Sonra elbette kılık değiştirmem gerekecek. Maske düşündüm. Siyah ya da belki kırmızı. Ve doğal olarak bir isim."

Ash homurdandı. "Kılık değiştirme falan olmayacak. Bir isme gerek yok. Beni duyuyor musun? Ya evine git ya da seni ben götürüp babanla konuşurum."

"Sence bu nasıl? Berkeley Meydanı Canavarı."

"Piccadilly Zararlısı daha uygun gibi."

"Veya daha basit bir şey deneyebiliriz. Mesela Kıyamet. Ya da Kuzgun."

"Benim önerim Sinek. Ya da Kızamık."

"Belki de Kıyamet Kuzgunu?"

Ash başını salladı. "Gök gürültüsü aşkına, sen tam bir baş belasısın."

"Bekle. Bu harika. Adım şu olacak," sanki gazetenin manşetini atıyor gibi elini adamın yüzünün önünde salladı, "Bela."

Ah, kesinlikle.

Ash durdu, dönüp çocuğa baktı. "Beni dinle delikanlı. Ben evime dönüyorum. Sen de seninkine döneceksin. Ve bu saçmalık burada bitecek."

"Ama gece yarısı bile olmadı. Daha hiçbir alçağı haklamadık."

Ash Trevor'ı ceketinden yakalayıp parmaklarının üstünde kaldırdı. Öne eğilip sesini tehditkâr biçimde alçalttı. "Seni haklamadığım için kendini şanslı say."

Yürürken bu kez peşinden gelen ayak sesi duymadı.

Şükürler olsun.

"Haklısın," diye seslendi Trevor arkasından neşeyle. "Yarın gece daha iyi olur. Kılık değiştirmek için zamana ihtiyacım olacak."

Ash silindir şapkasını aşağı çekip homurdandı.

Bu çocuk gelecek nesillerin temsilcisiyse Tanrı İngiltere'yi korumalıydı.

EMMA AKŞAM YEMEĞİNE yumurta eklenmesini söylemek için hizmetçilerin odasına gitti. Her akşam yemeğine. Yumurtanın gebe kalma şansını arttırdığı söyleniyordu. Belki de sadece boş bir inançtı ama denemenin zararı olmazdı.

Kapının hemen dışında durdu. Hizmetçiler bir tür toplantı yapıyor gibiydi. Khan, genellikle günün menüsünü yazmak için kullandıkları kara tahtanın önünde duruyordu, diğer hizmetçiler büyük yemek masasının etrafına oturmuşlardı.

Daha sonra gelmek için dönmek üzereyken sohbetin konusunu duydu.

"İyice düşünün," dedi Khan. "Swanlea yeterli olmadı. Yeni bir plana ihtiyacımız var."

Yeni bir *plan* mı?

Emma normalde kapı dinleyen biri değildi ama evliliğiyle ilgili başka "planlar" istisna yapmak için iyi bir nedene benziyordu. Açık duran kapıyla duvar arasındaki boşluğa girdi. Buradan hem konuşulanları dinleyebiliyor hem de içeriyi görebiliyordu.

"Bir balo olmalı," dedi Mary. "Balolar hep çok romantiktir. Kesin birine davetiye gelecektir."

"Dük hayatta kabul etmez," dedi uşaklardan biri.

"O zaman belki de burada bir balo düzenleriz," diye karşılık verdi Mary. "Sürpriz olarak."

"Belki de yapabiliriz," dedi Khan kupkuru bir sesle, "tabii herkes idam edilmeye istekliyse."

Mary iç çekti. "Pekâlâ, ama her ne yapacaksak çabuk olmalıyız. Ekselansları hamile kaldığında çok geç olacak."

Bulaşıklardan sorumlu hizmetçi kahkahayı bastı. "Bu fazla uzun sürmez, değil mi? Evin her yerinde tavşanlar gibi çiftleşiyorlar."

"Sadece evde de değil," dedi bir seyis. "Ahırda da yapıyorlar."

Mary onları susturdu. "Bunu fark ettiğimizi hissettirmemeliyiz."

"Ah, hadi *ama*. Nasıl fark etmemiş olabiliriz?"

Aman Tanrım. Emma kapının arkasında kızardığını hissetti. Ne utanç vericiydi. Gerçi bunun olmasını bekliyordu. Ashbury Evi'ndeki tüm mobilyaları sıyırdığı kombinezonuyla parlatmışlardı. Ayrıca pek de sessiz değillerdi. Hizmetçiler doğal olarak fark etmişti. Seyisin de dediği gibi nasıl fark etmezlerdi?

"Öhöm." Khan tebeşirle tahtaya vurdu. "Lütfen listeye dönelim."

Hizmetçiler telaşla fikirler ortaya atmaya başladılar.

"Küçük bir yangın çıkarsak?"

"Arabanın akslarından biri kırılsın. Kazayla. Fırtınada."

"Oh! Serpentine*'a yüzmeye gönderelim."

Khan bunu tahtaya yazmadı bile. "Aralık gelmek üzere. Donarak ölürler."

"Sanırım," dedi Mary. "Ama aşkı teşvik etmek için korkudan daha iyi bir şey yok. Belki de içlerinden birini azıcık hasta edebiliriz."

"Dük yaklaşık bir *sene* yatağa mahkûm yaşadı," dedi uşak. "Bu zalimlik olur. Gerçi belki minik bir kaza..."

Hizmetlilerden biri elini havaya kaldırdı. "Arılar! Eşek arıları! Örümcekler! Yılanlar!"

"Kurbağalar. Çekirgeler. Kan nehirleri," Aşçı güldü. "Tüm belaları saydığımızı düşünüyorum, Moses."

Emma hırıltılı bir ses çıkardı. İki eliyle ağzını kapadı.

"Tam giyinirken Dük'ün odasına girebilir," diye önerdi Mary.

Tüm hizmetçiler aynı anda ona baktı. "Oooh."

Görünüşe bakılırsa Khan da onaylıyordu. "İşte *bu* mümkün."

Emma daha fazla sessiz kalamadı. Saklandığı yerden çıkıp kendini gösterdi. "Sonuncusu zaten oldu."

Tüm hizmetliler ayağa kalktı, yüzlerindeki kan çekildi. Yarım dakika boyunca endişeli yutkunmalar dışında bir ses çıkmadı.

Sessizliği Mary bozdu. "Ve?.. Dük ne tepki verdi?"

"Dük'ün tepkisi sizi ilgilendirmez."

Az önceki uşak araya girdi. "Örümcek ısırığı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

---

* Londra'da Hyde Park'ta 1730 yılında inşa edilmiş, eğlence amaçlı kullanılan göl. (e.n.)

"Benim düşündüğüm, tüm bunların son bulması gerektiği. Hepiniz kendinizi alıştırmalısınız. Romantizm olmayacak. Dük âşık olmayacak."

Emma'nın da herkes gibi bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Ash'in ona âşık olmaya *başlamasının* önemi yoktu. Sonunda ayrılacaklardı. Dük bu konuda kararlıydı ve Emma'nın da Davina'nın iyiliği için bu kış Swanlea'da olması gerekiyordu. Ancak Davina ziyaret için izin almadan önce Emma Dük'ü az da olsa topluma karışmaya ikna etmeliydi.

"Bence," dedi usulca, "onun arkadaşa ihtiyacı var."

Khan derince iç çekti. "Bittik."

"Herkes onu terk etti," dedi Mary. "Ve etmeyen birkaçını da o uzaklaştırdı. Ekselanslarının artık hiç arkadaşı yok. Bu odadakiler dışında."

Emma sessizce düşündü. Ashbury'nin kalan arkadaşlarının bu evde oturduğu doğruysa...

Onu dışarı çıkmaya ikna etmeliydi.

Yirminci Bölüm

Ash, Ashbury Evi'nin koridorlarında dolandı. Uşağı hangi cehennemdeydi?

Khan kütüphanede yoktu. Bilardo odasında, balo odasında, misafir odasında ya da müzik odasında değildi. Gerçi Ash son odayı neden kontrol ettiğini bilmiyordu. Adamın melodi çıkarmayı beceremediğini geçen yaz oldukça acı bir şekilde tespit etmişti.

Sonunda onu mutfakta buldu.

Ocakta kaynayan tencereden otların keskin kokusu geliyordu. Khan bir sandalyede oturmuş, gözüne kompres yaparken Emma da onunla ilgileniyordu.

Tam şefkat manzarasıydı. Harika bir anne olacaktı. Onu ilk gördüğünden beri bunu biliyordu ama kendi gözleriyle görünce iyice emin oldu. Varisinin hayatta istikrarlı ve sevgi dolu birine ihtiyacı olacaktı ve bu kişi Ash olmayacaktı.

Emma başını kaldırınca onu gördü, endişeli gözlerini öfkeyle kıstı. "Sen."

"Ne?"

"Sen ne olduğunu gayet iyi biliyorsun?" Khan'ı işaret etti. "Ona bak. Gözü çürüyüp şişti. Bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorum."

Ah, disiplin kurma konusunda da çok iyi iş çıkarıyordu. Azarlaması Ash'in nerdeyse kendini suçlu hissetmesine neden olmuştu ve Ash asla hareketlerinden utanmazdı. Tek utandığı görünüşüydü.

"Sadece boks antrenmanıydı. Ve yaralanması kendi hatası."

"*Kendi* hatası mı? Sanırım kendi gözünü yumrukladı."

"Yeni hareket deniyorduk. Khan'ın yana kayıp kaçması gerekiyordu." Uşağa döndü. "Hadi, anlat ona. Senin kaçman gerekiyordu."

"Benim kaçmam gerekiyordu," diye mırıldandı Khan gözüne bastırdığı soğuk havlunun arkasından.

"Gördün mü?" Karısı soğukkanlılıkla ocağa doğru giderken Ash devam etti. "Her neyse, şimdi onu almam lazım. Yapacağı işleri var."

Khan havluyu kenara bırakıp ayağa kalktı. "Ekselansları, nazik ilginiz için teşekkür ederim."

"Ama lapa," dedi. "Neredeyse hazır."

"Belki, Ekselansları, onu sonrası için saklarsınız." Emma'ya reverans yaptıktan sonra Ash'e döndü. "Kütüphanede bekliyorum."

Uşak odadan çıktıktan sonra Emma kocasını sessizce suçlayarak mutfakta dolaştı.

"Bir çürük," dedi Ash. "Erkekçe bir faaliyetten kaynaklandı. Sana söylüyorum, bunu seviyor."

"*Ağlıyordu*," dedi Emma.

Ash kollarını iki yana açtı. "Sevinç gözyaşları."

Emma iç çekti.

"Evet, ben talepkârım. Evet, düşüncesizim. Evet, acımasızım. Hazır başlamışken itiraf etmem gereken başka bir şey var mı?"

Emma masadan bir gazete alıp ona göstermek için kaldırdı. Manşette "Mayfair Canavarı Yine Saldırdı" yazıyordu.

Ash gazeteye uzandı. "Bunu görmemiştim. Harika. Ön sayfaya çıkmışım."

"Birkaç tane var."

Ash Emma'nın verdiği gazete yığınlarını karıştırdı.

"Mayfair Canavarı Çocuğa Saldırdı."

"Mayfair Canavarı St. James Parkı'nda Üç Kişiyi Korkuttu."

"Mayfair Canavarı Kasaptan Kuzuları Kaçırdı. Karanlık Ayinlerden Şüpheleniliyor."

"Hah. 'Çocuk' en az yirmi yaşındaydı ve gerçekten hak etmişti. St. James Parkı'nda dört kişi vardı. Gece Boodle'dan evlerine dönen sarhoş züppeler bir hanımefendiyi rahatsız ediyorlardı. Saygısız tutumları hoşuma gitmedi. Sonuncusuna gelince... sonuncuyu ben *yapmadım*. Kuzularmış, hadi oradan." Kıkırdadı. "Bu ne anlama geliyor biliyor musun?"

"Yasa dışı bir kanun infazcısıyla evli olduğum mu?"

"Hayır, tamam belki. Ama aynı zamanda insanların sırf kötü şöhreti yaymak adına kendi Mayfair Canavarı hikâyelerini uydurmaya başladığı anlamına geliyor. Yani bir efsane olduğum anlamına."

Emma başını salladı. Otları bir tülbente koyup süzdü.

"Bu," Ash gazetelere baktı, "muhteşem."

"Değil. Gerçekten değil."

"Ah, bak. Bunda bir çizim var." Çarpık profilini ona çevirip gazetede yayınlanan "İşte Canavar" çizimini kaldırdı. "Ne diyorsun? Bence burnumu biraz uzun çizmişler, bunun dışında benzerlik şaşırtıcı derecede büyük."

Emma boş tencereyi masaya sertçe bıraktı. "Benzerlik filan yok ama sorun mükemmel bir şekilde çizilmiş. İnsanların sadece bir yanını görmesine izin veriyorsun. Keşke onlara yaraların ötesini görme şansı..."

"İnsanlar yaraların ötesini *göremez*. Dar bir sokakta, pazarda... hiçbir yerde. Yaralarım ortamdaki tüm dikkati üstüne çeker, bense yörüngelerinde kaybolurum."

"Böyle olmak zorunda değil."

Ash çenesini sıktı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Ben yabancı erkekler göğüslerine bakarken nasıl hissettiğini biliyormuş gibi davranmayacağım, sen de insanlar yüzüme baktığında nasıl hissettiğimi biliyormuş gibi davranma."

Emma'nın ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm, bildiğimi varsaymamalıydım."

"Evet, yapmamalıydın."

"Bir şans veremez misin?" Masanın etrafında dolanıp yanına gitti. "Tek istediğim bir kez çıkmak. Normal insanlarla bir öğleden sonra. Yani tam olarak *normal* insanlar olduklarını düşünmüyorum. Ama en azından haydut değiller."

Ash kaşlarını çattı. "Aklında ne var?"

"Önümüzdeki perşembe arkadaşlarımla çay içmeye gel. Aklımdaki bu."

İtiraz etmeye yeltendi. "Ben..."

Emma parmaklarını adamın dudaklarına götürüp onu susturdu. Parmak uçları bal ve ot kokuyordu. Sarhoş edici bir kokuydu. O, bu kadar leziz kokarken nasıl öfkeli kalabilirdi?

"Leydi Penelope Campion'ın evine. Hemen meydanın karşısında. Büyük bir şey değil." Tek kaşını kalırdı. "Tabii birkaç zararsız kızdan korkmuyorsan."

ASH, CAMPION EVİ'NE en son ne zaman gittiğini hatırlamıyordu. Galiba on yaşlarındaydı. Leydi Penelope kız olması bir yana onunla oyun arkadaşı olamayacak kadar küçüktü ama yine de Ash her yaz bir kez bu çabayı göstermeye zorlanırdı. Ash'e göre kızın en iyi özelliği daima yatağının altında ya da dolabında bir iki pis yaratık saklıyor gibi görünmesiydi.

Yavru domuzlarla ilgili bir şey hatırlar gibiydi. Galiba bir de semender vardı.

Emma zili çaldı.

"Bunu bir kez yapacağım," diye mırıldandı Ash kapıya bakarken. "Sonra bu konu kapanacak."

"Anladım," dedi Emma.

"O da ebeveynlerim bu aileye çok düşkün olduğundan."

"Tabii."

"Yalnız yaşadığı için Leydi Penelope'ye göz kulak olmamı isterlerdi."

Emma adamın elini sıktı. "Bu kadar endişeli olma. Sana bayılacaklar."

Kapı açıldı. Ash'in kalbi sıkıştı.

"Leydi Penelope. Memnun oldum."

Ash öpmek için Penelope'nin eline uzanınca Penny güldü. Bunun yerine eldivensiz elini Ash'in omzuna koyup sarılmak için kendine doğru çekti. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

"Gelin, gelin." Penelope kolunu Ash'in koluna sokup onları içeri aldı. "Bana Penny de. Biz eski arkadaşız. Seni pijamalarınla gördüm. Umarım benim sana 'ekselansları' dememi beklemezsin."

"Ashbury diyebilirsiniz."

"Ash," dedi Emma. "Arkadaşları Ash der. Evdeyse balkabağıdır."

Ash karısına bir bakış attı.

Emma gülümsedi.

"Ash o zaman," dedi Penny adamın koluna vurup.

Ev tıpkı hatırladığı gibiydi. Duvarlarda aynı boyalar, aynı mobilyalar... sadece şimdi daha fazla tüyle kaplıydılar.

Köşeyi dönüp salona girerken kendini hazırladı.

Ancak hiçbir tepki, dehşet ifadesi ya da korku çığlığı ile karşılaşmadı. Diğer konuklar görünüşü hakkında önceden bilgilendirilmiş gibiydi – bu bir bakıma rahatlatıcı ama bir bakıma da aşağılayıcıydı. Ash, çay içerlerken Emma'nın onlara ne anlattığını hayal edebiliyordu: Şimdi panik olmayın ama benim kocam ürkütücü bir canavar.

Penny gereksiz tanıştırma faslını tamamladı, kuşkusuz diğer iki kadın onun kim olduğunu biliyordu. Emma da onlar hakkında birkaç şey anlatmıştı.

Bayan Teague'nin yıpranmış kızıl saçları vardı ve yanık kokuyordu. Bayan Mountbatten minyondu, koyu renk saçları vardı ve... tavuskuşu mavisi Şam kumaşından yapılma şık ve gösterişli elbisesi Ash'e müzik odasındaki perdeleri hatırlatmıştı.

Başını hafifçe eğip selam verdi ve yerine geçmeden önce hanımların oturmasını bekledi. Penny fincanlara çay doldurmaya başladı.

Sessizce oturan Bayan Teague ve Bayan Mountbatten ara sıra Ash'e bir bakış atıyor, ardından önce birbirlerine bakıyor ve sonra da bakışlarını kucaklarına indiriyorlardı. Ash merak konusu olmaya alışmıştı. Tuhaf olansa tüm bu süre boyunca yüzlerinde bilmiş bir tebessüm olmasıydı.

Beyaz bir kedi koltuğun ayaklarına sürünüp Ash'in kucağına atladı.

Ash tutup canavarı yere bıraktı.

Kedi anında geri zıplayıp kucağına yerleşti.

"Kediler hep böyledir," dedi Penny. "Onlarla hiç işi olmayan insanlara giderler. Bianca bilhassa yaramazdır. Hubert'e sürekli eziyet ediyor."

"Ailenizde Hubert diye birini hatırlamıyorum," dedi Ash. "Hizmetçi mi?"

"Tanrım, hayır." Penny çayı uzatırken gülümsedi. "Hubert bir susamuru."

Tabii, başka ne olabilirdi?

Evin hanımı kenarları alınmış üçgen sandviçlerle dolu tepsiyi uzattı. "Şambonlu sandviç?"

"Jambonlu sandviçi çok severim, teşekkürler." Ash hevesle bir tane alıp koca bir lokma ısırdı. Ne kadar çok çiğnerse o kadar az konuşması gerekirdi.

"Hayır, hayır. Bu *şambonlu* sandviç," dedi Penny. "Sebzeler ezilip yuvarlanıyor, sonra da jambon gibi dilimleniyor. Genellikle şalgam, patates, karanfil ve renklenmesi için birkaç pancar ekleniyor. Çok besleyici ve çok lezzetli."

Aman Tanrım.

Ash'in lokması ağzında büyüdü. Bir yudum çayla ağzındakileri yutarken yüzünü buruşturmamak için bir hayli çabaladı.

"Leydi Penny vejetaryen," dedi Bayan Teague.

"Korkarım anlamadım."

"O et yemiyor," dedi Emma.

Ash bir an durdu. "Hâlâ anlamıyorum."

"Alın, keki tadın." Bayan Mountbatten tabağı Emma'ya uzattı. "Nicola pişirdi."

Ash bir tane alıp şüpheyle baktı. Yeterince masum görünüyordu. "Emma sizin bir bilim insanı olduğunuzu söyledi, Bayan Teague."

"Pişirme bir bilimdir," diye cevap verdi kadın. "Başarı mutlak doğruluğa bağlıdır."

Ash bir parça ısırdı ve kekin oldukça lezzetli olduğunu fark etti. Şambondan sonra büyük bir gelişmeydi.

"Pekâlâ," dedi Penny neşeyle. "Hepimiz çaylarımızı ve atıştırmalıklarımızı aldığımıza göre artık sohbet etmemiz gerek. Ne konuşalım?"

"Son zamanlarda tüm Londra'nın dikkatini çeken bir olay olabilir." Bayan Teague'nin konuşmasında doğal olmayan bir ton vardı.

Çalışılmış gibi bir ton.

"Oh!" Bayan Mountbatten atıldı. "Mayfair Canavarı hakkında yeni bir şey duydunuz mu?"

Ash fincanını bıraktı. Karısına bakmak için başını çevirdi.

Emma çay yaprakları su altı balesi yapıyormuş gibi büyük bir ilgiyle fincanın içine bakıyordu.

Penny Ash'e döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Ash?"

"Kesinlikle alçağın biri," dedi Ash. "Tehlikeli. Rezil. Menfur."

"Ben onun yanlış anlaşıldığını düşünüyorum," dedi Bayan Mountbatten.

Oda sessizdi, ta ki Bayan Mountbatten Bayan Teague'nin dizini dürtene kadar.

"Oh! Oh evet. Benim sıram, değil mi?" Bayan Teague boğazını temizledi. "Haklı olabilirsin, Alexandra."

"Şimdi hatırladım da yakın zamanda yayınlanan bazı gazeteler bende var." Penny arkasındaki masaya dönüp gazeteleri aldı.

Artık gerçek inkâr edilemezdi. Ash örümcek ağının içine çekilmiş, kendini ince dokunmuş bir komplonun içinde bulmuştu.

Şambon sandviçmiş. Her şey bir tepsi yalandan ibaretti.

Penny gazeteleri karıştırdı. "Ah bakın! Mayfair Canavarı'ndan Savaş Dulları Fonuna Bin Sterlinlik Bağış." Başka bir gazeteyi aldı. "Mayfair Canavarı Düşkünler Evinin Zalim Şefini Kovaladı. Londra'nın Yoksulları Alkışladı."

Bir sonraki gazeteyi aldı, okumak yerine çevirip manşeti gösterdi.

Ash gazeteyi Penny'nin elinden alıp dehşetle baktı. "'Mayfair Canavarı Yavru Köpekleri Yanan Depodan Kurtardı' mı?"

Bu... bu bir rezaletti.

Dullar. Düşkünler.

Yavru köpekler.

Birisi özenle inşa ettiği efsaneyi parçalıyordu. Gazeteleri aldı, karıştırıp hikâyeleri gözden geçirdi. Şüpheli şekilde yinelenen benzer ifadeler dikkatini çekmeye başladı.

Son derece yetkili bir kaynak...

İsmini vermek istemeyen yüksek itibarlı bir kaynak...

"Yavru köpekler onu minnetle yaladılar," diye bildirdi soylu bir leydi...

İşte. Emma ve arkadaşları bu hikâyeleri sadece toplamamıştı. Tüm bu hikâyeleri küçük cadılar meclisinde kendileri *uydurmuştu.*

"Tıpkı bizim şüphelendiğimiz gibi." Bayan Mountbatten sırıttı. "Sözde canavar sadece yanlış anlaşılmış."

"Eğer benim fikrimi bilmek isterseniz..." diye başladı Emma.

"Ben istemem," diye mırıldandı Ash.

"Bence o kesinlikle canavar değil," diye bitirdi Emma. "Aslında koca bir çuval şekerle yetimhaneye ziyarete gittiğini ve çocukların onu öpücük ve sarılmalara boğduğunu duydum. Bence yarın gazetelerde *bu* haber olur."

"Bence," dedi Ash gergin bir gülümsemeyle, "bir düşes ve üç işbirlikçisinin iftira yüzünden hapse girdiği haberi olur."

Kısa bir tedirginliğin ardından dört kadın aynı anda gülmeye başladı.

Penny ona yenilebilir hilekârlıkla dolu tepsiyi uzattı. "Bir sandviç daha al, Ash. Yoksa kuzucuk mu diyeyim?"

"Bence yıldız ışığı," dedi Bayan Mountbatten.

"Hayır, hayır," dedi Bayan Teague. "Ben çörek olduğuna eminim."

Hepsi yeniden gülüşmeye başladığında Ash sandviçlerden alıp karısına dik dik baktı.

Emma çayını yudumlarken fincanın kenarından kocasına cilveli bir gülüş attı.

Sen bekle, diye düşündü Ash, sebzeli sahtekârlıktan bir ısırık alırken. *Eve gidene kadar bekle.*

Yirmi Birinci Bölüm

Ash karısına ihanetinin bedelini ödetme fırsatı bulamadı. Süitine girdikleri anda Emma odasının kapısını kapayıp Ash'i kapıya dayadı ve tutkulu bir öpücük için onu kendine çekti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Harikaydın."

"Önemli değil."

Gerçekten de çok zorlanmamıştı. Tüm acımasız takılmalarına rağmen kendisi bile keyif almıştı.

"O berbat sandviçlerden yediğine inanamıyorum."

Düzeltme: Sandviçler hariç keyif almıştı.

Ama eve dönüşleri böyle olacaksa o "şambonlu" sandviçlerden günde iki kez yiyebilirdi. Emma'nın elleri –daha iyisi dudakları– her yerindeydi.

Kravatını gevşetti, yeleğinin düğmelerini açtı. Ash de üstüne düşeni yapıp ceketini çıkarıp fırlattı. Nereye gittiğine bakmadı bile.

Emma aşağılara doğru kaydı, ardından dizlerinin üzerine çöktü. Kemerini açıp pantolonunu aşağı çekti. Özgür kalan erkekliği ilgi görmek için yalvarıyordu. Emma bir eliyle gömleğin eteklerini karnına doğru sıyırdı. Diğer eliyle mızrağını tutup başparmağını üstünde kaydırdı.

Dudaklarını yalayıp öne eğildi.

"Bekle," dedi Ash boğuk bir sesle.

Emma durdu.

Neden? Neden böyle demişti?

"Bu öpmek değil," dedi Emma kaşını hafifçe kaldırıp. "Yalamak. Ve emmek. Hoşuna gitmez mi?"

"Bu... söz konusu değil," dedi sertçe. Sözlerinin birçok anlamı vardı. "Ama bizim amacımız üremek. Ağzını hamile bırakamam. Açıkçası bu anlaşmaya aykırı."

"Peki, ne yapacaksın?" Emma haylazca ona baktı. "Beni dava mı edeceksin? Sayın Yargıç eşim beni soymaya cüret etti. Yaptığımız anlaşmanın aksine şahsımı iki eli ve dudaklarıyla okşadı."

"Emma sen..."

"Ve sonra," teatral bir soluk alıp devam etti, "bu itaatsiz kadın şişkin aletimin üstüne dudaklarını koydu."

Onu yavaşça, keşfetmek için yaladı.

"Tanrım."

Emma tek kaşını kaldırıp geri çekildi. "Daha neler. Böyle bir anda. Bu da mı Shakespeare'den?"

Ash dişlerini sıktı. "*IV. Henry* 2, ikinci perde, ikinci sahne."

"Gerçekten mi? İlginç." Penisinin ucuna hafif bir öpücük kondurdu.

Tanrım. Ash yumruklarını sıktı. Buna daha fazla dayanamazdı.

Emma yeniden ona doğru eğilip tahrik edici bir öpücük için dudaklarını büzünce Ash onu saçlarından yakaladı. "Yeter."

"YETER."

Ash saçlarını sıkıca tutarken Emma soluğunu tuttu. Ash'in elleri aynı anda binlerce sinir ucunu uyarmıştı.

"Yeter," diye kükredi yine.

Emma demek istediğini anladı.

Bu kadar konuşmak yeterdi. Bu kadar tahrik yeterdi. Artık buna devam etmesi gerekiyordu.

"Bu" her neyi gerektiriyorsa.

Emma başlattığı şeyin ne olduğundan emin değildi ama ona sormaktansa ölmeyi tercih ederdi. Yapacağı şeyin incelikleri deneyimlerinin ötesinde olsa bile temel fikir apaçık görünüyordu. Sevişirken verdiği kendi tepkilerine dayanarak söz konusu yalama olduğunda yanlış bir şey yapmak zor görünüyordu.

Tepkisini ölçmek için bakışlarını yukarı kaldırıp diliyle aletinin ucunda hassas daireler çizdi. Elinin altındaki karın kasları sertleşti. Ash kalçasını kaldırıp penisinin ucunu kadının ağzına doğru itti. Emma açıkça ifade edilmeyen isteği anlayıp onu ağzına aldı.

Ash kapıya dayanıp inledi. "Evet. İşte bu."

Emma onun yoğun erkeksi tadını sevdi, parmakları arasındaki ipeksi yumuşaklık ve avucunu dolduran sabırsız sertliği hissetmek hoşuna gitti. Nefesinin düzensizleşmesini, dudaklarıyla diplere doğru indikçe göğsünden gelen derin hırıltılı sesi sevdi.

Hepsinden çok gücü sevdi. Ash arzularının esiri olmuştu, kendini bırakmıştı, savunmasızdı, yalvarıyordu. Merhamet istiyordu. Adamın her inlemesiyle Emma'nın vücudunda zafer çanları çalıyordu.

Gözlerini kaldırınca Ash'in ona baktığını, gözlerinin arzuyla dolu olduğunu ve dişlerini sıktığını gördü. İzlemeyi sevdiğini görünce Emma serbest eliyle ince atkısını çekip göğüslerinden birini açığa çıkardı. Parmak ucunu önce göğsünde gezdirip sonra aralarındaki oyuğa doğru kaydırırken kendini iyice yaramaz hissediyordu.

"Tanrım. *Tanrım.*" Ash'in bacakları kasıldı, Emma çekingenliği kenara bırakıp daha hızlı bir ritim tutturdu. Zirvenin yakın olduğunu biliyordu. "Emma ben..."

Ash penisini dudakları arasından çekti. Elini kadının elleri üzerine koyup çılgın bir hızda aşağı yukarı kaydırması için onu yönlendirdi. Nihayet boşaldığında solukları iyice hızlanıp boğuklaşmıştı.

Kapıya dayanıp nefes almaya çalıştı. Emma göğsünü temizlemek için çıkardığı atkıyı kullandı. Ash eğilip karısının çenesini avuçları arasına aldı, başını nazikçe kaldırıp gözlerine baktı.

"Bunun için," dedi, "o sandviçlerden yüz tane yerim."

Emma gülümsedi.

Ash ayağa kalkmasına yardım etti, sonra pantolonunu çekti. Birlikte yatağa devrildiler.

"Bu... tarifsizdi."

"Benim için zevkti." Bu doğruydu. Kendinden oldukça memnundu ve benzeri görülmemiş ölçüde güçlendiğini hissediyordu. Yüzüstü döndü, dirseklerine dayandı. "Pekâlâ, çaya gittik. Sırada ne var? Seçme sırası senin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yapmayı özlediğin bir sürü şey olmalı. Benimle olmasına gerek yok. At arabasının üstü açıkken parkta dolaşabilirsin. Kulübe gidebilirsin. Gentleman Jackson'da boks dersleri alabilir ve zavallı Khan'ı egzersiz arkadaşı olmaya zorlamayı bırakabilirsin." Kaşını kaldırdı. "Listede randevu evi ve dansçılar olmadığı sürece bir sürü şey yapabilirsin."

"Lütfen." Koluyla gözlerini kapadı. "Beni öyle yoruyorsun ki buna gücüm kalmaz."

"Güzel. Şimdi sıradaki gezi hakkında konuşalım."

"Öyle bir şey olmayacak. Sana bu öğleden sonra ilk ve son kez birini ziyarete gittiğimizi söylemiştim."

"İstersen burada akşam yemeği verebiliriz. Terzi dükkânından bir arkadaşım var, Bayan Davina Palmer. Bence babası seninle tanıştığına memnun olacaktır." Emma nefesini tutup cevabını bekledi.

Ash kolunu yüzünden çekip ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Adamın bakışlarındaki şüphe gerilmesine neden oldu.

"Ben... ben sadece seni böyle inzivaya çekilmiş görmekten nefret ediyorum, hepsi bu. Ben Swanlea'ya gidince seni evde tek başına otururken düşünme fikrine dayanamıyorum."

Suçluluk duygusuyla içi sızladı. Elbette tek nedeni bu değildi. Gizli bir nedeni daha vardı, Davina'ya yardım etmek. Ama Ash'e söylediği de doğruydu. Yalnız kaldığını düşünmek Emma'yı üzüyordu.

Onu bırakıp gitme fikri Emma'yı üzüyordu. Swanlea'ya gidip bebeklerini hayatlarında Ash olmadan büyütme fikri Emma'yı üzüyordu.

Yaptıkları anlaşma artık hoşuna gitmiyordu ve yeni bir anlaşma için zamanı azalıyordu.

BİRKAÇ GÜN SONRA Ash kütüphanede mimara sert ve öfkeli bir mektup yazarken Khan içeri girdi.

Her zamanki gibi zamanlaması berbattı.

Ash başını mektuptan kaldırmadı. "Yine ne var?"

"Özür dilerim, Ekselansları ama Düşes için oldukça büyük bir teslimat var. Kutuları nereye yönlendireyim?"

"Teslimat mı?" Ash başını kaldırdı. "Ne teslimatı?"

"Sanırım yeni giysiler. Paketleri yukarı mı göndereyim?"

Ash kalemini kenara koydu. "Hayır. Hayır, onları misafir odasına gönder."

Yeni giysiler.

Küçük mucizeleri için Tanrı'ya şükretti. Karısı önceki itirazlarına rağmen nihayet yeni giysiler sipariş vermek için heveslenmişti. Ash'in bu evlilikte ona verebileceği tek teselli varsa o da lükstü.

Mektubu mühürledikten sonra Emma'nın kutuları açarkenki sevincini izlemek için misafir odasına gitti. Belki yeni

kıyafetleri ve şapkalarını göstermek için ona küçük bir geçit töreni bile yapardı.

Düğmeler ve kopçalar konusunda kocasının yardım etmesini isterse daha da harika olurdu.

İçeri girdiğinde çoktan nefes kesen bir şey giydiğini gördü: ışıl ışıl neşe dolu bir bakış.

"Yeni kıyafetler geldi," dedi sade bir heyecanla.

"Anladım." Hizmetlilere onları yalnız bırakmalarını emretti.

Emma ilk kutunun ipini çözüp ambalajı açtı. Ash pahalı fildişi ipek kumaşa baktı. Umut verici bir başlangıçtı.

Ancak kutudan çıkan bir elbise değildi.

Bir yelekti.

"Oh," diye iç çekti Emma. "Mükemmel." Ash'e çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Beni bağışla lütfen," dedi Ash tedirgin bir sessizliğin ardından. "Uzun zamandır sosyal çevrelerde bulunmuyorum. Görünüşe bakılırsa kadın modasında fark etmediğim bazı köklü değişiklikler yaşanmış."

Emma güldü. "Bu benim için değil, minik kumrum. Senin için." Yeleği alıp adamın göğsüne tuttu. "Hım. Omuzlarını biraz almam gerekebilir ama zor değil."

Ash ne cevap vereceğini bilemedi.

Emma başka bir kutuyu kenara aldı, bu kez içinden avcı yeşili yün palto çıktı. Yine memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "İşte. Bunu giy ve beni mutlu et."

Ash kutulara baktı. "Hepsinin benim için olduğunu söyleme."

"Bana yeni giysiler sipariş etmemi söyledin." Muzipçe gülümsedi. "Kim için olacağını belirtmedin. Ve sana ölçülerini hatırlayacağımı söylemiştim." Ceketinin kolunu çekiştirdi. "Gel hadi. Eskileri çıkar ve yenileri giy. Terzilerin nasıl bir iş çıkardığını görmek istiyorum."

Ash uyuşmuş gibi eski ceketini çıkardı ve kollarını yeni cekete soktu.

Emma arkasına geçip kumaşın sırt kısmını düzeltti. "Seni bir düke yaraşır giysiler içinde görmek için can atıyorum. Sahip oldukların ya yıpranmış ya modası geçmiş ya da ikisi de."

Etrafından dolaşıp karşısında durdu, bir çırpıda yakasını düzeltti. "İşte. Şimdi. Kollarını biraz oynat. Nasıl?"

Ash kolunu iki yana uzattı. "Garip bir şekilde daha iyi."

"Terziye omuzların için pay bırakmasını söyledim." Astarı göstermek için yakayı açtı. "Ön taraf elbette ipek ama kollarda çıkarılabilir pamuklu pazen astar kullanıldı. Yıkanabilir ve tahrişe neden olma olasılığı daha az. Gömlekler bulabildiğim en yumuşak kumaştan. Atkıların içi tülbent, tenine değince kaşıntı yapmaz."

Ash onun ne kadar ince düşündüğünü görünce şaşırdı. Elbette yıllarca yaptığı şey buydu: herkes için en uygun giysileri hazırlamak. Ama o işti.

Bunlarsa... bunlarsa hediyeydi.

Emma ellerini omuzdan manşetlere kaydırıp ona baktı. "Yeşilin sana yakışacağını biliyordum. Çok yakışıklı görünüyorsun."

Evet, tabii. Ash yoğun duygular ve bariz yalandan tiksinme arasında gidip geliyordu.

"Kendine bir bak." Gidip aynayı ona doğru çevirdi.

Ash'in aynaya bakmasına gerek yoktu. Ne göreceğini gayet iyi biliyordu. Şık ve yeni bir ceketle gülünç görünen yara ve barut yanıklarıyla dolu bir canavar.

Üstündekinin muhteşem bir ceket olduğunu kabul ediyordu. Üstüne mükemmel oturmuştu ve bu açıdan bakınca kendini bir kulüpte oturan ya da güz sporlarının ardından bir kadeh brendi içen genç bir adam olarak hayal edebiliyordu. "Eski" hayatında olduğu gibi.

"Eee?" dedi Emma. Kendinden memnun görünüyor ve övgü bekliyordu.

"Oldukça iyi bir ceket," dedi Ash.

"Peki sen beğendin mi?"

Çok beğendim. Ama en çok seni beğeniyorum *–düşündüğümden de çok– kendimi kurtarmak için geç olsa da sana boş umutlar vermeyeceğim.*

Kollarını salladı. "Pekâlâ, kollarımı daha rahat hareket ettirebiliyorum. Yetimleri dövüp kuzuları şeytana kurban ederken işe yarar."

Emma kutulara dönüp onları kaba, sinirli hareketlerle üst üste yığmaya başladı. "İşimi sürekli küçümsemek sana bir tür sapkın zevk mi veriyor? Seni etkilemediğini biliyorum ama benim yeteneğim bu. Bir kariyer yapabilirdim eğer..." Cümlesini yarıda kesti.

"Eğer ne?"

"Boş ver."

"Neyi ne zaman boş vereceğime ben karar veririm. Eğer ne?"

"Eğer sen olmasaydın?"

Ash Emma'ya baktı. "Benimle ne alakası var? Ne, iki pound üç şilinle kendi dükkânını mı açacaktın?"

"Bağımsız bir terzi olmayı planlıyordum ama bunun için kendi müşterilerimi etkilemenin bir yolunu bulmalıydım. Sezonun en büyük davetlerinden birinde giyilen, yeteneklerimi gösteren bir elbise."

"Annabelle'in gelinliği."

"Kar canavarının postuna bulaşan tek boynuzlu at kusmuğu. Evet."

Ash kollarını açtı. "Tamam, ömür boyu yorucu çalışma planlarına müdahale ettiğim ve sana zenginlik ve ayrıcalıklarla dolu bir yaşam teklif ettiğim için üzgünüm."

Emma saçlarını geri itti. "Elbette mukayese etmiyorum. Aptal değilim. Bana verdiğin her şeye minnettarım. Sadece... *sana* verebileceğim tek şey bu ve ısrarla küçümsüyorsun."

"Peki, ne yapmamı isterdin?"

Emma kollarını açıp kutuları işaret etti. "*Bunları giy*. Bu evden çık. Beni de al. Bir yere. Herhangi bir yere."

Homurdandı. "Emma..."

"Halk içinde olması şart değil. Mutlaka görünmeden gidebileceğimiz yerler vardır. Mesela Vauxhall. Ya da maskeli balo. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Hiç değilse beni Londra'daki gece yürüyüşlerinden birine götür."

"Böyle bir şey olmayacak. Bunların hiçbiri olmayacak."

"Çünkü çok gururlusun."

"Çünkü ben kararımı verdim. Birkaç yeni ceketin fikrimi değiştireceğini düşünmemeliydin. Bir anlaşmamız olduğunu sana hatırlatırım ve bu anlaşmaya geziler ve kasaba turları dahil değil. Bu evlilikte senin tek bir rolün var."

"Damızlık at." Gözleri öfkeyle parladı. "Evet hatırlıyorum."

Odadan çıktı.

Ash iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Haftalardır Mayfair caddelerinde dolanıyor ve halkın kalbine korku salıyordu ama hiç şu anki kadar aşağılık hissetmemişti.

"Canavar" ismini hiç bu kadar hak etmemişti.

Böylesi daha iyi, dedi kendi kendine. Kalbini ileride değil şimdi kırması daha iyiydi.

Doğru. Ve bu saçmalığı bin kez tekrarlarsa kendi de inanmaya başlayabilirdi.

Yirmi İkinci Bölüm

"Al, bir tane daha." Nicola uzanıp Alexandra'nın onun için tuttuğu kitap yığınına bir tane daha ekledi. Hatchard Kitapçısı'ndaki her raftan en az bir kitap almaya kararlı gibi görünüyordu.

Emma başını yana eğip kitap isimlerine baktı. "Thames'in Tarihi, Roma Mimarisi, Viyana Mutfağı, Makine Mühendisliği... Tüm bunların arasında bir bağlantı var mı?"

"Tabii ki var," dedi Penny. "Nicola'nın beyninin derinliklerinde bir yerde."

"Bunu duydum," diye seslendi Nicola iki raf ileriden.

Alexandra başını okuduğu kitaptan kaldırmadı. Bir elinde Nicola'nın eğik kulesi, diğerinde kendi kitabı vardı. Yıldızlarla ilgili bir kitap.

"Bu bir iltifattı. Senin zekâna nasıl hayran olduğumu biliyorsun." Penny kitap raflarına doğru yaslandı. "Senin beynini, benim yumuşak kalbimi, Alexandra'nın sağduyusunu ve Emma'nın moda anlayışını tek bir kadın yapmak için bir araya getirdiğimizi düşünsenize. Durdurulamaz olurduk."

Alex başparmağını ve dişlerini kullanarak astronomi kitabının sayfasını çevirdi. "Günlerini saat tamiri yapıp, arka bahçeye tıkılmış kırk üç ördek, keçi, inek ve kirpiyi

beslemek için kurabiye pişirmekle geçiren çok güzel bir kadın olurduk."

"Sadece kırk üç mü?" Nicola, Alexandra'nın elindeki yığına tereddütle bir kitap daha ekledi.

Ancak bu kez büyük bir kitap eklemişti. Kule sallandı, titredi ve sonunda yere yıkıldı.

Dükkândaki herkes sessiz bir kınamayla onlara baktı.

Nicola yere dökülen kitap yığınına bakarken çilli alnını kırıştırdı. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim. İşte *bu* yüzden mühendislik kitaplarına ihtiyacım var."

Alexandra diğerlerinin biraz uzağına düşen kitabını almaya gitti. Ancak kitabı aldıktan sonra bir adamla çarpıştı ve bu kez ikisinin kitapları da yere saçıldı. Alex sırtı dönük adamdan hemen özür dilemeye başladı. Ama adam yüzünü dönünce...

Sustu.

Hepsi sustu. Hiçbiri konuşamadı.

Alexandra'nın karşısında duran adam Londra'nın en yakışıklısı olmalıydı. Kocasına körkütük âşık olan Emma bile bunu görebiliyordu.

Düzgün yüz hatları. Çapkın yeşil gözler. Tam ayarında dağılmış kahverengi saçlar.

Adam Alexandra'yı başıyla selamladı. "İçtenlikle özür dilerim."

"Öz-özür dilemenize gerek yok," diye kekeledi Alex. "Tamamen benim hatamdı."

"İzin verin." Adam çömelip Alex'in kitabını yerden aldı, kendininkileri toplamaya başlamadan önce onunkini uzattı.

Alexandra'nın gözleri gün ışığında güveleri çekebilecek kadar parladı.

Nicola hiç ilgilenmedi. En sağlam olanı bulmak için farklı kombinasyonlar deneyerek kendi kitaplarını tekrar tekrar düzenlemekle meşguldü.

Penny eldivenli eliyle Emma'nın bileğini tuttu. "*Onunla flört ediyor,*" diye fısıldadı dudaklarını oynatmadan.

"*Biliyorum,*" diye fısıldadı Emma. Gerçi dürüst olmak gerekirse Emma onun karşılaştığı her kadınla flört eden türden bir adam olduğundan şüpheleniyordu.

"Kitaplar hakkında bilgili gibi görünüyorsunuz," dedi adam Alexandra'ya. "Belki bana da tavsiye verebilirsiniz."

"Kesinlikle *benim* yardımıma ihtiyacınız yok."

"Bence var. Bakın birkaç küçük kız için kitap almam gerek ama nereden başlayacağıma dair en ufak fikrim yok. Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" Ona yaklaşarak elindeki kitapları gösterdi.

"Oh." Alexandra'nın her parçası donmuştu. Kirpikleri bile. Birkaç dakika sonra kitaplara bakması gerektiğini hatırladı. "Bunların hepsi peri masalı."

"Kızlar için mantıklı bir başlangıç gibi görünüyor. *Siz* hangisini önerirsiniz?"

"Eee... ben bilmiyorum."

"Pekâlâ, sizin en sevdiğiniz hangisiydi?"

Alexandra hâlâ gözlerini kırpmıyordu. "Benim... Benim bir..."

Kızın hâline üzülen Emma'nın yüzü kızardı. Zavallı Alex.

Sonunda Alexandra cümlesini fısıltıyla tamamladı. "... fikrim yok."

"Tamam o zaman." Adam hiç duraksamadı, Alexandra büyüleyici ya da herhangi bir şey söylemiş gibi devam etti. "Bu demek oluyor ki hepsini alacağım, değil mi? Ben neden düşünemedim bilmiyorum. Teşekkür ederim Bayan..."

"Mount." Uzun bir duraksama. "Batten. Mountbatten."

"Bayan Mountbatten nazik yardımınız için size minnettarım." Gösterişli bir gülümseme ve kibar bir baş selamının ardından adam gitti.

Penny zavallı şaşkın Alex'i azarlamadan önce üç saniye bekledi. "Neden onunla konuşmadın?"

"Ne diyeceğimi bilemedim. Küçük bir kızken hep korsanlar hakkında okumak isterdim. Peri masallarına hiç ilgi duymadım."

"O hâlde ben söyleyeyim, çoğu böyle başlar." Penny adamın ardından hüzünlü bir bakış attı. "En azından adını sorabilirdin. Bu bir aşk hikâyesinin başlangıcı olabilirdi."

"Trajik bir hikâye," dedi Nicola. "Şüphesiz utanmaz bir çapkındı."

"Evet, bence de," dedi Emma.

"Ah, hayır!" diye inledi Alex romantik takılmaları görmezden gelerek. İnanamıyorum. Bakın." Görmeleri için elindeki kitabı kaldırdı.

"İtaatkâr Kızlar için Hikâye Derlemeleri mi?" Emma yüksek sesle okudu. "Korkunç görünüyor."

"Korkunç zaten. Beyefendi benim kitabımı kendisininkiyle karıştırmış olmalı. Bana peri masallarını bıraktı, o da Messier'in *Bulutsu ve Yıldız Kümeleri Kataloğu*'nu alıp gitti. İkinci el başka bir kopya bulmam aylar alabilir. Yenisini de alamam."

"İşte *bu* yüzden adını sormalıydın," dedi Penny.

Emma araya girdi. "Ona bu kadar yüklenme. Hepimiz paniklerdik. Ben bile. Üstelik korkunç bir adamla evli olduğum hâlde."

Daha net olarak ifade etmek gerekirse korkutucu, duygusuz, küstah insan suretinde canavardı. Giysileri reddediş biçiminden dolayı hâlâ öfkeliydi. Gerçi kalbini kaptırdığı için bunu hak etmişti. Belki bir gün bu kırılgan parçasını erkeklerin ayakları altına atmamayı öğrenirdi.

Aklını dağıtmak için elindeki Paris moda dergisini karıştırdı. Tam o anda aklına bir fikir gelince sayfaları çeviren parmakları havada kaldı. Belki de yeteneğini kullanacağı

başka yollar vardı. Düşesler ticaret yapamıyor olabilirdi ama hayır işi yapabiliyorlardı. Bunlar tamamen farklı şeylerdi. Belki de Bayan Palmer gibi başkalarına da yardım edebilirdi. O ya da bu nedenden ötürü yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyaç duyan kadınlara.

Nankör Dük'ün aksine çabalarını takdir eden kadınlara.

"Wienerbrød."

Bu ilgisiz söz Nicola'dan gelmişti.

"Dük için evcil hayvan ismi," dedi elindeki yemek kitabının sayfasını çevirirken. "Listeye ekle. Viyana tarzı hamur işi. Wienerbrød."

Emma kahkaha attı. Ah, bugün böyle gülmeye ne çok ihtiyacı vardı. "Teşekkürler, Nicola. Harika."

Bu evcil hayvan isimi son derece saçma ve aşağılayıcıydı ve kocası bunu bile hak ediyordu.

STRAND CADDESİ ATLI yük ve yolcu arabalarıyla doluydu. Emma kitapçıdan eve geldiğinde alacakaranlık çökmüştü. Koridorda yürürken bir yandan pelerininin düğmelerini açıyor, bir yandan da akşam yemeğinden önce biraz uyumayı planlıyordu. Son zamanlarda kendini yorgun hissediyordu.

Ancak yatak odasına girdiğinde karyola perdelerinin arkasında kırmızı bir şey gözüne çarpınca olduğu yerde kaldı.

Şapkasını ve eldivenlerini kenara koyup sunağa yaklaşan bir hacı gibi yatağa doğru yürüdü. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Orada, kapitone yorganın üzerine şimdiye kadar dokunduğu en iyi kumaştan dikilmiş bir elbise seriliydi. Parmaklarını kumaşın üstünde hayranlıkla gezdirdi. Fildişi saten üzerine kaplanmış yakut kırmızısı ipek tül, zengin ışıltılı bir etki yaratmıştı. Omuzların hemen altından başlayan kollar ve derin dekolteli yakasıyla cüretkâr Avrupai bir kesimdi.

Pul ya da dantel yoktu. Zarif çiçek ve yaprak işlemeleri elbisenin etek ucunu, kollarını ve dekolteyi süslüyordu.

Elbise bir bahçenin ortasında açan güle benziyordu.

Bakışlarını elbiseden alabildiğinde aksesuarların kalanlarını fark etti: çiçekli topuklu ayakkabılar, tül jüpon, saten eldivenler, işlemeli pelerin ve göğüsleri ayıran şık bir korse. Hepsi bu kadar da değildi. Makyaj masası da doluydu. Çoraplar, jartiyer, mücevherli tarak tokalar..."

"Harika, değil mi, Ekselansları? Daha iyilerini görmedim." Emma arkasını dönünce özel hizmetçisinin elinde bir tepsiyle kapı eşiğinde durduğunu gördü. "Ekselansları saat sekizde hazır olmanızı söyledi. Ben de size sormadan yemeğinizi getirme cesaretini gösterdim. Tiyatroya gitmek için çıkmadan saçınıza özel bir şey yapmak için fazladan zamana ihtiyacımız olabilir diye düşündüm."

Emma duyduklarına inanamıyordu. Onu tiyatroya mı götürecekti?

"Dük de yemeğini odasında yiyor. Bay Khan hazırlanması için ona yardım ediyor."

Mary tepsiyi bırakıp heyecanla zıpladı. "Bu harika, Ekselansları. Dük hiç dışarı çıkmıyordu şeyden beri..."

"Savaştan döndüğünden beri. Biliyorum. Yani yaklaşık..."

"Yaklaşık iki yıldır," dedi Mary. "Hepsi sizin sayenizde, Ekselansları. Size çok âşık. Tıpkı olmasını umduğumuz gibi."

Emma bundan emin değildi. "Beni sadece ısrar ettiğim için çıkarıyor."

"Olsun." Hizmetçisi ışıltılı elbiseyi yatağın üstünden aldı, omuzlarından kavrayıp Emma'nın üstüne tuttu. Emma'yı odanın köşesindeki boy aynasına doğru götürdü. "Dük şimdiye kadar size âşık olmadıysa bile bu gecenin sonunda olacak."

"Beni biraz yalnız bırakır mısın?"

Mary'nin aklı karışmıştı ama yine de söyleneni yaptı. "Elbette, Ekselansları."

Emma yalnız kalınca durup aynaya baktı.

Altı yıldır gece elbisesi giymemişti. Aşka uzandığı ama karşılığında acı bir hayal kırıklığından başka bir şey bulamadığı o yıkıcı olaydan beri. Öz babası ona ahlaksız, fahişe ve daha kötü sıfatlar saydırmıştı. Fahişe gibi kırmızı giyen kadın kötü muamele görmek *ister*, demişti.

Emma böyle bir şey istememişti. O elbiseyi kendi dikmiş, tüm umutlarını içine dökmüştü. Kimseyi baştan çıkarmak ya da şehvete davet etmek istememişti. Çitlerin arkasında beni okşa, dememişti.

Beni gör, diye yalvarmıştı. *Bana hayran ol.*

Beni sev.

Bedelini fazlasıyla ödediği bir hataydı. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ama şimdi buradaydı. Yanlış olduğunu bile bile ve kesin kararına rağmen kendini kocasından aynı şeyleri isterken bulmuştu. Anlayış. Takdir. Sevgi.

Hatta belki aşk.

Aynadaki aksine bakıp derin bir nefes aldı. Eğer bu elbiseyi giyip onun yanına giderse merdivenleri kalbinin zırhını çıkarmış olarak inecekti. Onu incinmekten, yaralanmaktan, kırılmaktan koruyacak bir şey olmayacaktı.

Paramparça olacaktı.

Bu riski almak aptallık olurdu.

Ash onu koruyacağına söz vermişti, değil mi? Ancak Emma hiçbir sözün sonsuza dek süreceğinden emin değildi.

Ve bu gece bunu öğreneceğini düşünüyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ash bastonunu mermer zemine vurarak giriş koridorunu adımlıyordu. Birkaç adımda bir saatine bakıyordu. Emma'nın tuhaf arkadaşı sayesinde saatin saniyesi saniyesine doğru olduğundan emindi.

Sekizi on geçiyordu.

Durdu. Geç kalan düşesini bekleyen bir dük gibi değil flört eden bir âşık gibi davranıyordu ve kesinlikle kara sevdaya tutulmuş bir delikanlı *değildi*. Sadece beklemekten nefret ediyordu, hepsi bu.

Yerinde duramadığından bastonunu yerden kaldırıp şapkasını üstüne koydu. Bastonu yukarı itip şapkayı biraz havalandırdı ve yakalamak için hamle yaptı. Bir sonraki sefer şapkayı daha yukarı gönderdi. Bir düzine kadar tekrarın ardından şapkayı tonozlu tavana kadar fırlatmaya, sonra da mermer zemine çarpmadan yakalamak için düşüşünü izlemeye başladı.

Şapkayı bir kez daha atmıştı ki basamakların üstünde kırmızı bir parıltı gözüne çarptı.

Emma.

"Üzgünüm, geciktim," dedi.

Ash şaşkındı, delili yok etmek için aptalca bir girişimde bulunup bastonu kenara fırlattı ve silindir şapkası yere

doğru süzülüp omzuna çarparak zemine düşerken kımıldamadı. Olimpos'tan gelen bir yıldırımın hedefi olmuş gibi görünüyor olmalıydı. Sadece bu yıldırım çok daha modaya uygundu.

Emma en üst basamaktan ona baktı.

Ash durumla başa çıkmanın sadece bir yolu olduğuna karar verdi.

İnkâr.

Tavana suçlarcasına bir bakış attıktan sonra şapkasını almak için eğildi ve öfkeyle üstündeki tozu silkeledi. "Khan'dan bu konuyla hemen ilgilenmesini isteyeceğim."

Emma'nın kahkahasını bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

"Oyun yirmi dakika içinde başlayacak," dedi.

Emma merdivenlerin başında tereddütle duruyordu. Tereddüt etmemesi için bir neden var mıydı? Sağa sola şapka ve baston fırlatan bir adamla halkın içine çıkmak üzereydi.

"Gitmek istemezsen," dedi Ash, "bana uyar. Yorkshire mülküyle ilgili incelemem gereken bir rapor var."

"*Sen* evde kalmayı mı tercih edersin?"

"Sadece sen öyle istiyorsan."

"Ben gitmek istiyorum. Mary'nin çabalarının boşa olmasını istemem." Eldivenli eliyle saçına dokundu.

Adam ne kadar aptaldı. Emma, *kocasının* görünüşünden endişe duyduğu için tereddüt etmemişti. Kocasının *ona* iltifat etmesini bekliyordu.

Ash basamakları ikişer ikişer tırmandı. Karısının yanına vardığında nefesi kesilmişti ama bunun nedeni merdivenler değildi.

Emma'nın parlak saçları kurdelelerle toplanmış, mücevherli tarak tokalarla süslenmişti. Serbest bırakılan birkaç tutam bukle yüzünü çevreliyordu. Hafif pembe dokunuş, yanaklarını canlandırmıştı ve uzun kirpikleri her hareket ettiğinde Ash'i deliye döndürüyordu.

Gözleri her şeyi gölgede bırakıyordu. Ash'in içinde kaybolabileceği kadar büyük göz bebekleri ve altın beneklerle süslenmiş koyu kahverengi irisler.

Ash daha aşağılarda bir yerde görkemli bir elbise ve zarifçe çerçevelenmiş göğüsler olduğunu biliyordu ama bakışlarını boynundan aşağı kaydıramıyordu. Emma onu büyülemişti.

Ve şimdi onun yanında dururken kendini hiç hissetmediği kadar korkunç hissediyordu.

"Sen..." Zihni doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. İltifat hazırlamamıştı. En azından hak ettiği türden bir tane hazırlamamıştı ve karısının gerçekleri duymak isteyeceğini de sanmıyordu: bu elbiseyle görünüşü Ash'in kendini son derece yakışıksız ve biraz mide bulandırıcı hissetmesine neden olmuştu.

Ona enfes göründüğünü mü söylemeliydi? Rüya gibi mi? Enfes bir rüya gibi mi?

Peh. Hepsi sönük kalırdı. Ne kadar sık kullanılıyor olsa da bir erkeğin "güzel" kelimesini kullanarak asla hata yapmayacağını düşündü.

"Elbise çok güzel," dedi Emma. "Teşekkür ederim."

Harika. Şimdi onun kelimesini çalmıştı. Yine baştan başlaması gerekecekti.

"Sen daha iyisini seçerdin," dedi Ash. "Bu kadar aceleye getirilmemiş olsa daha kaliteli olurdu." Elbisenin işlemeli koluna dokundu. "Bunu her kim diktiyse yeteneği seninkinin yanına yaklaşamaz."

Ash bakışlarını kaldırınca karısının ona baktığını gördü.

Emma'nın dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Çok sevdim."

Ash bir anda merdivenlerden yuvarlanacak gibi hissetti. "Bunu duymak beni mutlu etti."

Mutlu. Uzun süredir kullanmadığı bir kelimeydi.

"Harika görünüyorsun," dedi Emma.

"Fark etmene sevindim." Göğsünü şişirdi ve Emma'nın onun için sipariş ettiği frakın yakasını çekiştirdi. "Uzman bir tasarımcı ve terzilerin en iyisinin eseri. Yeleği fark ettin mi? Muazzam."

"*Muazzam* ne bilmiyorum."

"Pekâlâ, ben muazzamlık hakkında her şeyi biliyorum ve sana bu yeleğin tam olarak bunu tanımladığını söyleyebilirim."

"O zaman sözüne güveneceğim."

Ash kolunu uzattı. Basamaklardan inip arabaya kadar ona eşlik etti, elbisesinin kabarık eteklerine dikkat etti ama asla duraklamadı. En ufak bir isteksizlik izlenimi vermek istemiyordu.

Bu gece yaralı bir canavar olmasının ve toplumdan uzak kalmayı tercih etmesinin önemi yoktu.

Emma görülmeyi hak ediyordu. Ve bu onun gecesiydi.

DRURY LANE'DE İLERLERKEN sessizlerdi. Çok sessizlerdi. Araba Arnavut kaldırımlı yolda sallandıkça Emma'nın gerginliği daha da artıyordu. Kendini romantik duygulara o kadar kaptırmıştı ki diğer her şey için endişelenmeyi unutmuştu. Elbiselerini dikmiş olabileceği kadınlarla dolu büyük, görkemli bir tiyatroya girmek üzereydi.

Eldivenli ellerini kucağında evirip çevirdi. Kalbi morarmış bir parmak gibi zonkluyordu.

Sonunda aklındakini söylemeye karar verdi. "Endişeliyim. Sen endişeli değil misin?"

Ash'in cevabı sert, sözsüz bir inkâr ifadesiydi.

Emma bunu evet olarak kabul etti. Toplum içinde görüneceği için en azından onun kadar gergin olduğunu sanıyordu. Ancak konunun üzerine gitmemesi gerektiğini biliyordu. "Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç tiyatroya gitmedim."

"İzin ver anlatayım. Bir sahne var. Oyuncular onun üstünde duruyor. Tükürükler saçarak repliklerini söylüyorlar. Bazen olayları canlandırmak için bir karakter öldürülüyor. Biz tiyatrodaki en güzel bölmede oturup izliyoruz. Her şey biraz..."

Araba ani bir dönüş yaptı. Emma kapıya doğru devrildi. Ash onu belinden yakalayıp kendine çekti. Vagon düzeldikten sonra bile bırakmayıp sıkıca tuttu.

"Titriyorsun," dedi Ash.

"Sana gergin olduğumu söyledim." Bu yalan değildi.

"Üşümüşsün." Başını sallayıp pelerininin bir kısmını omuzlarına attı. "Şalın nerede?"

"Elbiseyi kapatmak istemedim." Aslında kolonyasının kokusunu alacak kadar yakın olduğu için mutluydu. "Zaten uzun bir yolculuk değil."

"Hayır, değil." Arabanın camından baktı. "Geldik bile."

Tiyatronun önündeki şerit kalabalıktı. Arabacılar, atlar, şık giyimli hanımlar ve beylerin arkasında tiyatronun ana girişine uzanan büyük basamaklar görünüyordu.

Yanlarından geçtiler.

Arabacı yan yolda durdu. Anlaşılan meraklı kalabalığa görünmeden özel bir kapıdan gireceklerdi. Arabadan önce Ash indi. Emma'nın inmesine yardım ederken her zamanki gibi şapkasının önünü aşağı çekti. Hava karanlıktı, yağmur yağacak gibiydi.

Ash daracık basamakları çıkıp daha da dar koridorlarda yürürken karısına yol gösterdi, sonunda oldukça şık döşenmiş bir bölmeye girdiler. Sahneye bakan iki kadife kaplı sandalye vardı, yanlarında duran küçük sehpanın üstünde bir şişe soğuk şampanya ve iki kadeh duruyordu.

Güvenle içeri girdiklerinde Emma kocasının arabadan indiğinden beri ilk kez nefesini bıraktığını duydu.

"İşte." Ash sandalyeleri locanın ön tarafına doğru çekti. "En önde oturmalısın."

"Ya da biraz daha geriye çekebiliriz." Emma bölmenin gözlerden uzak arka tarafını işaret etti. "Nerede oturduğumuzun benim için önemi yok."

"Benim için var." Sandalyenin minderine vurdu. "Sahneyi tamamen görmelisin. Ve seyircilerin kalanı da seni iyice görmeli."

"Neden?"

"Bu elbiseyi gölgelerde saklanman için almadım. Bu senin Londra sosyetesine Ashbury Düşesi olarak takdimin. Görünmen gerek. Sadece görünmen değil saygı da görmen gerek."

"Evet ama..."

Ama bu senin de görüleceğin anlamına geliyor.

"Bu gece," dedi Ash, "bir mücevher gibi parlayacaksın. Bir yakut gibi. Olağanüstü bir yakut gibi." Başını eğdi. "Sanırım dünyanın en büyük yakutu olacaksın. Kolları olan... bir yakut."

"Bu bir iltifat mı?"

Sertçe iç çekti. "Baştan başlayayım. Sen bir düşessin. Güzelsin. Herkes bunu bilmeli."

Emma otururken bu kelimelerin tadını çıkarmayı sonraya bıraktı. Kesinlikle tadına varacaktı.

Güzelsin.

Ne olursa olsun bu sözleri hep hatırlayacaktı. Kolları olan bir mücevher olduğunu da.

Bölmenin kenarından tiyatronun ihtişamına baktı. Aniden bilmediğini fark edip, "Oyun ne?" diye sordu.

"*Titus Andronicus.*"

"Shakespeare mi?" Gülümsedi.

"Maalesef en iyilerinden biri değil."

Kalbi eridi. Ash, onu defalarca okuduğu ve pek de sevmediği bir oyuna getirmişti. Elbise, şampanya, kalabalığa meydan okuma...

Ash bunu onun için yapmıştı, Emma da onu bu yüzden seviyordu.

Onu seviyordu.

Bunu zaten biliyordu ama bu gece kalbine dük şeklinde bir çivi çakan bir çekiçti. Canı yanıyor olsa da artık onu çıkarmak mümkün değildi. Feci bir kanama olmadan imkânsızdı.

Ash gizlemeye çalışsa da keyif almadığı belliydi. Oyun boyunca huzursuzdu, parmaklarını sabırsızca dizlerine vuruyor, oyuncular hakkında homurdanıyordu.

İkinci perdenin dördüncü sahnesinde öne eğilip kulağına fısıldadı. "Bu performans hem korkunç hem de bitmek bilmiyor. Bana bu kadar yeter. Arabayı çağırtacağım."

"Ama oyunun sonu? Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hemşire bıçaklanıyor. Mutius bıçaklanıyor. Bassianus bıçaklanıyor. Saturninus bıçaklanıyor. Martius ve Quintus'un kafaları kesiliyor. Tamora mide rahatsızlığından ölüyor –ki nedenini gerçekten bilmek istemezsin– ve Aaron boynuna kadar gömülüp açlıktan ölmeye bırakılıyor."

Emma inanamayarak döndü. "Neden sürprizi berbat ettin?"

"Berbat falan etmedim. Bu bir Shakespeare trajedisi. Hepsi aynı. Herkes ölür. Son." Emma'nın eline uzandı. "Hadi gidelim."

"Neden gitmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

"Sen de istemelisin." Sesi karanlıktı. "Tabii eteklerini sıyırıp kucağıma oturmak ve sana bu bölmede sahip olmama izin vermek istemiyorsan."

Yani dikkatinin dağılmasının nedeni *oydu*.

"Bu teklifleri hep tehdit gibi yapıyorsun. Oysa benim ilgimi çekiyor." Elini kayıtsızca kocasının kasığına koyup parmak uçlarıyla daireler çizdi.

Dokunuşları Ash'in kasılmasına neden oldu. "Kadın, beni öldürüyorsun."

Emma omuz silkti. "Dediğin gibi, bu *bir* Shakespeare trajedisi. Herkes ölüyor ve son."

"Bu kadar yeter." Ash ayağa kalktı. "Arabayı çağırtacağım ve eve gideceğiz. Yatağa. Ve seninle işim bittiğinde Fransızların tabiriyle en az on 'küçük ölüm' yaşayacaksın."

Pekâlâ. Madem ısrar ediyordu.

Ash çıkınca Emma dikkatini oyuna vermeyi denedi. Oyuncular sanki Latince konuşuyordu. Diyaloglar hiçbir iz bırakmadan bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu.

Birkaç dakika sonra kapının açıldığını duyunca sevindi. Gitmeye hevesli ayağa fırladı, artık karakterlerin trajik sonları umurunda değildi.

Ancak locaya giren Dük değildi.

Bayan Annabelle Worthing'di.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Bayan Worthing." Emma ani karşılaşmaya o kadar şaşırmıştı ki artık bir düşes olduğunu ve reverans yapması gerekenin Annabelle Worthing olduğunu unutup reverans yaptı.

"Akşamın tadını çıkarıyor musun, Emma?" diye sordu Annabelle.

"Hem de çok."

"Çok komik, değil mi? Yollarımızın böyle bir şekilde kesişeceğini asla tahmin edemezdim."

"Ben de Bayan Worthing." Emma kadına dikkatle baktı. "Özür dilerim ama istediğiniz bir şey mi var?"

"Eski bir dosta selam vermeme izin yok mu?"

Eski bir *dost*?

Bir adamın eski nişanlısı, adamın yeni karısıyla dost olmak istemezdi. Dahası Emma bu eski nişanlının nezaket ve cömertlikle kutsanmadığını biliyordu.

"Başın dönüyor olmalı, Emma. O kadar hızlı yükseldin ki."

"Buraya bir entrikacı olduğuma inandığınız ya da bozulan nişanınızdan fayda temin ettiğimi sandığınız için geldiyseniz... sizi temin ederim yanılıyorsunuz. Evlenme teklif eden Dük'tü. Teklifi beni de şaşırttı."

"Ah, bunu biliyorum. Ama teklifinin nedenini bildiğini sanmıyorum."

Emma bunu inkâr edemeyecek kadar çok şaşırmıştı. İnkâr edemezdi. Başından beri Dük'ün onunla evlenmesinin pek mantıklı olmadığı konusunda ısrar etmişti.

"Ben nedenini biliyorum. Herkes biliyor. Ve sen de bilmeyi hak ediyorsun. İşte bu yüzden bir dostun olarak söylemeye geldim." Annabelle yanına gidip sesini alçalttı. "Seninle bana inat olsun diye evlendi."

"Ne?"

"Basit bir intikam. Üzgünüm ama onu tanıyorum. İki yıldan fazla süredir nişanlıydık. Nişan bozulunca öfkelendi. Bu yüzden de arkamdan gülmek için terzimle evlendi. Yoksa bu yönünü sana daha göstermedi mi? Acımasız mizah anlayışını? Ashbury'nin yaralanmadan önce bile kötü tarafı vardı."

"Bakın ben kocamın," Emma "kocamın" kelimesini artık ona ait olduğunun altını çizmek istercesine vurguladı, "kusurları olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda onun onurlu ve cesur bir adam olduğunu da biliyorum. O yaralar İngiltere'yi savunurken açıldı. Yaraların doğasındaki onuru takdir edemediğinize göre sizden kurtulduğu için şanslı. Evliliğimize gelince, bu sizi ilgilendirmiyor."

"Evliliğinizi benim ilgi alanıma sokan o." Annabelle'in sesinde iğneleyici bir ton vardı. "Seni Londra sosyetesinin önüne çıkararak beni tüm aristokratların karşısında küçük düşürüyor. Kendi iyiliğin için havaya girmemeni tavsiye ederim. Bir dükle evlenmiş olabilirsin ama sosyetedeki her kadın seni bir zamanlar ayaklarının dibine çömelen bir terzi olarak tanıyor. Bunu unutmana asla izin vermeyecekler."

"Ne düşündükleri umurumda değil."

"Evet ama onu önemsiyorsun, değil mi?"

Emma yanıt vermedi.

Bayan Worthing ayıplar gibi bir ses çıkardı. "Senin hep zeki bir kız olduğunu düşündüm. Gerçekten de bir dükün senin sınıfından bir kızla onurlu bir neden uğruna evleneceğine inanıyor olamazsın. Seni arzulamış olsaydı rahatlıkla metresi yapabilirdi."

"Hayır, yapamazdı. Ben asla..."

Annabelle tiyatro salonuna bakarken dudakları zalim bir tebessümle kıvrıldı. "Erkeklerin sıradan kadınları tercih ettiğini duydum. Yatakta. Hanımefendilerin yapmayacağı şeyleri yapan senin gibi kızları."

Bu ne *cüret*.

"Burada durup hakaretlerinizi dinlemeyeceğim. Dük'ün bu kadar aşağılık tavırla suçlanmasına da müsaade etmeyeceğim."

"Bana inanmıyor musun?" Annabelle kolunu Emma'nın omzuna koydu, onu çevirip tiyatronun diğer tarafını işaret etti. "Şurayı görüyor musun? Bir kat aşağıda, sol tarafı? O benim annem."

Evet, karşı locada ailenin reisi Bayan Worthing oturuyordu. Emma müşkülpesent cadıyı Annabelle'in bitmek bilmeyen provalarından tanıyordu.

"Lord Carrollton ailemin kendi locasını kullanmasına izin verecek kadar nazik biri. Her oyunu galasından sonraki ikinci perşembe izlemeye geliriz." Emma'nın gözlerine baktı. "Bu gecenin ne olduğunu biliyor musun?"

Emma bir tahminde bulunabilirdi. "Kesinlikle tesadüf."

"Ah, hayır. Ashbury burada olduğumu biliyordu." Bayan Worthing locada etrafına baktı. "Sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı? Bütün gece bana baktı, tam buradan. Oyun boyunca gözlerini benden alamadı."

Emma'nın midesindeki şampanya çalkalandı.

"Bahse varım, bu elbiseyi senin için o seçmiştir." Parmağını Emma'nın elbisesinin koluna sürdü. "İddialı bir

kırmızı. Seni öne oturttu. Tabii ki öyle yaptı. Ben fark etmeseydim tüm çabası boşa giderdi."

Önceki sözleri Emma'nın zihninde yankılandı.

Buraya, öne oturmalısın. Dünya seni görmeyi hak ediyor. Saygı görmeni istiyorum.

"Bana şimdi inanıyor musun? Ailemin seyirciler arasında olacağını bildiği bir gecede seni fahişe kırmızısı bir elbiseyle gösterişli bir oyuna getirdi. Alt tabakadan yedek gelin. Seni kullanıyor, Emma. Onun için amaca giden bir araçtan başka bir şey değilsin."

Emma destek için elini duvara dayadı. Tiyatro dönüyordu.

İnanmak istemiyordu. Hiçbirine. Kendi kendine Ash'ten şüphe etme, diyordu.

Ama Annabelle'in söylediği gibi her şey ortadaydı. Ani gezi, elbise, oyun. Daha en başında onunla evlenmeye neden bu kadar kararlı olduğunu, kütüphanede karşılaştıktan on dakika sonra neden evlenme teklif ettiğini asla anlamamıştı, hem de hakkında hiçbir şey bilmediği hâlde.

Ah, hakkında bildiği bir şey vardı. Annabelle'in gelinliğini onun diktiğini biliyordu.

Ah Tanrım. Ah Tanrım. Ah Tanrım.

Belki de bu gece gösterdiği çaba onun için değil bir başkası içindi.

Emma birden kendi algılarından şüphe duymaya başladı. Her konuşmayı, her anı bir kez daha düşündü. Onunla inşa ettiği her şeyi, paylaşmayı umduğu tüm duyguları... Tüm bunların incinmiş bir gurur ve intikam arzusundan başka bir şey olmaması mümkün müydü?

Annabelle'in ya da *sosyetedeki* diğer kadınların onun için ne düşündüğü umurunda değildi. Ama ya Ash...

Ellerini midesine bastırdı.

Sahnede beşinci perde tüyler ürperten finale doğru yaklaşıyordu. Oyuncular sahnenin sağında ve solunda sendeleyip inleyerek yere düşüp ölüyordu. Ne berbat bir performans, diye düşündü, Emma. Hiç inandırıcı değildi.

Oysa o, sendelemeden ve inlemeden için için ölüyordu. Sadece kasvetli, boş bir çaresizlik vardı.

Bu senin hatan, Emma. Anlaman gerekirdi.

Anlaması *gerekirdi,* en moral bozucu kısmı da buydu. Üzerinden süzülen kırmızı ipek alay konusu gibiydi. Bir kez daha aptallık etmişti.

Gitmesi gerekiyordu. Bir an önce, Ash geri dönmeden gitmesi gerekiyordu.

Biri perdeyi açıp locaya girdi. "Burada ne oluyor?"

Geç kalmıştı.

ASH ÖFKEYLE ALEV almıştı.

Giderken arkasında ışıltılı, cilveli, muhtemelen sadece arabada iki kez orgazm yaşatabileceği bir eş bırakmış ve on beş dakika sonra döndüğünde onu bir köşede solgun, titrerken bulmuştu.

Ve bunun nedeni... ah, nedeni ortadaydı.

Bakışlarını Annabelle'e çevirdi. "Ona ne yaptın?"

"Gerçekleri söylemek dışında hiçbir şey." Annabelle'in bakışları acı ve öfkeyle parlıyordu. "Seni piç kurusu. Bana yeterince şey yapmadın mı? Beni tüm Londra'nın önünde küçük düşürmek için bu pis terziyi buraya getirmek zorunda mıydın?"

"Onun karşısında böyle konuşamazsın." Dişlerini sıkarak konuştu. "O Ashbury Düşesi. Ona unvanının gerektirdiği saygıyı göstereceksin."

"Ayaklarımın dibine çömelen bir kıza sırf senin önünde diz çöküyor diye saygı göstermeyeceğim."

Ash daha önce bir kadına asla vurmamıştı ve şimdi de böyle bir ilke imza atmak gibi bir niyeti yoktu. Ama Annabelle onu aklına gelmeyecek şekillerde zorluyordu. Öfkesi içinde top ateşi yağmuru gibi patlamıştı.

"Eğer erkek olsaydın," dedi Ash, "yarın şafak vakti kendini namlumun ucunda bulurdun. İşte bu yüzden davranışına cevap vermesi için kardeşine meydan okumak niyetindeyim."

"Kardeşimi düelloya mı çağırmak istiyorsun?" Acı bir kahkaha attı. "Kardeşim nisan ayında sana meydan okumak istedi. Onu durdurduğum için bana teşekkür etmelisin. Sefil günlerinin kalanını yaşamana izin vermesinin benim için daha büyük bir tatmin olacağı konusunda onu ikna ettim. Bozuk. Canavar gibi. Yapayalnız."

"Ben yalnız değilim," dedi Ash. "Artık değilim. Ve senin de dayanamadığın bu, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Bence her şey çok açık. Küçük düştün ama bunun nedeni Emma'nın varlığı değil. *Sosyete beni* gördüğü için utandın. Çünkü beni gördükleri anda herkes nişanın bozulmasının nedenini anlayacaktı. Senin nasıl sığ, kibirli bir yaratık olduğunu ve Emma'nın senden yüz kat değerli olduğunu görecekti. Haklısın, Annabelle. Bunun aşağılayıcı *olduğunu* hayal edebiliyorum."

Annabelle bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapadı.

Ash sessizliğin uzun sürmeyeceğinden emindi. Emma'yı alıp tiyatrodan çıkıp gitmek için arkasını döndü.

Ama karısı orada değildi. Sessizce gitmiş olmalıydı. Annabelle'e ağzının payını vermekle o kadar meşguldü ki fark etmemişti.

Ash lanet okuyarak koridora koşup merdivenlerden indi. Karısını girişte göremeyince kendini gecenin karanlığına attı. Yağmur başlamıştı ve bu da durumu kolaylaştırmıyordu.

Arabayı buldu –hayır, Ekselanslarını görmemişlerdi– ardından tiyatronun önündeki basamakları koşarak çıktı ve yağmurun altında kırmızı bir parıltı aradı.

Gösteri yakında bitecekti. Seyirciler caddeye çıkınca kalabalığın içinde karısını bulma umudu kalmayacaktı.

Rasgele bir yön seçip o tarafa doğru koştu, köşede durup etrafa baktı. Yüzüne dökülen damlaları sabırsızca kuruladı.

Orada.

Orada, dar bir sokağın sonunda gördüğü bir kırmızılık mıydı?

Peşinden koştu. "Emma! *Emma!*"

Yolu yarıladığı sırada Emma döndü. "Dur," diye bağırdı. "Beni yalnız bırak."

Ash yavaşladı. Ona doğru her adım attığında Emma bir adım geri gidiyordu.

"Bunu daha az ıslanacağımız bir yerde konuşamaz mıyız?" diye seslendi Ash.

"Konuşacak ne var?"

"Emma rol yapmana gerek yok. Öfkeli olduğunu biliyorum."

"Ben iyiyim, Dük. Sana böyle dememi istiyordun, değil mi? Dük?"

"Belli ki iyi değilsin." Ash ateşkes yapmak için ellerini kaldırdı. "Sana söylediklerine aldırma. Öfkesi sana değil banaydı. Annabelle... Annabelle işte. Yine de kızmak ve üzülmek için her türlü sebebin var."

Emma meydan okurcasına burnunu çekti. "Kızacak ya da üzülecek bir şey yok, Dük."

"Gerçekten bana böyle demeyi bırak."

Emma ıslanan yüzünü kuruladı. "Belki de Ash'i kullanmaya devam edebilirim. Beğenmeye başladım. Çok kullanışlı. Ash-ek... Ash-kiya... serk-Ash."

Harika. Bunu hak etmişti. Ve eğer onu ıslanmaktan kurtarmayı çaresizce istemiyor olsa muhtemelen gülerdi.

Yağmur şiddetlendi. Ash pelerinine sarmak için ona yaklaşmayı denedi ama Emma biraz daha geri çekildi.

"Emma."

Emma kollarını sıkıca kendine doladı. "Benim hatam. Bana asla bir söz vermedin. Hatta bana *hiçbir* şey için söz vermedin. Bir anlaşmamız vardı. Soğuk, kişisel olmayan bir anlaşma. Ben yolun bir noktasında aptal gibi kendime hayal kurma izni verdim. Belki de daha fazlası... olduğunu umut etme."

Hayal etmek. Ummak. Fazlasını.

Emma karanlık bir sokakta yağmur altında ağlıyordu ve perişan hâldeydi. Ash vicdan azabı çekiyor olması gerektiğini düşündü. Aksine içi sevinç doluydu.

Hayal etmek. Ummak. Fazlasını.

Bu kelimeler ona hayat vermişti. Halat şeklini verebileceği bu üç ince iplikle hayata sıkıca tutunabilirdi.

"Sen aptal değilsin. Ya da sen aptalsan ben de öyleyim."

"En azından artık her şey anlam kazandı. Hep neden beni seçtiğini merak ediyordum. Artık biliyorum. Onu geri almak için benimle evlendin."

"Hayır." Ona doğru bir adım attı, Emma bu kez kaçmadı. "Sana söylüyorum, bu doğru değil."

"O seni reddetti ve sen de karşılığında onu küçük düşürmek istedin."

"O beni geri çevirmedi. Onu reddeden bendim."

Emma yağmurun içinden ona baktı. "Ama sen dedin ki... herkes dedi ki..."

"Bu iş böyle yapılır. Bir nişanın bozulması itibarını koruması için her zaman kadının seçimi gibi gösterilir. Yapılacak en nezaketli şey budur."

"Nezaket mi, dünyadaki onca insan arasında ona karşı mı nezaketli olanı yaptın?"

"O zaman bunu hak ettiğine inandım. Ve onu önemsiyordum."

Emma geriye doğru sendeledi, uzun kirpiklerini kırpıştırdı.

Ash, seni aptal. Bu söylenebilecek en kötü şeydi.

"Ailesi çaresizce bir unvan istiyordu. Ve elbette paramı. Annabelle buna onlar için rıza gösteriyordu. Kişisel... isteksizliğine rağmen."

"İsteksizlik" hafif bir ifadeydi. Daha doğrusu "tiksinti"ydi.

"İstemediği bir evliliğe zorlamayacak kadar ona önem veriyordum. Elbette gururum da önemliydi. Benimle her yattığında ağlayan bir eş istemiyordum. Sonrasında lavaboya kusmasını dinlemek istemiyordum."

"Böyle bir şey yapmaz..."

"Evet, böyle bir şey yapardı."

Böyle bir şey *yapmıştı*.

Ash İngiltere'ye döndükten sonra müstakbel gelinini aylarca uzak tutmuştu. Neredeyse bir yıl sonra onu görmesine izin vermişti. O zamana kadar ayakta durma gücünü yeniden kazanmıştı ve açık yaraları yara izlerine dönüşmüştü.

Buna rağmen onu gördüğünde Annabelle'in yüzündeki dehşet ve tiksinti... zihnine kazınmış, kemiklerine işlemişti. Annabelle odadan kaçmıştı ama çok uzağa gidememişti. Midesini boşaltırken çıkardığı her öğürtüyü, koridorda ağabeyi onu sakinleştirmeye çalışırkenki tüm hıçkırıkları duymuştu.

Yapamam, demişti. *Yapamam.*

Mecbursun, diye cevap vermişti ağabeyi.

Dük bir varis isteyecek. O şeyle yatmaya nasıl katlanabilirim?

O "şeyle" demişti.

"Onunla" değil.

O "şeyle."

Ash onunla karşılaşmaya kendini hazırladığını sanmıştı. Gururunu dehşet verici bir tepkiye, neşesiz bir gelinin

gönülsüz kabulüne dayanabilecek kadar güçlendirdiğini düşünmüştü.

Yanılmıştı. Annabelle'in sözleri onu yıkmıştı. Ash artık bir erkek değildi. O bir "şeydi."

"Gerçeği bilmek ister misin, Emma?"

Omuzları silkmekten ziyade titrer gibi kıpırdadı. "Neden olmasın? Birbirimize karşı en azından hep dürüst olduk."

"Gerçek bu." Emma'yı kollarına aldı. "Annabelle Worthing'in duygularına seninkilere verdiğimden daha çok önem verdim."

Emma hıçkırarak elinden kurtulmaya çalıştı. "O zaman bırak gideyim."

"Ölmeyi yeğlerim." Sağ kolunu beline dolayıp sağlam eliyle çenesini tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. Sıkıca tutup yüzünü kaçırmasına engel oldu. "Bana bak."

Emma gözlerini kırpıştırıp burnunu çekti.

Ash çenesini tutup başını hafifçe salladı. "Lanet olsun, Emma. Bana bak."

Bana bak. Bana bak. Çünkü bana bakan tek kişi sensin. Muhtemelen de hep sen olacaksın.

Sonunda koyu renk gözlerini Ash'e çevirdi.

Bakışlarındaki incinmişlik... göğsüne utançtan yapılmış bir sopa gibi indi. Gözlerini kapatıp yüzünü elleri arasına aldı. Alnını onunkine dayayıp yüzünü yağmurdan korudu.

"Hayır, Emma. Senin duygularını önemsemedim. Beni isteyip istememen önemli değildi. Flört edecek sabrım yoktu. Cesur, güzel, zeki, esprili ve baştan beri sende hayran olduğum şeyleri hissettirmek için vakit harcayamazdım. Senin çekip gitmene izin verecek nezaketi göstermedim. Sadece kendimi önemsedim. Beni duyuyor musun? Sadece sana sahip olmam gerektiğini biliyordum."

Sadece sahip olmak değil onu yanında tutmak da istiyordu. Onunla olmak istiyordu.

Şimdi bile gitmesine izin verme düşüncesine... dayanamıyordu.

Hayır.

Buna *izin* veremezdi.

Bu kararın nedeni şefkat değildi. Sahip olma arzusuydu. Saf, çiğ ve vahşi. Emma içindeki kaba, ilkel dürtüleri bir anlığına görebilseydi yırtıcı bir kurttan kaçan tavşan gibi kaçardı.

Ve Ash onu yakalardı.

"Sen benimsin," dedi boğuk bir sesle, başını kaldırıp doğruca gözlerinin içine baktı, ona inanmasını istiyordu. "Eğer gidersen peşinden gelirim. Beni duydun mu? Seni takip eder, bulur ve eve getiririm."

Ansızın çakan şimşek gecenin karanlığında parladı. Kısacık bir an için her şey parlak ve açıktı. Etraflarını saran dar sokak, üstlerindeki gökyüzü. Vücutları arasındaki boşluk ve Emma'nın yüzünde cesurca yansıttığı tüm duygular.

Karanlık hâkimiyetini kurmadan önce Ash dudaklarını çaresizce Emma'nın dudaklarına bastırdı.

Ardından gelen gökgürültüsü içinde patlayıp onu binlerce parçaya böldü – parçaların bazıları tıpkı kendi yaralarının altındaki metal kıymıklar gibi Emma'nın derinlerine gömüldü. Artık çıkarmak imkânsızdı.

Evet, Emma onundu. Ama artık Ash'in parçaları da ona aitti. Onu ne kadar şiddetli öperse öpsün artık onları geri alamazdı.

Yine de karısına sımsıkı sarılarak beyhude bir girişimde bulundu. Emma kollarını kocasının boynuna doladı. Gevşeyip aralanan dudakları Ash'i memnuniyetle karşıladı.

Ash'in göğsünden derin, minnettar bir hırıltı yükseldi. Dilini kendi diliyle okşarken öpücüğü daha tutkulu bir hâl aldı. Asla ona doyamıyordu. Dilini vücudunun her santiminde gezdirmişti ama asla böyle bir tat almamıştı. Gözyaşlarının tuzuyla karışmış, soğuk, berrak bir suya benzer tatlılık vardı.

Ah, Emma. Seni güzel, şaşkın şey.

Sadece bir aptal onun için ağlardı.

Ash yanağını öptü, çenesini, boynunu, gözyaşlarını öptü. Emma bir anda karşılık verip onu kendine çekip dudaklarını yüzüne yapıştırdı. Dudaklarını öptü. Burnunu öptü. Kulağını, boynunu ve titreyen göz kapaklarını öptü.

Çarpık, çirkin yara izlerini öptü.

Zaman durdu. Yağmur damlaları havada asılı kalmış gibiydi. Öncesi ve sonrası yoktu. Sadece şimdi vardı ve şimdi her şeydi.

"Emma."

"Ben..." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Ben..."

Ash, Emma'nın söyleyemediklerini aklından bir düzine tehlikeli şeyle tamamladı. Aptallık etme, dedi kendine. Söyleyecek bir sürü şey olabilirdi. Her şey olabilirdi.

Benim... ayakkabımda taş var.

Ben... bir midilli istiyorum.

Ben... şu an bir fincan çay için cinayet işlerim.

Pekâlâ, sonuncuyu Emma kesinlikle söylemezdi. Muhtemelen ikinciyi de. Ama kesinlikle, yüzde yüz diğer şeyi söylemeyecekti. Dile-Getirilmemesi-Gereken-Şeyi. Ya da Düşünülmemesi-Gereken ya da İfade-Edilmemesi-Gereken ya da Tanrı korusun Aklına-Gelen şeyi.

"Ash, sanırım ben..."

Ash'in kalbi sıkıştı.

Hadi kadın, söyle. Bu bir işkence.

Anlaşmalı gelini bu işkenceye son vermek yerine en kötü, en uygunsuz şeyi yaptı.

Kolları arasında yığılıp kaldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Emma bilincini birkaç saniye kadar kaybetti ama kendine geldiğinde Ash'in kucağındaydı. Başı geniş göğsüne yaslanmıştı ve omuzlarında onun pelerini vardı. Tanıdık koku onu sarmıştı. Kolonya, tıraş sabunu ve deri eldivenlerin kokusu.

Emma gerçeği bilmese Ash'in yaralı kolunun gücünü hâlâ geri kazanmadığından asla şüphelenmezdi. Onu sımsıkı tutmuş, hızlı ve kararlı adımlarla ilerliyordu. Emma, yeleğinin ve gömleğinin altındaki kalbinin düzenli ve güçlü vuruşunu duyabiliyordu.

Aksine kendini güçsüz hisseden Emma'ydı. Titremesini durduramıyordu.

"Daha iyiyim," dedi takırdayan dişleri arasından.

"Hayır, değilsin."

"Beni bırakabilirsin. Yürüyebilirim." *Uzun* süre yürüyebileceğinden hatta düz bir çizgide yürüyebileceğinden bile emin değildi ama deneyecekti. "Sadece dengemi kaybettim."

Ash cevap bile vermedi. Onu yolun aşağısında daha geniş bir caddeye çıkana kadar taşımaya devam etti. Otuz adım atmamıştı ki bir kapıyı tekmeleyip onu içeri soktu, Emma'nın başı pervaza çarpmasın diye kendi başını eğerek siper etti.

Emma puslu zihninde gördüklerini bir araya getirince bir tür hana girdiklerini fark etti. İyi bir han değildi. Hatta temiz bir han bile değildi.

"Bize bir oda ver."

Hancı Dük'e ağzı açık baktı. Ortak alanda içki içen bir grup müşteri sessizleşti.

Arka odadan iki tepsi dana yahnisiyle çıkan kadın korkudan sıçrayıp elindekileri düşürdü. "Tanrım."

Dük'ün onların şaşkınlıklarıyla ilgilenecek sabrı yoktu. Emma'nın ağırlığını sağlam koluna verip boştaki elini cebine soktu. Bir bozukluk çıkarıp tezgâha attı. Bir adet İngiliz altınıydı. Handaki tüm odaları haftalarca tutmaya yeterdi.

"Bir oda," diye haykırdı. "En iyisi. Şimdi."

"E-evet, asilzadem." Hancı kancadan anahtar alırken elleri titriyordu. "Bu taraftan."

Ash hancının peşi sıra dar basamakları tırmanırken Emma'yı bırakmadı. Hancı onlara arka tarafta bir oda gösterdi. "En iyi oda, asilzadem," dedi kapıyı açarken. "Penceresi bile var."

"Kömür, battaniye, çay. Çabuk ol."

"Tabii, asilzadem." Kapı kapandı.

"Buna gerek yoktu," diye mırıldandı Emma. "Arabayla eve gidebiliriz."

"Söz konusu bile olamaz. Gecenin bu saatinde hele tiyatro da boşalmışken eve varmamız bir saatten fazla sürer." Emma'yı hâlâ bırakmamıştı.

Emma başını eğip ona baktı. "Önemli değil. Bir saat ne ki?"

"Altmış dakika çok fazla," dedi sabırsızca. "Islandın ve üşüdün. Üşümeyi sevmiyorsun. Bu yüzden ben de üşümenden *nefret* ediyorum. Yağmur damlalarını öldürebilir ve bulutları ateşe verebilirdim ama bu bir saatten uzun sürerdi. Belki de iki. Bu yüzden burada kalacağız ve sen de sızlanmayı keseceksin."

Sözleri Emma'nın içini ısıtan bir ateş yaktı. Gözlerini kapatıp başını göğsüne gömdü.

Teşekkür ederim. Seni korkunç, zor adam. Teşekkür ederim.

Hancı istenen eşyalarla geri geldi: bir kova kömür, ateş yakmak için gerekli malzemelerin bulunduğu bir kutu ve bir sürü katlanmış yün battaniye. "Kızım şimdi çay getirecek."

"İyi. Şimdi çık dışarı."

"Asilzadem sormamın sakıncası yoksa acaba siz..."

Ash kapıyı tekmeleyerek kapattı. Odadaki tek sandalyeyi duvardan çekip Emma'yı yavaşça üzerine oturttu. "Oturabilir misin? Tekrar bayılmazsın, değil mi?"

"Sanmıyorum."

Kömürü şömineye boşalttı, boşluklara çıra yerleştirdi ardından çakmaktaşını vurdu ve küçük kıvılcım köz oluşturup iyice alev alana kadar sabırla üfledi. Battaniyelerin yanına gitti, bir tanesini açıp kaba yünü inceledi.

Battaniyeyi kenara attı. "Pis ve üstünde pireler zıplıyor." Etrafına bakındı ama görecek fazla bir şey yoktu. "Şöyle yapacağız..."

Pelerini silkeleyip dış tarafı aşağı bakacak şekilde lekeli çarşafın üstüne yaydı. Ağır dış yün astarı nemden koruyarak görevini yapmıştı. Sonuç parlak saten kaplı bir yataktı. Ardından paltosunu çıkarıp Emma'nın üstünü örttü.

Kapının çalınması çayın geldiğini haber veriyordu. Ash tepsiyi aldı, servis yapsın diye içeri almak yerine kapıyı kızın yüzüne kapadı. Çay, süt ve bolca şekerle doldurmadan önce gözlerini kısarak fincanı temiz mi diye kontrol etti. Yeleğinin cebinden küçük bir cep şişesi çıkardı, kapağını açtı ve kehribar renkli, keskin kokulu ve kuşkusuz oldukça pahalı sıvıdan bir parça ekledi.

Emma büyülenmiş gibi sessizce izliyordu. Artık mantıklı düşünemiyordu. Ash'in her hareketi çılgınca alkış hak

eden akrobatik bir başarı gibi geliyordu. Belki de gerçekten *hastaydı*. Onunla ilgili her şey, başındaki her ıslak saç teli, çizmelerindeki her çamur damlası gözüne mükemmel görünüyordu. Tek bir şeyi bile değiştirmezdi.

"Al." Ash fincanı getirdi.

Emma fincanı almak için elini uzattı.

Ash fincanı geri çekti. "Ellerin hâlâ titrerken olmaz."

Fincanı dudaklarına kaldırdı ve dikkatle birkaç yudum içmesini sağladı. Tatlı bir sıcaklık boğazından kayıp göğsüne yayıldı.

"İşte böyle. Daha iyi, değil mi?"

Emma başını salladı. "Evet."

Fincanı kenara bıraktıktan sona elini Emma'ya uzattı ve onu ayağa kaldırdı. Ellerini beline koydu, elbisenin düğmelerini açabilmek için onu hafifçe döndürdü.

"Bunu çıkarmalıyız," dedi. "Aksi takdirde pelerini ıslatırsın ve seni asla ısıtamayız."

Emma'nın titreyen dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunların hepsini planladığından şüphelenmeye başlıyorum."

"Öyle olsaydı daha iyi bir otel bulur, daha büyük düğmeli bir elbise sipariş ederdim." Çekiştirmeyi bıraktı. "Lanet olsun. Bu kahrolası elbise zaten mahvoldu." Elbisenin üst kısmını kenarlarından kavradı ve sertçe çekerek düğmeleri kopardı.

Yüce Tanrım.

Emma yine sendeledi. Görüşü bulanıklaştı.

"Bana ne oldu bilmiyorum," dedi alnını ovuşturarak. "Daha önce *hiç* bayılmadım. Belki de Mary korseyi çok sıkı bağladı."

"Sana ne olduğunu söyleyeyim. Üstünde bir parça ipekten başka bir şey yokken aptal gibi dondurucu sağanakta durmana izin verdim. İliklerine kadar üşüdün."

Emma bunun doğru olduğunu düşündü. Ama öyle bir öpücük için seve seve tüm gece orada durabilirdi.

Ash baştan çıkmış izlenimi vermeden hızla hareket edip ıslak giysi katmanlarını –ipek elbise, sırılsıklam jüpon, bağcıklı korse– tek tek çıkarırken şefkatiyle Emma'nın kalbini yumuşattı. Parmak uçları çıplak ve soğuk boynuna yapışan ıslak saçlarına değdiğinde Emma'nın tüyleri diken diken oldu.

Üzerinde sadece kombinezon kalana kadar onu soyduktan sonra tereddüt etmeden diz çöküp kumaşın eteklerini tutup yukarı doğru çekti.

"Kollarını kaldır." Komut içine sıcak bir ürperti gönderdi.

İtaat edip kollarını başının üstüne kaldırdı. Ash ıslak kombinezonu kaldırınca kumaş göğüslerine sürtündü. Yağmurun altında soğuktan büzüşen göğüs uçları şimdi hoş hislerle dikleşti. Sonunda Ash çamaşırı başından çıkarıp kenara fırlattı. Çorapları dışında çıplak kalmıştı.

Onu kendine çevirdi, bakışlarını vücudunda gezdirerek elleriyle Emma'nın kollarını ovuşturdu. Ardından atkısını çıkarıp havlu gibi kullanarak saçlarını ve tenini kuruladı.

Ateş odayı zayıf bir ışıkla aydınlatıp yavaşça ısıtırken Emma'nın yüzü ve boynu renk almaya başladı. Dişleri artık takırdamıyordu ve tüyleri de diken diken değildi.

Üşürken onu Ash ısıtmıştı. Tek başına bu bile şimdiye kadar herhangi bir erkekten gördüğü en büyük özendi. Çatık kaşlar ve alaycı esprilerin eşlik ediyor olmasının önemi yoktu.

Onu bu yüzden seviyordu.

Onu seviyordu, onu seviyordu, onu seviyordu.

Kalbinin her atışında kelimeler zihninde zonkluyordu. Elbette bayılmak onu etkilemişti ama nefes almakta da zorlanıyordu. Sanki kurtuluşu ondaymış gibi gömleğine yapıştı

– ama tehlike oydu. Emma kaybolmuştu. Onda kaybolmuş, kendine yabancılaşmıştı.

Atkıyla elinden geldiğince onu kuruladıktan sonra bir kez daha yavaşça ayağa kaldırıp yatağa doğru götürdü. Pelerinin üstüne yatırırken ipek astar vücudunun altında kaydı. Emma paltonun altına girerken Ash çizmelerini ve ıslak pantolonunu çıkardı.

Yatakta yanına yattı, onu kendine çekip göğsünü sırtına yasladı. Fırından çıkan tuğla kadar sıcaktı. Tatlı sıcaklığı Emma'nın içine yayılıp kasılan bacaklarını çözüp gevşetti. Titremesi hafifledi.

"Artık üşümüyor musun?"

"Hayır."

"İyi." Kolunu avucuyla okşadı. "O zaman uyu."

Emma'nın göz kapakları ağırlaştı. "Ash..."

"Uyu." Kolunu gerip onu sıkıca sardı. "Seni sıcak ve güvende tutacağım. Seni hep koruyacağım."

EVLİLİKLERİNDE İKİNCİ KEZ Emma kocasının kollarında uyanmanın zevkini yaşıyordu. Ve saçlarını keçeleşmiş bulmanın sevincini. Ve hafifleyen baş ağrısının mutluluğunu.

Ama evet kollarında uyanmak harikaydı.

Yan dönüp ona baktı.

Ash'in bakışları şefkat doluydu, dokunuşları daha da fazla şefkat barındırıyordu. Önce yanağını, sonra omzunu okşadı. Emma'nın keçeleşmiş saçlarını umursamıyor gibiydi. Ardından onu kollarına alıp bir gece önceki kadar tutkulu ve yoğun olan tatlı ve nazik bir öpücük verdi.

Ayrıldıklarında iç çekerek adını söyledi. "Emma."

Emma yanağına dokundu. "Günaydın gün ışığım."

Yatakta oturdu. "Şu hâlimize bak. Bu nasıl oldu? Aşk olmayacağı konusunda anlaşmıştık."

"Anlaşmıştık."

"Kurallar vardı."

"Önlemler vardı."

Ağzının sol kenarı tebessümle kıvrıldı. "Belli ki yeterli değillermiş."

Emma da oturdu. "Dün gece söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Sana daha çok inanmam gerekiyordu. Ve sanırım Bayan Worthing'e karşı daha hoşgörülü davranmalıydım. Duygularını onu bırakacak kadar önemsemeseydin sana sahip olmazdım."

"Onu özgür bırakmamın tek nedeninin cömertlik olmadığını itiraf etmem gerek. En azından en büyük nedeni cömertlik değildi. Gurur da işin içindeydi. Şartlarını kabul edersem yine de benimle evlenecekti. Ben onun şartlarını kabul etmek istemedim."

"Daha büyük maddi olanaklar mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

"O hâlde ne istediğini tahmin edemiyorum. Onunla vakit geçirdim. Değer verdiği şeylerden biri para, diğeri de görün..."

"Görünüş mü? Evet. Kesinlikle."

Emma pişmanlıkla yüzünü kırıştırdı. Hiç mi öğrenemeyecekti?

"Geriye dönüp baktığımda onlara koşul demenin doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Ash. "Eğer evlenirse belli kurallara uymam gerekecekti."

"Kurallar mı?"

Cevap vermedi ama gözlerindeki bakış çok şey anlatıyordu. Acıdan, öfkeden ve görünen izlerinden daha derin bir yaradan bahsediyordu.

Kurallar.

Ah, hayır.

Emma kombinezonuna uzandı. "Herhalde bahsettiğin..."

"Sadece geceleri karı koca olacağız. Işık olmayacak. Öpüşme olmayacak. Bana bir varis verdikten sonra asla aynı yatağı paylaşmayacağız."

Sonunda her şey netleşmişti. Ash'in bu kuralları koyması ona hiç mantıklı gelmemişti. Üstünde gücü vardı. Evlendikten sonra Emma onun insafına kalmıştı. Neden onun hassasiyetini korumayı önemsiyordu? Öte yandan korunması gereken bir hassasiyeti yoktu. Asla olmamıştı.

Ama Ash'in koruduğu Emma'nın hassaslıkları değildi, değil mi? O kendini koruyordu.

Emma bir süre konuşmakta zorlandı. Gücünü topladığında sadece üç kelime söyleyebildi. "Ondan *nefret* ediyorum."

Ash kahkaha attı. "Sen bir papazın kızısın. Birinden nefret etmek nedir bilemezsin."

"Ah, evet, bilirim." Ellerini yumruk yapıp hırladı. "O kadını boğabilirim."

"Yapamazsın."

"Evet. Ama ona iğne batırabilirim. Hem de bir sürü iğne."

"İşte buna inanabilirim."

"Ciddiyim. Bir dolu iğne. Onunla işim bittiğinde kirpi gibi görünür."

Emma burnundan soludu. Öfkesi abartılı değildi. Geçmişte Annabelle Worthing'i kıskanmış veya ona içerlemiş olabilirdi ama şu anda gerçekten ondan nefret ediyordu. Nasıl *cüret* etmişti. Cesur, sadık ve ahlaklı bir adamı bir canavar olduğuna ikna etmişti. Sevgi kırıntılarından fazlasını hak etmeyen hatta onu da ancak karanlıkta alabilen bir yaratık olduğuna inandırmıştı.

"Biliyor musun bu oda oldukça çekici," diyen Ash'in konuyu değiştirmeye çalıştığı belliydi.

"Etkileyici mi?"

"Potansiyeli var. Tek ihtiyacı olan birkaç perde, daha iyi mobilyalar, bir kat boya, taze samanla dolu bir yatak, birkaç düzine yer fırçası ve fare kapanı. Hayal gücüne ne oldu?"

Emma sert bir bakış attı.

"Elbette odada değişiklik gerektirmeyen tek bir şey var," deyip Emma'yı alnından öptü.

"İyi kurtardın."

"Acıkmadın mı?"

"Pek değil."

"Ben açlıktan ölüyorum." Pantolonunu ve gömleğini, ardından da çizmelerini giydi. "Kahvaltı isteyip araba çağıracağım."

Ancak odanın kapısını açtığı anda kulakları sağır eden bir yaygara duyuldu. Aşağıdaki ortak salondan bağırışlar ve çığlıklar yükseliyordu. Merdivenleri deli gibi tırmanan ayak sesleri geldi.

Bir adam dirsekle yol açıp odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapadı. "Aşağı inmek istemezsin. Güven bana."

Yabancı, siyah kafesli bir maske takıyordu ve siyah pantolon ve siyah gömleğin üstüne aynı renkten bir yelek giymişti. Elinde bir sapan vardı.

Emma şaşkınlıkla başını salladı.

Ancak kocası olan biteni anlamış gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" İçeri giren yabancının kıyafetlerini işaret etti. "Bunlar da ne?"

"Beğendin mi? Eski eskrim giysilerim, biraz ayakkabı boyası... ve işte buradayım." Yabancı, maskeyi kaldırıp yüzünü gösterdi. Emma'ya bakıp eğildi. "Hizmetinizdeyim, Ekselansları."

Maske çıkınca Emma onun sadece bir çocuk olduğunu gördü. On bir, en fazla on iki yaşındaydı. Yaşına göre uzundu, kocaman kulakları ve ön dişleri arasında boşluk vardı.

Bu çocuk her kimse kocasını gayet iyi tanıyor gibiydi.

Emma Ash'e döndü. "Acaba bizi tanıştırabilir misin?"

"Onunla mı? O, Trevor."

Çocuk dirseğiyle Ash'i dürttü. "Öhöm."

Ash gözlerini devirdi. "Tamam. Bu Bela."

Bela mı? Ah, Emma hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyordu.

"Ben Mayfair Canavarı'nın ortağıyım," dedi çocuk. "Çırağı ya da isterseniz yamağı."

"Ne harika. Bu nasıl oldu?"

Kocası ona boş gözlerle baktı. "Hiç fikrim yok."

"Bu olduğu için çok şanslısın." Çocuk aralarından geçip zıplayarak kendini gıcırdayan yatağın üstüne bıraktı. "Tüm Londra dışarıda toplanmış Mayfair Canavarı'nın çıkmasını bekliyor."

Ash pencereye gitti. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Dün gece... düşünmedim."

"Hayır, düşünmüyordun." Emma kocasının yanına gidip kolunu tuttu. "Önemsiyordun."

"Bunun bize bir yardımı olmaz."

"Dünya gerçeği öğrense çok mu kötü olur?" diye sordu Emma.

"Londra'da çocuk kaçıran, küçük hayvanları Karanlık Lord'a kurban eden kana susamış bir canavar olarak tanındığımı düşünürsek, evet. Bence kötü olur."

Emma dilini ısırdı. Tüm bunları şöhretinin yayılmasını teşvik etmeden önce düşünmesi gerektiğini söylemek üzereydi ama vazgeçti. Şu an pek faydası olmazdı.

"Madem kimliğinin açığa çıkmasını istemiyorsun ne yapacaksın?" diye sordu. "Arka çıkış yok ve ben de pencereden atlamayacağım."

"Başka bir çıkışa ihtiyacınız yok. Tek ihtiyacınız dikkatlerini dağıtmak," dedi Trevor.

"Hiçbir şey o kalabalığı uzaklaştırmaya yetmez," dedi Ash. "Belki bir yangın ama o bile şüpheli."

"Çok basit." Trevor Ash'in şapkasını alıp başına taktı. Kulaklarına kadar indi. "Ben Canavar olacağım. Sen de Bela."

"Bu saçmalık."

"Hayır," dedi Emma, "bu harika. Düşün. Aşağıdaki kalabalık Ashbury Dükü'nü beklemiyor. Onlar Mayfair Canavarı'nı bekliyor. Siyah şapkalı pelerinli bir adam."

"O bir adam değil. Bir çocuk."

"Yaşıma göre uzunum," dedi Trevor savunmaya geçerek.

"Bir iki dakika bize yeter. Kalabalık onun Canavar olmadığını anlayana kadar..."

"Siz aradan sıyrılıp kaçarsınız." Trevor bilmişçe gülümsedi. "Ve köşede beni bekleyen bir araba var."

"Aman Tanrım," dedi Emma. "Her şeyi düşündün, değil mi? Sen ne harika bir yardımcısın."

"Onu cesaretlendirmeyi kes," dedi Ash.

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Maalesef yok." Karısına yün battaniyelerden birini verdi. "Buna sarın. Kırmızı ipeğin görünmesi riskini alamayız."

Emma battaniyeyi omuzlarına sardı. Kötü kokuyordu ve sertti ama amaca hizmet edecek kadar kalın ve uzundu. Eve gidince uzun ve sıcak bir banyo yapardı.

"Gerisini bana bırakın." Trevor ayağa fırladı. Üç adım gitmeden durdu. Ardından boynunu büküp onlara baktı. Tek kaşını kaldırdı. "Belaya bulaştınız."

Ash kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Yeni imzam. Kartvizitim. Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Trevor sesini uğursuz bir tonda alçalttı, ardından aynı kaşını kaldırdı. "Sen," *durdu*, "belaya bulaştın."

Emma gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Ya da şöyle. Sen," *durdu, kaşını kaldırdı,* "belaya bulaştın." Çocuk başını eğdi. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Bence," dedi Ash, "ikisini de alıp..."

"Karıştırarak kullan," diye araya girdi Emma. "İkisi de olağanüstü. Hatta akılda kalıcı."

"Teşekkür ederim, Ekselansları." Trevor eğilip elini öptü. "Görüşmek üzere."

Siyah pelerini savurarak gitti.

Emma sonunda güldü. "Ne sıra dışı bir çocuk."

"Böyle de denebilir tabii."

Emma omuzlarındaki kaşındıran battaniyeyi düzeltti. "Daha iyi bir kostüme ihtiyacım var. Ve bir isme. Ah, İğne'ye ne dersin? Haydutlara uzun ince bir iğne batırabilirim."

"Başlama."

Kapıyı araladı, Trevor'ın kalabalığın arasına girip bağırmasını duyana kadar beklediler: "Ben Mayfair Canavarıyım! Yüzümü görmek çaresizliği öğrenmektir!"

Ash gözlerini kapatıp pek de hoş olmayan bir şey mırıldandı.

"Bu kötü değil," diye itiraz etti Emma. "Hatta kafiyeli."

Ash eskrim maskesini yüzüne indirdi. "Hadi gidelim."

Yirmi Altıncı Bölüm

Neyse ki daha fazla utandırıcı olay yaşamadan Ashbury Evi'ne dönebildiler. Endişeli personele birkaç muğlak açıklama yaptıktan sonra sıcak bir kahvaltı ve daha da sıcak bir banyo yapıp kendilerini Ash'in yatağına atıp gün boyu uyudular.

Emma akşamüstü uyandığında kocası yatağa doğru tekerlekli bir masa itiyordu. Masa kapalı tabaklar, ekmek ve meyve dolu sepetlerle doluydu. Midesi guruldadı.

"Bu ne?" Gözlerini ovuşturdu. "Yatakta akşam yemeği mi?"

"Mükemmel, değil mi?" Bir dilim peynir aldı. "Ben sana her akşam yemeği için söz verdim. Sen de benimle yatacağına söz verdin. İkimiz de sözümüzü bir kerede tutmuş oluyoruz."

"Ne mantıklı."

"Gerçekten de bunu daha önce nasıl düşünemedim bilmiyorum."

Emma elmalı turtadan bir ısırık aldı. "Düşünüyorum da, ballı lokmam."

Ash sırt üstü yatağa devrilip homurdandı. "Em-*ma*."

"Üzgünüm ama sana Ash demek istemiyorum. Bu seni yansıtmıyor. Ash ateşin soğuk, ölü kalıntıları olan kül anlamına gelir. Süpürülüp atılan kısım. Sen benim için Ash

değilsin. Sen canlısın, alev alev yanıyorsun ve biraz da tehlikelisin. Beni hep sıcak tutuyorsun." Ash'in övgüler karşısında paniğe kapılmaması için Emma konuşmanın tonunu hafifletmeye karar verdi. "Ayrıca sana eziyet etmek çok eğlenceli."

"*Senin* için eğlenceli."

"Bir anlaşma yapalım. Yanımızda başkaları varken sana Ash ya da Ashbury diyeceğim. Ama yalnız olduğumuzda sana sevimli isimler takmama izin vereceksin."

"Tamam. Ama bu isimleri üzerinde mutabık kalınan bir listeyle sınırlamalısın. Artık gökkuşağı ve düğün çiçeği yok."

"Sanırım bunu yapabilirim."

Ash düşündü. "İşte izin vereceklerim: 'Aygırım', 'antilobum' ve... 'benim devasa erkeğim'."

Emma sonuncusuna güldü. "Geleneksel olanları kullanalım, olur mu? Mesela 'hayatım?'"

"Bu olabilir."

"Sevgilim."

Ash yüzünü buruşturdu. "Mecbursan."

Emma lokmasını çiğnerken cesaretini toplamaya çalıştı. "Peki, 'aşkım' için ne düşünüyorsun?"

Ash samimiyetini sorgular gibi karısının gözlerine baktı. Ancak Emma önemli olanın *gözlerindeki* bakış olmadığını biliyordu, esas önemli olan Ash'in bu sözlere inanmak için *kendine* izin verip vermeyeceğiydi.

Tanıdık kalkanlar yüzünü gölgeleyerek olasılıklara kapıları kapadı. "Aygırım ile devam edelim."

Emma hayal kırıklığına uğradı ama üstelememeye karar verdi. Belki de bir gün için bu kadarı çok fazlaydı.

Dikkat dağıtacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Bakışları yemek tepsisinin yanındaki gazetelere ilişti.

Hizmetçilerden günlük gazeteleri toplamalarını istemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Ash Londra'daki matbaaların

yarısını destekliyordu. Muhtemelen birkaç kâğıt fabrikasını da. Mayfair Canavarı, Waterloo'dan beri İngiliz gazetelerinin başına gelen en iyi şeydi.

Konuyu değiştirebileceğine karar verip gazeteleri alıp yatağa getirdi. "Bakalım, bugün senin için ne yazmışlar? Kesin dün akşamki macerayla ilgili bir şey vardır." Ancak ilk gazeteye baktığı anda eğlence yerini korkuya bıraktı. "Ah hayır. Ah hayır. Ash. Bu çok kötü."

"Yine ne olmuş? Serpentine'da boğulan bir kızı mı kurtarmışım?"

"Hayır. Kırmızılı bir kadını kaçırıp hancıyı onu saklamana izin vermeye zorlamışsın ve kadın bir daha görülmemiş. Cinayetten şüpheleniliyor." Gazeteyi ona verdi, sonra arkasına geçip kâğıda dokunmak için parmağını uzattı. "Kraliyet, Mayfair Canavarı'nın tutuklanmasını istedi." Parmağıyla gazeteyi dürttü. "*Kraliyet*. Londra'daki tüm güçlü erkekler yakalamaya yardım etmekle *yükümlüdür*."

"Evet, görüyorum."

"Hatta ödül bile koymuşlar. Yirmi pound. Bu bir işçinin yıllık kazancı."

"Evet biliyorum."

"'İzinsiz giriş, saldırı, hırsızlık, kaçırma ve cinayetten aranıyor.' *Cinayet*!"

"Ben de okuyabiliyorum, teşekkürler." Ash'in sakinliği çıldırtıcıydı. "Büyücülük ve sigorta dolandırıcılığı listede olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Bu konuda nasıl şaka yapabiliyorsun?"

"İnan bana, endişelenecek bir şey yok." Etli turtadan bir dilim aldı. "En kötü senaryoda bile sadece biraz can sıkıntısı olur."

"Cinayetle suçlanmak sadece can sıkıntısı mı olur?"

"Ben cinayet işlemedim, Emma."

"Gazete okuyucularının inanacağı şey bu değil. İnsanların senin kahramanlıkların hakkında yalan haberler yaymaya ne kadar hevesli olduğunu biliyorsun."

"Evet, gayet iyi biliyorum." Ağzındaki lokmayı yuttu. "Yalan haberlere hevesli insanlardan biri sendin."

Bunu inkâr edemezdi.

"Asla cinayetle suçlanmayacağım," diye devam etti. "Bunu düşünmek bile saçma. Ben düküm. Böyle bir şey olmaz. Yakalansam bile asla mahkemeye çıkarılmam."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Öncelikle dükler genel mahkemelerde yargılanmaz. Bizler Lordlar Kamarası'ndaki meslektaşlarımız tarafından yargılanma hakkına sahibiz. O da bir kanıt varsa ki yok. İkincisi asillik ayrıcalığı denilen küçük bir şey var. Tek yapmamız gereken onu hatırlatmak, böylece neredeyse her suçtan beraat ederiz."

Emma şaşkındı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Aman Tanrım. Bu iyi bir şey olmalı."

"Öyle, hem de oldukça. İnkâr edemem."

Başka zaman olsa Emma sistemdeki adaletsizlik karşısında dehşete düşerdi. Ancak mevcut durum göz önüne alınınca şikâyet edemeyecek durumda olduğunu fark etti.

"Bir dakika," dedi Emma. "*Neredeyse* her suçtan temize çıkabileceğini söyledin. Yani bazı istisnalar var."

"Var tabii, doğal olarak vatana ihanet. Ve..." Sustu, belli ki devam etmek istemiyordu.

Emma öne doğru eğildi. "Ve?"

"Cinayet," diye itiraf etti.

Emma öfkeyle kıpırdandı. "Az önce bana sadece can sıkıntısı olur dedin! Asılmak nasıl küçük bir can sıkıntısı olabilir?"

"Asla oralara varmaz." Boş tabağı kenara koydu. "En fazla kasıtsız adam öldürmeden dava açılır ve böyle biter."

"Ya oralara varırsa?"

"Varmaz."

"Beni kandırıyorsun."

Ash iç çekip şarap kadehine uzandı. "Cezası ölüm olan bir suçtan suçlu bulunan bir soylu –ki böyle bir şey gerçekleşmedi– idam edilebilir. Ama bu da hiç gerçekleşmedi. Asırlardır kimse soyun yozlaşması ile mahkûm edilmedi. Kelimenin tam anlamıyla yüz yıllardır."

"Soyun yozlaşması ne demek?"

"Kan bağının lekelendiği anlamına gelir. Soylunun unvanı ve mülkleri alınır, soyundan gelen kimse mirası alamaz."

Emma ellerini yumruk yaptı. "Yani eğer... farz ediyorum ki... bu hiç olası olmayan olay gerçek oldu, bu durumda sen yakalanıp Mayfair Canavarı olmakla suçlanabilir, Lordlar Kamarası'nda cinayetle suçlanabilir, ölüm cezası alabilirsin ve sonuç olarak karın ve muhtemel çocuğun mirastan mahrum kalabilir mi?"

"Bu asla olmaz, Emma. Asla."

"Ama olabilir!"

"*Olmaz.*"

Emma sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bu aldatmacanın çok uzun sürmesine izin verdin. Bunu düzeltebiliriz. Ortaya çık. Herkese Mayfair Canavarı'nın sen olduğunu, kayıp kırmızılı kadının ben olduğumu, her şeyin sadece kontrolden çıkan bir saçmalık olduğunu anlat."

"Yani düşük yakalanma ihtimalini ve daha da düşük olan yargılanma ihtimalini göz ardı edip işlemediğim bir suçu itiraf etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Senden aptal bir efsanenin yayılmasını teşvik ettiğini ve uzun süre devam etmesine izin verdiğini itiraf etmeni istiyorum. Sadece bunları anlat. Senin de dediğin gibi bir dük her şeyden paçayı sıyırır."

Ash kadehini bitirip yataktan kalktı. "Mayfair Canavarı olduğumu kabul etmeyeceğim. Bu bir skandal olur ve sen de altında kalırsın. Gazeteler kim bilir senin hakkında ne yazar? Bloom Meydanı Canavar Gelini mi?"

Emma kaşlarını kaldırdı. "Bu lakabı önceden mi düşündün?"

"Hayır," diye kendini müdafaa etti Ash.

"Çünkü hiç tereddüt etmeden söyledin."

"Önemli olan şu: Sana bunu yapmayacağım. Gazeteler hangi ismi seçerse seçsin, seni mercek altına almalarına izin vermeyeceğim. Ve taşıyor olabileceğin çocuğumuza da bunu yapmalarına izin vermeyeceğim."

Emma, "Madem karın ve çocuğun için bu kadar endişeleniyordun bunu daha önce düşünmeliydin," diye mırıldandı sinirle. Bir orta nokta bulmaya çalıştı. "Madem ortaya çıkmayı reddediyorsun en azından bana söz ver. Mayfair Canavarı emekli oldu. Ülkeden ayrıldı ve asla geri dönmeyecek. Bana bütün pelerinlerini yakacağına ve geceleri yürüyüşe çıkmayacağına söz ver."

"Anlaştık." Parmağını Emma'nın çenesine koydu, öpmek için eğildi. "Mayfair Canavarı artık yok. Söz veriyorum."

"Sözünü tutsan iyi olur," dedi Emma. "Yoksa Canavar Gelin'in gazabına uğrarsın."

Yirmi Yedinci Bölüm

"İşte oldu." Emma, Davina'nın yeni elbisesinin son düğmesini kapamasına yardım etti. "Rahat mı? Fazla sıkmadı, değil mi?"

"Hayır, hiç sıkmadı."

Fanny'nin yardımıyla Emma terzi dükkânında bir prova ayarlamayı başarmıştı. Madam'ın en son ithal ipekleri görmek için depoya yaptığı haftalık ziyaretler sırasında Davina için dükkânı geç saate kadar açık tutmuşlardı.

Davina dönüp aynada kendine baktı. "Kumaşla harikalar yaratıyorsun, Emma."

Harikalar belki. Ama mucizeler yaratamıyordu.

"Umarım birkaç hafta daha saklamanıza yardım eder."

"Ben de öyle umuyorum. Daha geçen gün babam belimle ilgili yorum yaptı. Ona bu ara çok fazla yediğimi söyledim." Emma'nın elini tuttu. "Bir an önce izin almalıyız. Dük babamla ne zaman tanışacak?"

Aman Tanrım. Emma bu konuşmayı yapmaktan çekiniyordu. Kıza ilk planlarının işe yaramayacağını söylemek zorunda kalacaktı. Ash toplum içine çıkmaya hevesli değildi ve Annabelle Worthing'in de tiyatroda belirttiği gibi Emma Londra'nın gözünde düşes değil, hâlâ bir terziydi. Emma, bir beyefendinin bekâr kızını kışın ziyarete göndereceği türden bir kadın değildi.

Plan daha en başından hatalıydı. Emma bunu şimdi anlıyordu. Kızı umutlandırdığı için kendini çok kötü hissediyordu.

Bu, ona yardım etmenin bir yolu olmadığı anlamına gelmiyordu. Nicola, Alex ve Penny vardı, sevgili Penny yardıma ihtiyacı olan bütün yaratıkları kucaklıyordu. Dördü kafa kafaya verirse bir çıkar yol bulabilirlerdi.

Evet, yapılacak olan buydu. Haftaya çay sohbetinde onlara danışacaktı.

"Bana biraz daha zaman verin," dedi Emma. "Söz veriyorum, sizi yüzüstü bırakmayacağım."

Davina gittikten sonra Emma eskiden olduğu gibi dükkânı kapamayı teklif ederek Fanny'nin de gitmesine izin verdi. Dükkânın panjurlarını indirip, makasları, kurdeleleri ve iğneleri kaldırırken tuhaf bir özlem duygusu hissetti. Yıllarını bu dükkânda geçirmişti ve tüm bunlar bir ayda unutulmuyordu.

Tak tak tak.

Emma şaşırdı. "Kapalıyız," diye seslendi.

Tak tak tak tak.

Ne tuhaf. Kapı en son böyle ısrarlı çalındığında Ashbury Dükü dükkâna ve hayatına girmişti. Acaba bugün de onu takip mi etmişti?

Söz konusu kocası olduğunda her şey olabilirdi. Emma kapıya giderken kendini düşeslerin elbise dikemeyeceği konusunda azar işitmeye hazırladı.

Kilidi çevirdi. "Gerçekten aygırım, ben sadece eski bir arkadaşı..."

Kapıyı açtığında kalbi durdu.

Siyahlar giymiş orta yaşlı bir adam eşikte duruyordu, geniş kenarlı papaz şapkası elindeydi. "Emma, kızım. *Sensin.* Seni burada bulacağım söylendi ve işte buradasın."

"Baba?"

Emma bedeninden ayrılmış gibi hissetti, zihniyle iletişim kuramıyordu. Kalbi allak bullak olmuştu. İçinde çeşit çeşit duygu ve dürtü savaş veriyordu. İntikam fikri baştan çıkarıcıydı. Tıpkı babasının bir zamanlar gecenin ortasında yaptığı gibi babasını sokağa atabilirdi.

Böbürlenmek de çekici geliyordu. Küçük bir parçası onu eve götürmek, yeni bulduğu servet yüzünden kıskançlıktan patlatana kadar evi gezdirmek, sonra da kilise için elli poundluk bir bağışla onu göndermek istiyordu.

Ve tüm bunların altında bir parçası babasının dizlerine oturmak istiyordu. Sevildiğini, hâlâ onun küçük kızı olduğunu duymak istiyordu.

Dikkatli ol, Emma.

"Neden buradasın?" diye sordu usulca.

"Tabii ki kızımı görmek için." Dükkânın içine girdi, Emma kapıyı kapattı. "İnanılmaz. Emma, benim sevgili kızım ne kadar büyümüş."

"Artık Emma'yım öyle mi? Sevgili kızın? Son görüşmemizde bana fahişe diyordun."

"Bu yüzden geldim." Başını eğdi, gözlerini elindeki şapkaya dikti. "Sana tüm kalbimle üzgün olduğumu söylemek için."

Tüm kalbinle üzgün mü?

Kelimeleri tekrarladı. Anlamını kavrayamıyordu. Emma babasının başının üstüne baktı. Saçları dökülmüş, birkaç tel saçı kalmıştı. Onu birden altmış yaş yaşlanmış görmek ne kadar tuhaftı. Emma'nın hafızasında babası korkutucu ve öfkeli biri olarak kalmıştı. Oysa şimdi Londra'nın karmaşasında oldukça küçük ve acınası görünüyordu.

Babası bakışlarını kaldırmadı. "Sana asla öyle şeyler dememeliydim. Sana yüz çevirmemeliydim. Sana karşı günahlarımı itiraf etmeye geldim. Kalbinde beni bağışlayacak gücü bulman için dua ediyorum."

Emma'nın nefesi kesildi. Bunca yıldan sonra babası gelip hatasını kabul etmişti. Özür dilemişti. Bu hep istediğini düşündüğü bir şeydi. Kalbinin huzur bulması için buna *ihtiyaç* duyuyordu.

Yine de... umduğu gibi olmamıştı. Göğsünde hafifleyen ya da huzur bulan bir şey yoktu. Hızla atan nabzı beyninde zonkluyordu.

"Yıllar boyu seni düşündüm," dedi. "Senin için endişelendim, dua ettim."

"Buna inanabileceğimi sanmıyorum. Madem bulmak bu kadar kolaydı neden yıllar önce gelmedin? Madem endişeliydin neden hiç mektup göndermedin, neden yiyecek ya da geceleri ısınmak için kömür alacak kadar paran var mı diye sormadın? Umurunda değildi çünkü. Muhtemelen bunun kefaretim olduğunu düşündün."

Sırtı ürperdi, titremeye başladı. Kollarını kendine dolayıp titremesini durdurmaya çalıştı. Babasının üzerinde böyle bir etki yaratmasına izin vermeyecekti.

"Öyle değil," dedi Papaz. "Yemin ederim."

"Benden ne istiyorsun? Para mı? Nüfuz mu? Bir tür iyilik mi? Evlendiğimi duymuş olmalısın."

"Hayır, duymadım. Sana dediğim gibi. Sadece durumu düzeltmek için geldim."

"Zamanlaman pek manidar."

"Ben..." Şapkasının kenarıyla oynadı. "İşin aslı Tanrı, Tanrı benimle konuştu."

Tanrı onunla mı *konuşmuştu*? Emma duyduklarına inanamıyordu.

"Yani benimle konuşan tam olarak Tanrı değildi." Solgun yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Beni... beni gece yarısı korkunç bir haberci ziyaret etti. Bir iblis."

"Ah, cidden mi?" dedi Emma hissiz bir tonda. Belli ki adam delirmeye başlamıştı.

"Korkunçtu, Emma. Gecenin yarısında bir anda odamda belirdi. Cehennemden gelen bir iblis. Bana yeryüzündeki günlerimin sayılı olduğunu, seninle barışmam gerektiğini, aksi hâlde sonsuz ateşle tanışacağımı söyledi."

"Yani buraya işleri benim için düzeltmeye gelmedin. Kendi çıkarların için geldin." Başını salladı. "Gerçekten değişmemişsin."

"İkimizin iyiliği için de olamaz mı? Biliyordum – bu uğursuz ziyaretten çok öncesinde bile sana kötü davrandığımı hep biliyordum. Bu günahı bunca yıldır değirmen taşı gibi üstümde taşıdım. Sen beni bağışlayana kadar huzur bulmayacağım."

Emma acı acı güldü. "Huzur bulmak için belki de beni mecbur bıraktığın gibi sen de soğukta uyumayı denemelisin."

"Beni bağışlamayı reddettiğini söylüyor olamazsın."

"Emin değilim. Seni bağışlamak için acelem yok."

"Beni böyle reddedemezsin." Öfkesi artıyordu. Emma babasının bu sert tonunu gayet iyi tanıyordu. "Sen benim kızımsın. On altı yıl boyunca seni giydirip beslemedim mi, cömertlik ilkeleriyle büyütmedim mi?"

"Ve ben de o yıllarda seni sevmedim mi?" Sesi titredi. "Her pazar o şapelde oturup Tanrı'ya dua etmiş olabilirim ama aradığım senin desteğindi. Bu bir şeyi değiştirmedi, değil mi? Bir hata hepsinden ağır bastı. Beni inciten elbiselerimin, barınacak bir evimin ya da yemeğimin olmaması değildi, baba. Sevdiğim adam tarafından reddedilmek bile değildi. Beni parçalayan senin kim olduğunu görmekti. Senin sandığım adam olmadığını öğrenmekti. Yarısı bile değildin."

"Emma lütfen. Beni bu kadar sert yargılama. O gece şaşırdığımı anlamalısın. Şoke oldum. Bırak ne yaptığımı, ne hissettiğimin bile farkında değildim."

"Ne yaptığını gayet iyi biliyordun. Ve ben de tam olarak ne hissettiğini biliyorum. Utandın. Benden utandın,

öğrendiklerinde insanların söyleyeceklerinden utandın. Yıllar önce böyle davranmış olman saf ve mutlak korkaklık yüzündendi. Seni bu gece buraya getiren de korkaklık." Kapıya yürüdü. "Gitmeni istiyorum."

"Hayır! Hayır, bana bunu yapamazsın." Dizlerinin üstüne çöktü. "Onu görmedin, Emma. Şeytan. Ah, çok korkunçtu. Bakmak bile korkutuyordu. Yüzü... çarpık ve yanıktı ve o..."

"Bekle." Emma'nın kalp atışı hızlandı. "Yüzünün yanık olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Felaket biçimde. Şüphesiz sülfür yüzünden. Ama kötü olan sadece yüzü değildi. O... o beni cehennem ateşi ve bürokrasiyle tehdit etti. Perdelerime hakaret etti. Bana en kötü isimleri taktı."

"Ne tür isimler?"

"Ah, söylemek istemiyorum."

"Ne tür isimler?"

"Bilmiyorum. Sanırım çiçek yiyen solucan gibi bir şey?"

"Teşekkür ederim, baba. Bana karşılaştığın 'şeytanı' gayet güzel tarif ettin."

Ve bu tarif kocasına oldukça benziyordu.

Çiçek yiyen solucan. İşte bu yeniydi. Saklamış olmalıydı.

Babası ayağa kalktı. "Sana yalvarıyorum. Beni bağışlamazsan ne kadar acı çekeceğimi bilemezsin. Hayatımın geri kalanında huzur bulamayacağım. Asla. Her günün son günüm olduğu korkusuyla yaşayacağım."

"Ben bu korkuyla altı yıl yaşadım. Şimdi sıra sende." Kapıyı açtı. "İstediğin bağışlanmaksa altı yıl sonra yine gel. Şimdi git. Hemen."

"Ama..."

Emma babasını omuzlarından itti, adam sendeleyerek dışarı çıktı. "Git buradan böcek kafalı kaya balığı."

Ah, babasının yüzündeki o ifade. Emma yaşadığı müddetçe bu ifadeyi hatırladıkça gülecekti.

"Böcek kafalı?" Babası öfkeyle homurdandı, yüzü sinirden morarmıştı. "Benimle böyle konuşamazsın, Emma Grace Gladstone."

"Emma Grace Gladstone," diye tekrarladı. "Hayır, Emma Grace Gladstone seninle böyle konuşmaya cesaret edemezdi. Ama ben artık Emma Grace Pembrooke'um. Ashbury Düşesi. Ve bir daha benimle konuştuğunda bana Ekselansları diyeceksin."

Kapıyı kapatıp kilitledi.

Ardından yere oturup uzun süre ağladı.

Emma gözyaşlarına teslim oldu. Onu duyacak ya da görecek kimse yoktu. Gözleri kuruyana, kalbi soğuyana kadar ağladı. Ne kadar aptaldı. Babasının sözlerinin kendine bakışını belirlemesine izin vererek onca yılı boşa harcamıştı.

Emma cebinden bir mendil çıkardı. Gözlerini kurulayıp burnunu sildi. Babasının bunları yeniden elinden almasına izin vermeyecekti Güven duygusunu. Yaşama sevgisini. Aşkı.

Artık buna izin vermeyecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Babamın evine gittin."

Ash başını incelediği defterden kaldırdı.

Emma.

Masanın önünde durmuş ona bakıyordu. Gözleri ağlamış gibi kıpkırmızıydı. Ash defteri bırakıp ayağa kalktı.

"Babamın evine gittin," diye tekrarladı. "Hertfordshire'a."

İnkâr etmenin anlamı yok gibiydi. "Evet."

"Gecenin yarısı."

"Evet."

"Papaz evine zorla girdin."

Elini dağınık saçlarına götürdü. "Aslında yatak odasının penceresinden içeri girdim."

"Sonra ona cehennemden gelen bir iblis olduğunu söyledin."

"Açıkçası ikna etmek için çabalamama gerek kalmadı."

"Bunu bırakacağını söylemiştin. Gece gezileri olmayacaktı. Bana söz vermiştin."

"Söz vermeden önce gitmiştim. Haftalar önce ve... Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Beni görmeye geldi. Eskiden çalıştığım terzi dükkânına."

Ash küfür etti. Korkak piç.

"Özür diledi," diye devam etti Emma. "İnanabiliyor musun? Diz çöküp onu bağışlamam için yalvardı."

"Umarım bağışlamamışsındır."

"Neden?" Bakışları dik ve huzursuz ediciydi. "Neden umurunda? Neden ona gittin?"

"Çünkü seni incitti, Emma." Sözlerini vurgulamak istercesine masaya vurdu. "Adam pişmanlık duymadan seni sokağa attı. Seni soğukta aç, kendi başının çaresine bakmaya zorladı. Soğuktan korkmana sebep oldu. Kendi kalbinden o kadar korktun ki amansız bir ahmakla evlenmeye razı oldun. Sana değersizmişsin gibi davrandı ve bu yüzden yerin altında çürümeyi hak ediyor. Onu oraya kendi ellerimle sokmamamın tek nedeni sensin. Seni incitti ve ben buna dayanamıyorum. Ve bunun için özür de dilemeyeceğim. Ne şimdi ne de sonra."

"Anlıyorum."

Ash odayı sessizliğin doldurmasına izin verdi. Bir süre tadını çıkaracağı son sessizlik olabilirdi. Emma o kadar sakin görünüyordu ki Ash bunun fırtınadan önceki sessizlik olduğunu tahmin edebiliyordu. Patlamaya hazırlanmak için yavaşça nefes aldı.

Emma hızlı adımlarla masanın etrafından dolandı, Ash ona bakmak için döndü. Saklanma niyeti yoktu.

Emma kocasını yakasından tutup çekti ve ona hak ettiği öpücüğü verdi. Hayır. Onu hak ettiğinden bin kat fazla bir tutkuyla öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ateşli öpücükler arasında. "Teşekkür ederim. Daha önce kimse beni böyle savunmadı."

Ash'i zirveye taşıyan kahramanlık ölçeğindeki seviye gerçekten düşük olmalıydı. Yine de Ash öpücükleri memnuniyetle kabul etti. Minnetle. Emma'nın kendisine sunduğu her şeyi kabul ederdi. Vücudu, aklı, kalbi, ruhu.

Ancak şu anda söz konusu olan vücutlarıydı. Ve Emma en az Ash kadar istekli görünüyordu. Öpüşürlerken ceketinin kollarını çekiştirip çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Sırada yeleğin düğmeleri vardı.

Onu gömleğine kadar soyduktan sonra kanepeye itti ve başından çıkarmak için gömleği çekiştirdi.

Ash kollarını aşağıda tutup ona direndi.

"Gerçekten hâlâ tereddütlerin var mı?" diye sordu Emma. "Bunları aştığımızı sanıyordum."

Belki *o* aşmış olabilirdi ama Ash için o kadar kolay değildi. Açıklamaya çalıştı. "Bana acıyarak bakmana dayanamam. Ya da tiksinerek."

Emma'nın bakışları yumuşacıktı. "Seni endişelendiren acıma ya da tiksinme değil. Sen reddedilmekten korkmuyorsun. Sadece kabulleniyorsun. Eğer kendini her şeyinle görebilsen –güçlü ve zayıf yönlerini, güzelliğini ve yaralarını– o zaman *istendiğine* inanabilirsin. Sevildiğine. Gerçekten, cidden, dürüstçe, samimiyetle, kesinlikle." Emma alnını Ash'in alnına dayadı. "Ve tamamen."

Ash güçlükle yutkundu. Emma onu şaşırtmıştı. Tümüyle.

"Korktuğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum çünkü ben de korkuyorum. Hatta ödüm kopuyor. Benimle seviş. Bana karşı cesur ol." Gömleğini iki eliyle tutup çekti. "Aramıza bir şey girmesin."

"Emma yapma."

"Neden?"

Bir bahane aradı. "Çünkü. Bu en sevdiğim gömlek."

"O hâlde sonra onarırım."

Gömleğin yaka kısmında dikiş yerini buldu, kumaşı dişleri arasına alıp hafifçe yırttı. Sonra gömleği tutup tam ortadan söktü.

Ash hayretler içindeydi. Dürüst olmak gerekirse fena hâlde tahrik olmuştu.

Emma gülümsedi. "Bir terzi kumaşı nasıl sökeceğini bilir. Ve artık sen de *beni* tanımalısın. Bana bir emir verirsen sadece tersini yaparım."

Bir an onu azarlamak için uygun kelimeleri aradı. Ama sonra... Emma'nın asi doğasını kendi lehine kullanabileceğine karar verdi.

"Pekâlâ," dedi. "Eteklerini kaldırıp kucağıma oturma."

Emma gözleriyle Ash'i sorguladı. Sonra ne yaptığını anladı, dudakları muzip bir tebessümle kıvrıldı.

Çizgili eteğini ve kombinezonunu elleriyle kavrayıp erotik bir görüntü oluşturacak kadar yukarı sıyırdıktan sonra kucağına oturdu ve beyaz volanlı etekleri bıraktı. Ash kendini kadın sırları tapınağına kabul edilmiş gibi hissetti. Etkilenmişti.

Tanrım. Şimdiden sertleşmişti ve bir dakika bile beklemeden onu almaya hazırdı. Pantolonunun düğmelerini açması yeterliydi. Ancak beklentinin hazzı daha da arttıracağını biliyordu.

Yine de aynı eziyeti Emma'ya yapmaya niyetliydi. O da Emma'nın vücudunun her noktasını ezberlemek istiyordu.

Onu sevecekti. Her yerini. Tıpkı kendi sevilmek istediği gibi.

Elini sırtında kaydırıp elbisenin korsajını sıkan kurdelenin ucunu buldu. Düğüm çözülene kadar yavaşça kışkırtıcı hareketlerle kurdeleyi çekti. Korsenin gevşemesiyle Emma'nın solukları hızlandı.

"Sakın," dedi Ash sert bir sesle, "korseyi aşağı indirme. Ve ne yaparsan yap göğüslerini kaldırıp dudaklarıma doğru getirmeye cüret etme."

Emma'nın yanakları gül yaprakları gibi kırmızıya döndü. Ash kadının sarhoş eden kokusunu içine çekti. Emma kollarını elbiseden çıkardı, ardından göğüslerini korseden

kurtardı. İkisi de tüm ihtişamlarıyla Ash'in karşısındaydı. Dolgun yuvarlakların uçları dikleşmişti.

Emma dudağını ısırıp ellerini göğüsleri arasına kaydırdı, göğüslerini kaldırıp sıktı ve olamaz, göğüs uçlarını baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı.

Sırayla ikisini de Ash'in ağzına uzattı, Ash onları öptü, yaladı, göğüs uçlarını ağzına alıp sertçe emdi, dolgun kürelerin altındaki hassas deriyi yalamak için eğildi. Emma'nın dudaklarından dökülen her iç çekiş ve iniltiyle erkekliği daha da sertleşiyordu.

Göğüslerini bıraktı. Kendini kontrol etmek için kanepenin kolçaklarını sıkıca kavrayıp sıradaki emri verdi. "Sakın ellerini eteğinin altına sokma."

Emma şaşırdıysa ya da utandıysa bile belli etmedi.

Bir elini kanepenin arkasına koyup öne eğildi ve göğüslerini Ash'in yüzüne yaklaştırdı. Ardından diğer elini kasıklarına doğru indirdi.

"Kendime mi dokunayım?" diye sordu sadece.

Tanrım, evet, diye düşündü Ash.

Ama başını hayır anlamında salladı.

Eliyle kendini okşarken gülümsedi. Ash bu şekilde parmaklarını göremiyordu ama kadının yüzündeki ifade onu çıldırtmıştı.

Görmek istiyordu.

Görmesi gerekiyordu.

Kanepenin kollarını bıraktı, cenneti görebilmek için eteklerini beline kadar sıvadı. Emma'nın hassas parmakları karanlık kıvrımların arasında saklı pembe yaprakları okşuyordu.

Ash'in ağzı kurudu. Bir eliyle eteklerini tutup diğeriyle daha iyi görebilmek için karısının kalçasını kaldırdı.

"Sakın parmaklarını içeri sokma," dedi boğuk bir sesle. "Seni inatçı kadın, sakın buna cüret etme."

Emma'nın iki ince parmağı ilk eklemlerine kadar içeride kayboldu.

"Daha derine girme," dedi. "Bir santim bile."

Emma zevkle inleyip söylenenin aksini yaparak parmaklarını sokabildiği kadar içeri soktu.

Ash patlayacağını sandı. "O parmakları dudaklarıma getirme."

Emma tereddüt etti.

"Yasaklıyorum," dedi en sert, en aristokrat sesiyle.

Emma elini kaldırıp uzattı.

Ash bileğini tutup iki parmağını ağzına soktu, tatlı ekşi özün tadına vararak sertçe emdi. Emma'nın yanaklarındaki gül kırmızısı renk erotik kızıl çiçek misali boynuna ve göğsüne yayıldı.

"Ash," diye fısıldadı yalvaran gözlerle.

Ona bu şekilde eziyet etmek harikaydı ama Ash'in bile sınırları vardı.

Elini aralarına soktu, pantolonunun düğmelerini açıp erkekliğini serbest bıraktı. Emma biraz daha yaklaştı, penisini kasıkları arasına hapsedip iyice uyarılan nemli kıvrımları arasına kaydırdı. Dairesel hareketlerle zevki arttırdı.

Ash zevkten ağlayabilirdi.

Emma ellerini adamın omuzlarına dayayıp penisin ucu yerini bulana kadar kıpırdandı, ardından derin bir iç çekişle üzerine oturdu. Ash kalçalarından tutup aşağı yukarı hareketlerinde ona yol gösterdi. Emma Ash'in ellerini yeniden koltuğun kenarlarına sabitledi. Belli ki yol göstermesine ihtiyacı yoktu. Yavaş ama istikrarlı bir ritimle hareket etmeyi sürdürdü.

"Durma," diye inledi Ash.

Emma durdu.

Ash hayal kırıklığıyla homurdandı. "Hayır, *hayır* dur."

Emma hızlanarak hareket etmeye başladı.

"Sen uslanmaz birisin."

"Ve seninim. Tamamen seninim. Benden kurtulamayacaksın."

Tanrım. Zevk çok keskindi, teslim olmak istedi, kalçalarını kaldırıp ikisi de zirveye ulaşana kadar sertçe ve hızla gidip gelmek istedi. Ama kendini tutmaya çalıştı.

Henüz değil. Henüz değil.

Şu anda zevkten fazlasını istiyordu. Emma kendini özgürce, koşulsuz olarak ona veriyordu. Ash'in ne önce ne de sonra kendini hiç kimseye açmadığı gibi açmıştı kendini. Cesareti kendinden büyük, cömertliği sınırsızdı. Ash Emma'nın karşısında korkak gibi hissetti.

Benimle seviş. Bana karşı cesur ol.

"Bana dokunma," diye fısıldadı. "Hiçbir yerime dokunma."

Emma bir elini yırtık ketenin altına soktu, göğsünü açmak için gömleğin yakalarını kenara itti. Parmaklarını teninde gezdirdi. Yara izlerini okşadı. Dokunuşu bazı yerlerini acıtırken bazı yerlerini uyuşturuyordu. Kanı coşkuyla akıyordu. Hissettiği ne olursa olsun her anı muhteşemdi. Gözlerini kapatıp kendini ellerine bıraktı.

Emma, aşkım, aşkım.

"Beni öpme," diye fısıldadı boğuk sesle.

Emma sanki bunu bekliyormuş gibi tereddüt etmeden dudaklarını değdirdi. Dudakları dokunuşundan da yumuşaktı. Daha sıcaktı. Dudakları Ash'e hak etmediği hazzı veriyordu ancak Ash'in onu geri çevirecek gücü yoktu.

Emma boynundaki yara izlerini yukarı doğru takip ederek öptü, dilini deforme olmuş kulağında gezdirdi, parmaklarıyla yaralı saç diplerini okşadı. Sonra diğer tarafa geçip çenesinden omzuna doğru tenini öpücüklere boğdu.

Her iki tarafa da aynı ilgiyi, şefkati göstermesiyle Ash iki yarısının birleştiğini hissetti. Kalbine yakın bir yerde birleşmişti.

Emma alnını onunkine yaslayıp Ash'e sımsıkı sarıldı.

Vakit gelmişti.

Ellerini koltuğun arkasına koydu. Ash belini kavradı. Onu aşağı çekip yukarı itti, artık liderliği ona bırakacak sabrı kalmamıştı. Artık kendiyle olan savaşı sonlandırıp ona sığınmak istiyor hatta buna ihtiyaç duyuyordu. Bir olabilecekleri yere ulaşmak istiyordu.

"Beni sevme."

Bu sözler ağzından istemeden çıkmıştı. Bir düşünce değil bir rica gibiydi.

"Çok geç," diye fısıldadı Emma kulağına.

"O zaman bana söyleme, tek kelime etme."

"Seni seviyorum." Yüzünü elleri arasına alıp dudaklarını öptü. "Seni çok seviyorum."

Ash'in dayanacak gücü kalmamıştı. Onu kendine doğru çekti, birlikte kanepeye doğru devrildiler. Eksiksiz bir mutluluktu.

Ash tamamlanmıştı.

Karısını kolları arasına alıp saçlarını öptü. "Seni seviyorum. Seni ne kadar sevdiğimi asla tahmin edemezsin. Bunu anlatacak kelime yok."

Emma doğruldu. Bakışları buğuluydu. Emma Ash'in kırmızı yara izleri üzerinde duran ellerine baktı. Yüzü bir anda bembeyaz oldu. İfadesinde aşk ya da zevkten eser yoktu, bariz bir tiksinti görülüyordu.

"Emma?"

Tanrım, hayır. Yine olmasın. Sana olmasın.

Lütfen bırakma beni. Ne şimdi ne de asla.

"Üzgünüm," deyip ayağa fırladı Emma. "Çok üzgünüm ama ben... ben..."

Kütüphaneden koşarak çıkıp yan odaya gitti.

Ash ayağa kalkıp pantolonunu çekerken duydu.

Karısının kustuğunu anlatan yürek parçalayan o sesleri.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Emma önüne dökülen saçlarını çekerek doğruldu. Alnında ve göğsünde biriken ter buz kesmişti. Cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü ve boynunu kuruladı. Büfedeki şişeden kendini bir parça şeri koydu, ağzını çalkalayıp az önce içine kustuğu şanssız saksıya tükürdü.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Ash arkasından. "Beni dinlemeliydin. Senin iyiliğin için olduğunu söyledim. Ama sen yine de ısrar ettin."

Emma kocasına döndü. "Anlamadım. Neden bahsediyorsun?"

"Sen de tıpkı..." Sustu.

Annabelle gibi oldun, diye tamamladı içinden Emma.

Ash gömleğinin yırtık kenarlarını çekiştirdi. "Böyle olacağını biliyordum. Seni suçlamıyorum. İğrenç olduğum açıkça ortada. Kızgın değilim."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Emma elini alnına koydu, sonra indirdi. "Ah, Ash. Seni aptal sevgilim. Ben tiksindiğim için kusmadım. Hamileyim."

Ash gözlerini kırpıştırıp sendeledi. "Anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?" Gülümsedi. "Açıklayayım. Evlendiğimizden beri hemen her gece ve uzun süredir gündüzleri de erkeklik organınla içime girip rahmimin yakınlarına

tohumlarını bıraktın. Bu eylemin ta kendisi –özellikle de bizimki kadar sık tekrarlandığında– genel olarak gebelikle sonuçlanıyor."

"Ama âdet görüyorsun."

"Hayır görmüyorum."

"Ama kendini kötü hissettiğini söyledin. Dört gün yatakta yattın."

"Kendimi kötü *hissediyordum*. Üşütmüştüm."

"Peki, neden bana söylemedin?"

"Sana *söyledim*. Yolladığım notta. Hastalığımın bulaşıcı olabileceğinden endişelendim, sana ya da çalışanlara bulaştırmak istemedim. Asil leydiler her ay âdet gördüklerinde günlerce yatakta mı yatıyorlar? Seni temin ederim terzilerin böyle bir lüksü yok."

"Üst tabakanın regl alışkanlıkları hakkında konuşmayı bırakalım lütfen. Demek istediğim bana hamile olduğunu daha önce söylemeliydin."

Emma arkasını döndü. "Emin olmak için çok erkendi."

"Âdet olmadın. Miden bulanıyor. Tiyatrodan sonra bayıldın. Ve şimdi düşünüyorum da son zamanlarda iştahın çok değişken. Doğruyu söyle, Emma. Haftalardır şüpheleniyor olmalısın."

"Belki."

Ash kolunu tutup onu kendine çevirdi. "O hâlde neden benden sakladın?"

"Anlaşmamız yüzünden! Daha en başında hamile kaldığım anda biteceğini söyledin ve..." Sesi titredi. "Ve ben bitmesini istemiyorum."

"Oh Emma. Şimdi kim aptallık ediyor?" Yüzünü elleri arasına aldı. "Bitmedi. Bitemez. Gitmene izin vermektense ölürüm."

"Seninle olmak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum. Her sabah aynı yatakta uyanıp her akşam birlikte yemek

yemek istiyorum. Kavga etmek, sevişmek ve... gerçekten ısrar edersen badminton oynamak istiyorum. Çocuklarımızı birlikte büyütelim istiyorum."

Tam da Emma'nın korktuğu gibi gerildi. "Çocuklarla aram iyi değil."

"Bu doğru değil. Trevor'a ne demeli?"

"Trevor anormal bir çocuk. Aşırı anormal." Parmağıyla göğsüne dokundu. "Sabırsız biri olduğumu biliyorsun. Asabi. Talepkâr."

Emma da *parmağıyla* onun göğsüne dokundu. "Aynı zamanda düşünceli. Adil. Koruyucu." Ash cevap vermeyince yeniden denedi. "Mükemmel değilsin. Kim öyle? Mükemmel olmamak uzak olmaktan iyidir."

Ash onu kolları arasına aldı, güvende hissetmesi için başını göğsüne bastırdı ama Emma kendini tamamen rahatlamış hissetmedi.

"Seni asla terk etmem. Bunu biliyorsun. Hiçbir eksiğin..."

"Eksiklik çekmemek yeterli değil. Çocukların babalarına yabancı olmaması gerek. Onlara ne söylenirse söylensin, neden olarak ne gösterilse gösterilsin içlerinde bir yerde bunun kendi suçları olduğundan korkacaklardır. Bir çocuğu böyle incitmek istemeyeceğini biliyorum."

"Emma..."

"Senin sevgi dolu harika bir baban vardı. Hastalandığı için erken yaşta kaybettin ama seni sevdiğinden hiç şüphe etmedin. Ben tüm çocukluğumu nerede hata yaptığımı düşünerek geçirdim. Kendime neyi yanlış yaptığımı sordum. Neden sevgisini kazanamadığımı merak ettim."

Ash ona sıkıca sarılıp tatlı sözler mırıldandı.

"Babamın sevgisini kazanamayınca başka yerlerde aramaya başladım. En olmayacak kişilerde. Başkasına söz vermiş toprak beyinin oğlu gibilerde."

"İri yarı, insan sevmeyen canavar bir dükte."

"Kastettiğim bu değil. Keşke böyle şeyler söylemesen."

"Keşke yıllar önce *tanışsaydık*."

"Ah, evet. İngiltere'de istediğin kadını seçme şansın varken." Usulca güldü. "Bana asla bakmazdın."

"Doğru değil demek isterdim ama o zamanlar çok aptaldım. Haklı olabilirsin."

"Birçok konuda haklıyım. Ve sana şunu söylüyorum: Çocuğumuzun hayatında babasına ihtiyacı var. Ara sıra değil, mektup yoluyla değil."

Geri çekilip ona baktı. Endişe yüzüne kazınmıştı. Kendinden şüphe ediyordu. Güçlü bir adamın kendinden şüphe etmesi önemli bir şeydi. Ash yapabileceğinden, iyi yapabileceğinden emin olmasa özellikle böyle önemli bir konuda herhangi bir çaba sarf etmezdi.

Emma bunu kelimeler ya da öpücüklerle çözemezdi. Ash'in kendi içinde çözmesi gerekiyordu.

"Daha çok zaman var," diye fısıldadı. "Bebek yarın doğacak değil. Hesaplarıma göre bu fikre alışmak için yedi ayın var."

"Bir babanın uzak olmaması gerektiğini söylüyorsun. Ama ben insanların yaklaşmasına izin verme konusunda iyi değilim." Çenesini sıktı. "Yedi ay yeter mi bilmiyorum."

Emma cesareti kırılmamış gibi görünmeye çalıştı. "İtiraf etmeliyim ki son derece inatçısın. Ama benim de kendime göre yöntemlerim var."

En azından yöntemleri *olacağına* dair kendine yemin etti.

Aklına bir şey gelir gelmez olacaktı.

EMMA DAHA ÖNCE hiç gece geç saatte yemek yememişti. Ama daha önce hiç hamile de kalmamıştı.

Saat gece yarısını geçmişti. Bir elinde soğuk biftek dolu bir tabak, diğer elinde bir çanak böğürtlen reçeli ve dişleri

arasında tereyağlı rulo ile kilerden mutfağa geçtiği sırada karşısında uğursuz bir gölge belirdi. Tehditkâr siyah siluet onunla masaya bıraktığı lamba arasında duruyordu.

Emma çığlık attı.

Daha doğrusu tereyağlı rulonun arasından bağırdı. Çıkardığı ses düzgün bir çığlıktan ziyade *Mraarrrmghhffff!* gibi bir şeye benziyordu. Reçel kâsesi yere düştü. Panikle tabağın içindekileri saldırgana fırlattı.

"Ekselansları, benim."

"*Mmmmrf?*" Başını çevirip ruloyu tükürdü. "Khan?"

"Evet." Adam boynuna yapışan biftek dilimini aldı.

"Özür dilerim. Beni korkuttun."

Khan yere çömelip kırılan kâsenin parçalarını toplamaya başladı. "Oldukça anlaşılır. Ben kenara kaçmalıydım."

"Acıktım," diye itiraf etti Emma yere çömelip dağınıklığı toplamasına yardım ederken. "Kimseyi uyandırmak istemedim. Uyuyor olduğunu düşündüm."

"Hizmetçilerden biri beni uyandırdı." Bir parça havluyla Emma'nın elindeki kırık parçaları aldı. "Sanırım genç bir hanım kapının önünde ağlayarak sizi sormuş. Onu salona almışlar."

"Oh, hayır."

Davina.

Emma tabakları bırakıp koridordan salona doğru koştu. Davina'yı kanepede yüzünü elleri arasına gömmüş hâlde buldu.

"Ah, canım." Emma gidip yanına oturdu ve ona sıkıca sarıldı. "Buraya nasıl geldin?"

"Gizlice çıktım. Babamın uykusu ağırdır. Gece giren çıkanı hiç fark etmez." Elini karnına koydu. "Bu aptallığa da böyle bulaştım."

"Ne oldu?"

Kız Emma'nın omzunda ağlamaya başladı. "Hizmetçim gerçeği anladı. Aylardır âdet görmediğimi biliyordu ve benimle yüzleşince... Of, ben iyi bir yalancı değilim."

"Bunun nedeni iyi kalpli biri olman."

Davina burnunu çekip doğruldu. "Ben yapmazsam babama kendisi söylemekle tehdit etti. Babama söyleyemem. Yapamam. Çok üzülür."

Emma kalbinin şefkatle dolduğunu hissetti. "Ah, Davina."

"Kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Yalnız değilsin. Sana yardım edeceğime dair söz verdim ve bu sözü tutacağım." Kızın elini okşadı. "Babandan izin alabilmek için onunla tanışma fırsatı bulamadığım için üzgünüm ama mecbur kalırsak iznini almadan gideceğiz. Bu gece burada kalabilirsin, yarın da Oxfordshire'a gideriz."

"Bekle. Bir şansımız daha var. Hâlâ babamdan izin alabiliriz."

"Nasıl?"

"Yarın gece bir balo var. Sosyetenin büyük kısmı Noel için şehirden ayrılmadan önceki son balo."

"Sizin evde mi?"

"Hayır. Ben davetliyim. Ama sen ve Dük katılırsanız..."

"Bilmiyorum, hayatım. Keşke evet diyebilsem ama..." Duraksadı. "Dük parti ya da balolara katılmayı sevmiyor. Onlardan hoşlanmıyor. Ayrıca davetiye olmadan gitmek..."

"Yeni evli bir dük ve düşes mi? Kimse sizi geri çevirmez." Davina Emma'nın elini tutup sıktı. "Lütfen, Emma. Sana yalvarıyorum. Eğer kaçarsam babamdan birkaç hafta daha saklanabilirim ama sonunda gerçeği öğrenir. Bu tek şansımız."

"O zaman denemeliyiz." Emma kararını vermişti. Bir baloya katılmak istemiyordu. Ash çok büyük ihtimalle gözüne iğne batırmayı tercih ederdi. Ama Davina'nın buna

ihtiyacı vardı ve Emma kızı yüzüstü bırakmayacaktı. "Evde olmadığın anlaşılmadan geri dönsen iyi olur. Seni eve götürmesi için arabayı çağıracağım."

Birkaç dakika sonra Emma gözü yaşlı Davina'yı arabaya götürdü ve sıkıca kucaklayıp vedalaştı.

Hizmetçi arabanın kapısını kapadıktan sonra Emma cama uzandı. "Az kalsın sormayı unutacaktım," diye bağırdı sesini duyurabilmek için. "Balo kimin evinde?"

Araba hareket ederken Davina bağırarak cevap verdi.

Cevabı Emma'nın iştahını kaçırmıştı.

EMMA KAPIYI KAPADIĞI sırada Ash giriş holünde ona katıldı. "O kimdi? Beni neden uyandırmadın?"

"Açıklayacak vakit yoktu."

"Şimdi var." Merdivenleri tırmanan Emma'nın peşinden gitti.

"Üzgünüm. Aslında değilim. Eşyalarımı toplamam lazım ama bu yarına kadar bekleyebilir. Önce elbise bulmalıyım."

"Elbise mi?" Ash hiçbir şey anlamıyordu. Karısı neden bahsediyordu? "Sakinleşip bana her şeyi anlatmalısın. En baştan."

"Salondaki kız Bayan Davina Palmer'dı. Terzide çalışırken ona elbise dikerdim. O genç ve hamile ve fena hâlde dehşete kapılmış ve gidecek başka kimsesi yok. Ona yardım edeceğime söz verdim. Ona yardım *etmeliyim*. Bu yüzden yarın baloya gitmeliyiz." Saate baktı. "Bu gece demek daha doğru olur."

Ne?

Emma'nın odasına girdiklerinde Ash kapıyı kapadı. "Bir baloya katılmamızın kendini böyle bir durumda bulan genç bir kadına nasıl yardım edeceğini anlamıyorum."

"Oldukça basit. Bayan Palmer'ı Swanlea'da ziyaretime çağıracağım. Ancak davetimi kabul etmesi için babasının

iznine ihtiyacı olacak. Bunun olması için babasıyla tanışmamız gerek. Bu yüzden baloya gidiyoruz."

Emma giyinme odasına geçip gardırobunu karıştırmaya başladı, çorap ve gümüş topuklu ayakkabıları alıp yatağın üstüne koydu. "Lanet olsun. Keşke kırmızı ipek elbise yağmurda mahvolmasaydı. Başka bir şey bulmalıyım, hem de hemen. Neyse ki sana yeni bir frak ve siyah pantolon sipariş etmiştim."

Ash bitkin hâlde kollarını komodinin üstüne dayadı. Gecenin yarısıydı. Belki de rüya görüyordu.

"Palmerların balosuna katılmayacağım." Ve ekledi, "Sen de katılmayacaksın."

"Palmerların balosu değil." Emma kısa bir süre durakladı. "Worthing ailesinin daveti."

Ash'in konuşacak gücü bulması birkaç dakika sürdü. "*Worthing* ailesinin mi?"

"Evet."

Emma, Annabelle Worthing'in evinde bir baloya mı katılmak istiyordu? *Yüce Meryem*. Akıl alır gibi değildi.

"İnan bana, ben de bu konuda pek mutlu değilim. Elbette başka bir yerde olmasını tercih ederdim. Ama değil ve gidilmesi gerek," dedi Emma.

Delirmiş olmalıydı. Ash, içinde bulunduğu hassas durumu suçladı. Belli ki hamilelik kadınların mantığını alıp en yakın pencereden atıyordu.

"Ash lütfen. Kendim için böyle bir şeyi asla istemezdim. Ama Bayan Palmer'ın başka kimsesi yok."

"Ya çocuğun babası? Ya kendi ailesi?"

"Onlara güvenemez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bana kendi *söyledi*. Genç yaşına rağmen olgun bir kadın. Her ne kadar üreme organlarının işleyişini anlamamış olsa da... kendini tanıyor."

"Swanlea'ya davet etmen ona nasıl yardım edecek?"

"Bebeği gizlice doğurmak ve onu büyütecek bir aile bulmak istiyor. Doğumu taşrada yaparsa kimse anlamadan haziranda Londra'ya döner."

"Hayır." Ash elini saçına götürdü. "Hayır. Baloyu unut. Hamile bir kadınla kaçmayacak ve aylarca sürecek bir aldatmacaya ikimizi de karıştırmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim ve kesinlikle bir parçası olmayacağım."

"Ash, lütfen. Eğer gerçekten..."

Ash elini kaldırdı. "Derhal dur. O oyunu oynama."

"Ne oyunu?"

"Eğer-beni-seviyorsan-istediğimi-yaparsın oyunu. Çünkü ben de sana karşı oynarım. Eğer beni seviyorsan bunu istemezsin. Eğer beni seviyorsan kararlarıma güvenirsin. Eğer beni seviyorsan perdelerimi geri verirsin. Bu zayıf bir şantaj girişiminden başka bir şey değil ve eğer o kadar alçalacaksan en azından mücevher ya da çıplaklık içeren bir şeyler iste."

Emma bir çift dirsek uzunluğunda eldiven bulup yatağın üstünde büyüyen yığına ekledi. "Birimiz pes etmeliyiz. İkimiz de istediğimizi elde edemeyiz."

"O hâlde benim istediğim olsun."

"Neden?"

"Çünkü ben erkeğim, senin kocanım ve bir düküm."

Emma buna tam da Ash'in beklediği gibi bir karşılık verdi; ona öfkeli bir bakış atarak. Ama en azından odanın içinde bilardo topu gibi yuvarlanmayı bıraktı.

Yatağın ucuna oturdu. "Ona yardım etmeliyim, Ash. Nedenini anlamalısın. Onun yerinde ben de olabilirdim."

"Evet ama *değilsin*." Gidip yanına oturdu. "Dürüst ol. Bunu Bayan Palmer için mi yapıyorsun, kendin için mi?"

"Bayan Palmer için yapıyorum. Ve kendim için. Ve kalplerinin sesini dinlemekten başka suçları olmadığı hâlde

cezalandırılan tüm genç kadınlar için. Davina'nın birkaç seçeneği var ve hangisini seçeceği *ona* kalmış. Sevgilisine değil, babasına değil. Ve kesinlikle sana değil."

"Eğer bu aldatmaca için benim evimi kullanmayı planlamasaydın güzel olurdu ve ben de itiraz etmezdim."

"Senin evini kullanmayacağım. Kendi evimi kullanacağım. En başta bana söz verdiğin evi."

"Ne demek istiyorsun?"

Emma kocasına kararlı bir bakış attı. "Bana hamile kaldığımda Swanlea'ya gidebileceğimi söylemiştin. Ve ben hamileyim."

Dışarısı hâlâ karanlık olsa da Ash için bir anda oda inanılmaz derecede aydınlandı. Saat tik-takları, ateşin çatırtısı ve tüm sesler beyninde yankılandı. Hepsini susturmalıydı. Her şeyi kapamalıydı.

Ah Tanrım.

Emma son derece haklıydı. Ash ona evliliklerinin ilk haftasında hamile kalır kalmaz –öncesinde değil– Swanlea'ya gidebileceğini söylemişti. Ve o günden beri Emma hamile kalmak için tüm gayretiyle çalışmıştı.

"Yani bu yeni yaptığın bir plan değil. Başından beri amacın buydu."

"Bunu yapma. Sen de bunu yapmışken evlenme teklifini mantıklı bir nedenle kabul ettiğim için beni suçlama. Başta ikimiz için de anlaşmalı bir evlilikti." Yataktan kalkıp tuvalet masasına gitti.

Ash elini alnına dayadı. "Bu her şeyi açıklıyor. Neden Swanlea'nın Noel'de hazır olması için ısrar ettiğini. Neden beni o tatlı sözcüklerle şımartmaya çalıştığını. Bana âşık olduğunu söyledin. Bana şehvetle saldırdın, bu korkunç bir canilik. Tanrım, ne komik. Aptal olduğumu düşünmüş olmalısın."

O *aptal*ın tekiydi. Herhangi bir kadının onu böyle görmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Odanın içinde ileri geri yürüyüp sesini incelterek taklidini yaptı. "Beni tiyatroya götür. Penny'ye çaya gel. İzin ver, sana yeni şık giysiler sipariş edeyim. Ah, büyüleyici ve çok yakışıklısın."

"Ash saçmalamaya başladın."

"Bana tavşancık demene izin verdim," diye kükredi. "Saçmalık olan bu."

"Bunun kötü olduğunu mu sanıyorsun? Ah, daha yeni başladım. Sen tam bir *wienerbrød*sun."

Ash tükürükler saçarak konuşmaya başladı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şey. Ve anlamını bile bilmiyorum."

"Avusturya tarzı hamur işi." Emma çenesini kaldırdı. "Ve muhtemelen çok da lezzetli ama şimdi elimde bir tane olsa kafana atardım."

"Akıllı olan sensin, değil mi? Bunca zaman beni kandırdın. Evin her köşesinde bacaklarını ayırmaya bu kadar hevesli olmana şaşmamalı. Hamile kalma işini ne kadar çabuk başarırsan o kadar çabuk kaçabilecektin, doğru değil mi?"

"Hiç de *bile*!" Emma saç fırçasını tuvalet masasına vurdu. "Bu ne *cüret*! Aramızdaki şeylerin bayağı ve ucuz olduğunu ima etmeye nasıl cüret edersin! Hakkımda nasıl böyle düşünebilirsin?" Masada duran bir avuç tokaya öfkeyle baktı. "Tüm bunların nedeni bir baloya gitmek istemem."

"Balolara katılmak isteseydim Annabelle ile evlenir ve bu gecekine de ev sahipliği yapardım. Ben bu işkencelerden kaçmak için *seninle* evlendim."

Emma döndü ve Ash'e hiç şüphesiz hak ettiği gibi öfkeyle baktı. "Tanrım, o kadından nasıl da nefret ediyorum. Sana kendini canavar gibi hissettirdi ve o zamandan beri kendini bunu gerçeğe dönüştürmeye adadın. Sana yüzlerce kez seni ne çok istediğimi, seni tüm kalbimle sevdiğimi söylesem de sen yine de benimkiler yerine onun sözlerine

inanacaksın. Seni birlikte yaşaması imkânsız ve sevilmesi son derece zor birine dönüştürmüş."

"Pekâlâ," dedi Ash sertçe. "Seni bu güçlükten kurtarmama izin ver."

"Söylemek istediğim bu değil ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

"Seni bile tanıdığımdan emin değilim."

Ash sesindeki keskin tonun farkındaydı ama tonunu yumuşatmaya çabalamadı. O yaralıydı, sersemlemişti ve bu tanıdık, dayanılmaz dürtü düşünmesine engel oluyordu. Ona saldırmalıydı, böylece kendi yaralarıyla ilgilenmekle o kadar meşgul olacaktı ki Ash'inkilere yakından bakamayacaktı.

Gerçi bu onda işe yaramıyordu. Hiç yaramamıştı.

"Korkuyorsun," dedi Emma.

"Korkmuyorum."

"Her şeyden korkuyorsun. Sevilmekten. Sevmekten. Kendi çocuğunun babası olmaktan. Ve o Tanrı'nın cezası baloya katılmaktan korktuğun için kavga çıkarıyorsun. İstediğin kadar bağır, Ash. Beni kandıramazsın."

"Sen de beni kandıramazsın. Planladığın bu saçmalıkların Davina Palmer ile ilgisi yok. Hepsi seninle ilgili. Değilmiş gibi yapma. Babasından kaçmasını söyleyerek kendi babandan intikam alacağını sanıyorsun."

Bir süre birbirleri dışında her yere bakıp hiç konuşmadılar.

"Tüm bunlar seni şaşırttığı için özür dilerim," dedi Emma. "Davina'dan bahsetmeliydim. Sır konusunda sana güvenmemem benim hatamdı. Ama ona yardım ederek hata ettiğime inanmıyorum."

"İyi," dedi Ash duygusuzca. "Baloya git. Herkese yalan söyle. Savunmasız bir kızı ailesinden al ve taşrada sakla. Seni durdurmayacağım ama seninle gelirsem bana lanet olsun."

"Gerekirse yalnız da giderim yeter ki öfkeli ayrılmayalım."

"Öfke yok. Neden kızayım? Sen kesinlikle haklısın. Bir anlaşma yaptık. Sen hamile kaldın ve ben de sana bir ev veriyorum."

"Seni seviyorum. Bunu *biliyorsun.*"

Gerçekten *biliyor muydu?*

Evet, bunu söylediğini duymuştu. Ama son on beş dakikanın ardından artık inandığını sanmıyordu.

Hayır, doğru olan bu değildi.

Ash ona daha önce inandığından ya da bir gün inanabileceğinden emin değildi.

"Geç oldu." Emma ona doğru yürüdü. "Hadi yatalım. Sabah her şey daha netleşir."

Ash Emma'yı yaklaştırmamak için elini uzattı. "Benim için şimdi de her şey net. Swanlea'ya hemen haber gönderip gelişin için personelin hazır olmasını isteyeceğim. Araban da olacak elbette. Bayan Palmer ile birlikte istediğiniz zaman gidebilirsiniz. Geri kalan eşyalarını Mary ile gönderirim."

Ash ileri gittiğini biliyordu. Çok sert vurmuş, çok derinden yaralamıştı. Emma'nın ihtiyaç duyduğu adam olsa kendini dizginlerdi ama o artık tam ve sağlam değildi. Eksik parçaları vardı. İçte ve dışta kalan parçalarsa tanınmayacak hâldeydi. Sevgisini hak etmeyecek kadar hırçın, koruyamayacak kadar şekilsizdi.

Ve yanında duramayacak kadar çirkindi. Ne bir balo da ne de başka bir yerde.

Geçici bir anlaşma diye ısrar etmesinin sebebinin bu olduğunu hatırlattı kendine. Arkadaşıyla yaşanan durum tam zamanında gelen bir hatırlatmaydı. Evlilikleri asla uzun sürmemeliydi.

"Ash bunu yapma."

Ash elini kapı koluna koyup çıkmak için hazırlandı. "Dediğin gibi anlaşma tamamlandı. Geri dönmene gerek yok."

GERİ DÖNMENE GEREK yok.

Emma kapalı kapıya baktı. Gözlerinde biriken yaşlar akmaya başladı. Daha önce de geri çevrilmişti ve bu duyguyu tanıyordu. Sanki midesi Dover uçurumundan yuvarlanıyordu. Bir kayaya bağlıydı. Kaya da örse bağlıydı.

Ama kendinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Kalbi bir aptaldı ve belli ki Emma hiç ders almıyordu.

Neyse ki oturup ağlayacak zamanı yoktu. Yapılacak işler vardı.

Bir elbiseye ihtiyacı vardı. Öyle herhangi bir elbise değil, gece elbisesine ihtiyacı vardı. Şık, zarif, göz alıcı. Sadece zenginliği değil zarafeti ve enfes zevki de ifade eden bir elbise olmalıydı. Emma'nın bir düşes gibi görünmesi gerekiyordu.

Yıllarca başka kadınların –bir kere de hak etmeyen bir erkeğin– güzelliğini çıkarmak için kullandığı yeteneğini kendisi için kullanmalıydı. Aynaya baktı. Gizlenmesi gereken kusurlara odaklanmayıp vurgulanması gereken güzelliklere odaklandı.

Bir günü vardı. Birkaç metrelik safir rengi kadife perde ve Davina'nın elbisesinde kullandığı birkaç süs dışında fazla bir şeyi yoktu. Bir avuç sahte inci ve bir parça kurdele. Bakışları tiyatroya giderken taktığı ışıltılı tarak tokalara takıldı. Belki de üzerindeki kristalleri çıkarabilirdi.

İlk ihtiyacı olan bir kalıptı. Ölçüsüne göre dikilmiş bir giysiyi kalıp olarak kullanmak en kolayıydı. Dolaba gidip tek düzgün giysisini çıkardı ve dikişlerinden açmaya başladı.

Çalışmak iyi hissettirmişti.

Otuzuncu Bölüm

Ash'in duygularını dışa vurmaya ihtiyacı vardı ve badminton işe yaramayacaktı. Bu gece değil. Kafası hâlâ karışıktı, hâlâ öfkeliydi. Ama en çok kendine kızgındı.

Emma altı dakika önce evden ayrılmıştı ve Ash daha şimdiden onu çok özlemişti.

Veda etmek bir yana baloya gidişini izlemeyi bile inatla reddetmişti. Bu riski almak istememişti.

Yine de acı çekiyordu. Evin hangi odasına giderse gitsin hislerinden kaçamıyordu. Kedi hüzünlü miyavlamalarla onu suçlayarak peşi sıra dolaşıyordu. Emma ışık girsin diye tüm odaların perdelerini açmıştı. Hem basmakalıp hem de aşırı duygusal sembollerdi ve tüm bu durum Ash'in pencerelere taş atmak, ardından da çaresizce kendini yere bırakmak istemesine neden olmuştu.

Artık bir erkek sporu yapmanın tam zamanıydı. Mum ışığında kriket? Ash'in daha garip şeyler yaptığı da olmuştu.

Ash, balo salonunda koridordan ödünç aldığı Aubusson halısının bir ucunda durmuş, kriket sopasıyla deneme atışları yapıyordu.

Khan alanın ortasında somurtarak atıcı rolünü sürdürüyordu.

"Hadi bakalım." Ash balo salonunun duvarlarındaki bazı tabloları sallamaya hazırdı.

Khan sepetten bir top aldı, kolunu gerdi, bir adım attı ve fırlattı. Oldukça kuvvetli atmıştı. Top halıda sertçe zıpladı. Ash sopayı salladı ama topa vuramadı.

Arkasına düşen ıskaladığı topa baktı.

"Sadece kaslarımı ısıtıyorum." Sopasını birkaç kez daha boşa salladı.

"Elbette, Ekselansları."

Khan ikinci topu aldı ve şaşırtıcı bir sürat ve beceriyle fırlattı. Ash topa bu kez zar zor dokundu.

"Oldukça sıkısın, ha?"

Uşağın üçüncü atışı doğrudan Ash'in ayaklarının dibine indi, ardından sekerek sertçe incik kemiğine çarptı.

"Ah!" Ash acıyan bacağını ovuşturdu. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Daha sopasını kaldıramadan Khan bir top daha attı. Top doğruca Ash'in kasıklarına geldi. Artık Khan'ın doğrudan Ash'i hedef aldığına şüphe yoktu.

"Bu ne içindi?"

"Onun gitmesine izin verdin seni lanet olası ahmak."

Ash kollarını kaldırdı. "İstediği bu! Aylardır bunu planlıyormuş. Evin her köşesinde onunla oynaşmam, sosyal etkinliklere katılmam ve bir şeyler *hissetmem* için beni manipüle etti." Acıyan bacağını sallayarak odada daireler çizdi.

Kulağının dibinden geçen bir toptan kaçmak için tam zamanında eğildi. "Ulu Tanrım. Sen ne halt ediyorsun?"

"Bir füze duygularını aldı. Belki bir başkası da geri getirir." Bir top daha aldı. "Onu seveceğine, rahat ettireceğine, onurlandıracağına ve eşin olarak koruyacağına yemin ettin. Yemininde bunlar vardı. Ben de oradaydım."

Ash kriket sopasını kaldırıp ona doğru salladı. "O zaman onun da bana itaat etmeye yemin ettiğini hatırlıyor olmalısın. Bak, nasıl sonuçlandı?"

Uşak kolunu gerip atmaya hazırlandı.

Ash irkildi. "Bekle." Sopayı kenara atıp iki elini kaldırarak teslim oldu. "Beni dinle, olur mu? Taşraya gitmek istiyorsa gitsin, en iyisi bu." Elini yaralı yüzünde gezdirdi. "Bana ihtiyacı yok."

"*Elbette* sana ihtiyacı yok." Khan'ın öfkeli sözleri balo salonunda yankılandı. "Sadece bir aptal bunu vurgular."

"O hâlde ne yapmalıyım?"

Khan kederle iç çekti. "*Baloya*. Git. Onunla aynı fikirde olsan da olmasan da. Swanlea'ya gitse de gitmese de. Bayan Worthing'in onu parçalara ayırmak için salya akıttığını biliyorsun. Onun tek başına gitmesine izin verirsen diğerlerinden farkın kalmaz. Önce pislik Giles..."

Ash kaşlarını çattı. "Giles kim?"

"Toprak beyinin oğlu. Hertfordshire'daki. Sakın sana anlatmadığını..."

"Evet, evet. Elbette anlattı. Ben sadece o alçağın adını sormadım."

Khan yeniden başladı. "Önce Giles. Sonra babası. Ardından çapkın Robert..."

"Bekle, bekle, bekle. Bir de Robert mı var?"

Uşak son kriket topunu attı. "Robert. Asıl amacı terzi dükkânına gelen kadınlar hakkında bilgi almakken onunla flört ediyor gibi yapan kişi. Kadın varis ile kaçan kişi. Sana anlatmış olmalı."

Ash Robert ya da mirasçı hakkında bir şey bilmiyordu.

Khan salonda dolaşıp dağılan kriket toplarını sepete doldurdu. "Bu adamların her biri Emma'ya aynı şeyi yaptı: Onun yanında durmak yerine kendi gururlarını korumayı seçtiler. Ve şimdi sen de aynısını yapıyorsun. Bir gece yanında durup ihtiyacı olan adam olmaktansa Londra sokaklarında dolaşan 'canavar' olmayı tercih ediyorsun. Ne çocukça bir tavır."

Ash homurdandı.

"Onu kaybedeceksin. Ve bu olduğunda beni de kaybedeceksin. Ailene otuz yıl hizmet ettim. Emekli olma hakkım var ve bu kendine acıma saçmalığına daha fazla katlanamayacağım. Dilerim yirmi kedinle tek başına yaşlanırken çok mutlu olursun."

"Başka türlü olmasını beklemiyordum," diye çıkıştı Ash. "Emma ile anlaşmalı bir evlilik yaptık, aşk evliliği değil."

"Ekselansları aşk midenize yumruk atsa anlamazsınız." Uşak top sepetini Ash'in ayaklarının dibine koydu. "Kaç."

"Ne?"

Pat.

Khan karnına sert bir darbe indirdi. Ash iki büklüm oldu.

Uşak yeleğini düzeltti. "Kaçmanız gerekiyordu." Eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Ash şaşkın hâlde nefes almaya çalıştı. Bir elini duvara dayadı. "Lanet olsun, Khan."

Bunu hak ettiğini düşündü. Öte yandan bunca acının yanında bir eksik bir fazla ne fark ederdi?

Yıllarını acı çekerek geçirmişti. Aynı şekilde Emma da. İkisi de birbirinin yaralarını silemezdi. Zamanda geriye gidip aşkını bir dizi değersiz adama harcamamasını söyleyemezdi.

Ash Emma'nın en kötü seçimiydi. Onu hayal kırıklığına *uğratmayan* tek adam olmalıydı.

İmkânsız. Artık çok geçti.

Lanet olsun, belki de uşak haklıydı. Bu gece durum farklıydı. Londra dedikoduları onu canlı canlı yerdi. Ash'in yapabileceği tek şey kendini bir dilim kanlı et gibi kalabalığın önüne atmaktı. Dikkatleri üstüne çekmek başarılı olduğu bir konuydu.

"Khan!" Koridora çıktı. "Siyah kuyruklu ceketimi hazırla ve çizmelerimi cilala."

Koridorun diğer tarafındaki uşak bıkkın bir bakış attı. "Çoktan hazırladım, Ekselansları."

"*Akıl almaz* derecede küstahsın."

"Teşekkür ederim."

Daha fazla konuşacak zaman yoktu. Giyinmesi gerekiyordu.

Ash odada hızla çizmelerini giydi. Kendi etrafında dönerek kollarını ceketine sokmaya çalıştı. Kravatının düğümü haşlanmış patatese benziyordu. Sonunda dağınık görünse de üzerinde yeterince yün ve keten yığını olduğuna karar verdi.

Merdivenlerden aşağı koşup çıkmak için kapıyı açtı ve...

Lanet kedi bacaklarının arasından geçip ahırların arkasındaki dar sokakta gözden kayboldu.

Küçük *piç*.

Ash peşinden gitti. Lanet canavarın kaçmasına izin veremezdi. Her şey ters giderse Emma'yı teselli edecek biri ya da bir şey olmalıydı.

"Pantolon!" diye bağırdı köşeyi dönerken. "Gel Pantolon. Gel." Islık çaldı, pisi pisi dedi, parmaklarını şıklattı, her çatlak ve oyuğa baktı. "Pantolon!"

Ash aramaya devam ederken manzaranın nasıl göründüğünü önemsemedi. Yara izleri olan çılgın bir adam Mayfair'in karanlık sokaklarında ileri geri koşturuyor, öpücük sesi çıkararak sürekli "gel" ve "pantolon" diye haykırıyordu. Darmadağınık saçlar, yanlış iliklenmiş ceket.

Karanlık sokakta üç adamın onu köşeye sıkıştırıp yere devirdikten sonra başına çuval geçirmesine çok şaşırdığını söyleyemezdi. Ash onu Bedlam Akıl Hastanesi'ne götüreceklerinden emindi.

Ne yazık ki yanılıyordu.

Hem de fazlasıyla.

Otuz Birinci Bölüm

Ash hapishane hücresinde kendi kendine mırıldanarak yürüyordu. Yıllarca içinde tuttuğu, babasının ona yasakladığı tüm küfürleri... bu durum için saklamıştı. Şimdi zamanı gelmişti.

"Bok. Siktir. Lanet olsun. Kahretsin."

Sarhoş hücre arkadaşı köşeden donuk bakışlarıyla ileri geri onu takip ediyordu. "Oy. Laflarına dikkat et, ha?"

"Kendi işine bak." Hücrenin duvarını tekmeledi. "Siktir."

Siktir, siktir, siktir.

Bu bir felaketti.

Hücrenin kapısına gidip gardiyanlara seslendi. "Siz oradakiler. Beni derhal bırakın. Ben Ashbury Dükü'yüm."

Gardiyanlar kahkaha attı.

"Duydunuz mu beyler?" dedi biri. "Aramızda bir dük varmış! Kadınları ve çocukları aylardır korkutan Mayfair Canavarı bir dükmüş. Çok iyi."

"Ben canavar değilim," diye itiraz etti Ash. "Ben... ben sadece yanlış anlaşıldım. Son gazetelere bakın. Savaş dullarına servet bağışladım, yetimlere şeker dağıttım."

"Ben hiçbirine inanmıyorum," dedi diğer gardiyan.

İlk konuşan onayladı. "Bana sorarsan yalan haber. Gazetelere inanılmaz."

Ash homurdandı. *Madem gazetelere inanmıyorsunuz o hâlde neden buradayım?*

"Yavru köpekler!" diye bağırdı aklına gelince. "Yanan binadan yavru köpekleri kurtardım."

"Kesin yapmışsındır. Ve sonra da kanlarını emmişsindir."

Hücrede biraz daha dolandıktan sonra Ash farklı bir yol denemeye karar verdi. "Bu adam kaçırma. Bir soyluyu kaçırmak ölümcül bir suçtur. Beni bırakmazsanız asılacaksınız."

Gardiyanlar onunla alay etti. "Ödül var. Yirmi pound daha zengin olacağız, olacak olan bu."

Ash inleyerek alnını parmaklıklara dayadı. Ardından arka arkaya başını parmaklıklara vurdu. "Nafile. Bana asla inanmayacaklar."

Uyuşmuş hücre arkadaşı önce geğirdi, sonra, "Ben size inanıyorum, Ekselansları," diye mırıldandı.

"Bunun çok faydası olur." Ash sırtını duvara yasladı. "Hakkımda anlattıklarını duydun. Anlaşılan efsane gerçeği aşmış."

"Belki bunu önceden düşünmeliydiniz."

"Bilgelik dolu tavsiyen için teşekkür ederim."

Emma haklıydı. Bu canavar hikâyesinin uzamasına izin vermişti ve şimdi bedelini ödüyordu. Haftalar önce ortaya çıkmalıydı. Sonsuza dek gizli kalacağını düşünmesi aptallıktı.

Emma daha iyisini hak ediyordu. Geçen her dakika ona ihtiyaç duyduğu anda yanında olmadığı bir dakikaydı. Onu tamamen kaybetmeye bir dakika daha yaklaşıyordu. Duvarda bir delik açmak istedi.

Para tehditten daha çok işe yarardı. Gardiyanlar çoktan küçük, değerli eşyalarını almıştı. Bozuk paralar, yaka iğnesi, cep saati.

Gidip parmaklıkları salladı. "Hey oradakiler!" diye bağırdı. "Beni serbest bırakırsanız üstümdeki kıyafetleri alabilirsiniz. Çizmelerim Hoby'den. Onlara sekiz pound ödedim."

Ceketini çıkarıp parmaklıkların arasından salladı. "Ceketim! Son moda. Değeri..." Durdu. Değeri ne kadardı? Tahmin edemiyordu. Onun için paha biçilmezdi. Emma seçmişti.

Yine de memnuniyetle satardı. Emma ceketten daha değerliydi.

"Yelek ipek. Gömleğimi de alın." Kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Düğmeler sedef, her biri bir şilin eder."

Gerekirse tamamen soyunur, Londra caddelerinde çırılçıplak koşar ve Worthinglerin Noel balosunu *sosyetenin* hafızasına kazırdı. Gururu artık kenara koymuştu.

Parmaklıkları yeniden salladı.

Hücre arkadaşı dolu dolu öksürdü. "Çoraplar ne kadar?"

Ash gardiyanların bulunduğu yerden gelen hışırtı ve sohbet sesleri duydu. Parmaklıkların orada durup dinledi. Kelimeleri anlayamıyordu ama kısık sesle yapılan bir tartışma olduğunu anladı.

Seslerden biri kadın sesiydi.

Kalbi hızlandı. Kim olabilirdi?

Emma?

Aptallığı ve beceriksizliğini affedip onu almaya gelmiş olmasını ummak biraz fazla mı olurdu?

"Senin leydin değil," dedi cin kokan hücre arkadaşı.

Dişsiz ayyaş haklıydı. Bunu ummak çok *fazlaydı*.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Birden fazla ayak sesi vardı.

Leydi Penelope Campion hücreye koşup parmaklıkları tuttu. "Öncelikle içini ferahlatayım. Kedi iyi. Benim evimde güzel bir uskumrunun keyfini çıkarıyor."

"Tanrı aşkına, Penny." Alexandra Mountbatten arkadaşının yanına geldi. "Onun derdi *kedi* değil." Aslında Ash kedi için az da olsun endişelenmişti. Ama hapsedilmek

ve Emma'nın yaklaşan aşağılanması onu daha çok endişelendiriyordu.

Nicola da onlara katıldı. "Seni kaçırmak için bir planımız vardı. Alex saatleri senkronize edecekti ve ben de içinde uyku ilacı olan bir kek pişirip gardiyanlara verecektim."

"Ben keçiyi getirecektim," dedi Penny. "Bilirsin, dikkat dağıtmak için."

Bayan Mountbatten kaşlarını kaldırıp Ash'e neyle-uğraşıyorum-gör bakışı attı. "Ama sonra paramızı birleştirip daha makul olan çözümü kullanmaya karar verdik: rüşvet."

"Evet, bu muhtemelen en iyisi," dedi Ash.

Gardiyan hücrenin önüne geldi. Kilidi açıp Ash'i özgür bırakırken yüzünde hâlinden memnun bir ifade vardı. "Özgür kalacağını sanma. Yakalanma emrin var. Şafak sökmeden geri geleceğine eminim."

Ash bununla sonra ilgilenecekti. Önemli olan birkaç saatinin olmasıydı.

Çıkmadan önce ceketini sarhoş hücre arkadaşına attı. "Al. Öksürüğünle de ilgilen."

Gecenin karanlığında temiz havaya çıktıklarında üç kurtarıcısına teşekkür etti. "Hepinize minnettarım. Emma'nın harika arkadaşları var."

"Saçmalama, Ash," dedi Bayan Teague. "Biz senin de arkadaşınız."

Ash bunu düşündü. Bayan Teague'nin sözleri içini ısıtmıştı ancak şimdi bununla ilgilenecek zamanı yoktu.

Penny eline birkaç bozukluk koyarken Ash de etrafta araba arıyordu. "Burada olduğumu nasıl öğrendiniz?"

"Önce kedi bahçeme geldi," diye açıklamaya başladı Penny. "Ben de onu Khan'a götürdüm, senin çıktığını söyledi ama ahırların oraya gidince atların ve arabanın hâlâ orada olduğunu gördük. Sonra bir anda seni arayan siyah eskrim kıyafetli bir çocuk ortaya çıktı."

Trevor öne atıldı. "Canavarın yakalandığını duydum. Bilirsin kulağım hep açıktır."

"O oldukça sıra dışı bir genç adam," dedi Alexandra Mountbatten.

"Evet," dedi Ash. "Kadınlar hep aynı şeyi söylüyor."

"Bunları al." Trevor omzundaki sırt çantasını indirip açtı, içinden siyah pelerin ve silindir şapka çıkardı. "Handaki sabahın ardından geri getirme şansım olmadı."

"Onlara ihtiyacım yok," dedi Ash. "Aslında bence onlar sende kalmalı. Sen kılık değiştirme işinde berbatsın. Tam acemi işi."

"Gerçekten mi? Kalabilirler mi?"

"İstersen Mayfair Canavarı unvanını da alabilirsin." Kolunu kaldırdı, köşede bir araba durdu. "Çıraklığını tamamladın."

Çocuk şapkayı başına taktı. "Lanet olsun, bu harika."

"Bir şey daha var." Ash arabaya doğru giderken Trevor'a baktı. "Bir beyefendi olacaksın. Sıradan bir serseri gibi küfür etme. İlla küfür edeceksen kültürlü bir şekilde yap." Kapıyı açıp arabaya bindi. "Shakespeare'in hakaretlerini kullan."

"EKSELANSLARI, ASHBURY DÜŞESİ."

Emma, Worthinglerin balo salonunun girişinde dururken tüm konuklar susup ona bakmak için döndü. Madam Bissette'in terzi dükkânında hizmet ettiği birkaç kadını tanıdı.

Aralarında duran Annabelle Worthing'in bakışları hançer kadar keskindi.

Emma güçlükle yutkundu. *Tanrım bana yardım et.*

Hayır. Buna gerek olmadığına karar verdi. Ona yardım edecek olan Tanrı değildi. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Çoğu zaman bir kız kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırdı.

Ve bu gece o zamanlardan biriydi.

Bir keresinde kışın kalbinde tek başına Londra'ya yürümüştü. Umutsuzluğa ya da açlığa yenik düşmeyi reddetmişti. Bir iş bulmuş ve şehirde kendine yeni bir hayat kurmuştu. Annabelle Worthing'in onu alt etmesine izin vermektense Madam Bissette'in terzi dükkânındaki tüm iğneleri yutardı.

Bu gece Emma kendi peri annesi, kendi beyaz atlı prensi olacak. Hatta parlak zırhı içinde kendi şövalyesi, daha doğrusu parlak elbisesi içinde bir leydi olacaktı.

Bunu yapabilirdi. Emma balo salonuna girerek başını dik tuttu. Oraya arkadaş edinmeye gitmemişti. Zaten var olan bir arkadaşını kurtarmaya gelmişti.

Davina'ya gelince, genç kadın onu görür görmez yanına koştu. Emma ona doğru yürümeye başladı. Fısıltılar salona dalga dalga yayıldı. Bu işi söylentiler Bay Palmer'ın kulağına ulaşmadan halletmeliydi.

"Emma." Davina reverans yaptıktan sonra Emma'yı yanağından öptü. "Seni gördüğüme çok sevindim. Babamı takdim etmeme izin ver lütfen. Bay William Palmer. Baba, bu Ashbury Düşesi Emma Pembrooke. Arkadaşım."

Emma elini uzattı. Bay Palmer eğildi. "Onur duydum, Ekselansları."

"Bay Palmer. Nihayet sizinle tanışabilmek ne büyük zevk. Davina'nın arkadaşlığı benim için çok değerli."

Bay Palmer kızına baktı. "O iyi bir kız, değil mi? Hatta ailenin en iyisi diyebilirim. Onu yetiştirirken elimden gelenin en iyisini yaptım ve o da beni gururlandırdı."

Davina huzursuzca bakışlarını kaçırdı.

Emma başını eğip muzipçe gülümsedi. "Sizi uyarmalıyım, onu sizden çalmak niyetindeyim. Elbette izin verirseniz ve kısa bir süreliğine. Kışı Dük'ün Oxfordshire'daki kır evinde geçirmek istiyorum, Davina da bana katılırsa çok mutlu olurum."

"İzin ver gideyim, baba." Davina babasının koluna sarıldı. "Noel'den sonra şehirde yapacak pek bir şey olmuyor. Mayfair kesin sıkıcı olacaktır. Canlandırıcı kır havasının sağlığıma da iyi geleceğine inanıyorum." Kuru, sahte bir şekilde öksürdü.

Emma gülümseyip Davina'nın koluna girdi. "Yanımda olmasını çok isterim, Bay Palmer."

Bay Palmer diplomatik bir cevap arıyor gibiydi. "Bağışlayın beni, Ekselansları. Elbette davetinizden onur duydum. Ama kabul etmelisiniz ki çok ani oldu. Henüz Dük'le tanışma zevkini bile haiz olamadım."

Emma eldivenli elini salladı. "Ah, Ashbury beni şımartmaya bayılıyor. O, orada olmayacak bile. Oxfordshire konutu kişisel kullanımım için." Sesini alçalttı. "Size güvenebilir miyim, Bay Palmer?"

Adam başını salladı. "Evet, elbette."

"Hassas bir durumdayım. Önümüzdeki birkaç ay Oxfordshire'daki evimde olacağım. Çevrenin nezih ve güvenli olduğuna kuşku yok ancak Davina'nın bana eşlik etmesinden mutluluk duyarım. Bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

"Belki siz ve Dük akşam yemeğinde bize katılma nezaketi gösterirsiniz ve bunu konuşuruz."

"Çok isterdim," dedi Emma pişmanlık dolu bir sesle. "Ama korkarım mümkün değil. Sonraki gün gideceğim."

"O kadar çabuk mu?" Bay Palmer kızına endişeyle baktı. "Belki gelecek yıl daha iyi olur canım."

"Baba," diye mırıldandı Davina. "Bu kadar koruyucu davranma. Emma bir *düşes*."

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı sevgiyle. "Ama sen benim kızımsın. Dünyada beni seninle ilgilenmekten alıkoyacak bir rica miktarı yok."

Davina babasına hayranlıkla baktı ve sonra orada, balo salonunun ortasında gözyaşlarına boğuldu. "Çok üzgünüm.

Çok üzgünüm, baba. Emma gerçek bir dost ama onun benim için daha fazla yalan söylemesine izin veremem."

"Canım benim, ne oldu?"

Başını babasının omzuna yaslayıp hıçkırarak ağladı. "Çok üzgünüm. Sana söylemek istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim. Sana söylemeyi çok istedim."

Ah Tanrım. Gerçek Emma'nın kalbine saplandı.

Yanılmıştı. En başından beri yanılmıştı.

Bay Palmer kızını seviyordu. Tüm kalbiyle, koşulsuz seviyordu. Gerçeği bilse Davina'yı suçlamazdı. Onun için endişelenir, zarar görmesini engellemek için ne yapacağını düşünürdü. Ve kızını güvende tutmak için her şeyden, kazanmak için çok çalıştığı konumundan bile vazgeçerdi.

Davina gerçeği babasından korktuğu için değil onu çok *sevdiği* için saklamıştı. Babasının kendini başarısız hissetmesini, fedakârlıkta bulunmak zorunda olduğunu düşünmesini istememişti.

Artık her şey çok açıktı, cam kadar berraktı ve Emma kendini aptal gibi hissediyordu. Baba kızın arasında sarsılmaz ve özverili bir sevgi olabileceği ihtimalini aklına bile getirmemişti. Bu nasıl olabilirdi? Emma böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı.

Davina burnunu çekti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım baba ve buna dayanamıyorum."

"Asla tatlım. Seni üzen her ne olursa olsun bizi ayıramaz."

Bay Palmer kızının omzunu okşarken Emma'ya sorgulayıcı bir bakış attı. Emma ne cevap vereceğini bilmiyordu. Davina'nın sırrı ona aitti ve balo salonu bunu açıklamak için pek uygun bir yer değildi. Bu sahne daha özel bir ortama taşınmazsa Davina hakkında çeşitli söylentiler ortaya atılacaktı. Balo salonundaki bütün gözler üçü üzerindeydi.

Ama bir anda gözler başka bir yöne çevrildi.

Masada elden ele dolaşan tuzluk gibi kulaktan kulağa yayılan fısıltılar durdu. Bir anda, hepsi. Artık kimse Emma

ya da Davina'ya bakmıyordu. Balodaki herkes girişe bakıyordu, bakışları takip eden Emma nedenini hemen anladı.

Ash.

Girişte duruyordu ve ah ama ne durmaktı! Şapka yoktu, eldiven yoktu. Ceketten eser yoktu. Yeleğinin önü tamamen ve gömleğinin düğmeleri nerdeyse göbek deliğine kadar açıktı.

Emma'ya hiç bu kadar harika görünmemişti. Kalbi göğsünden fırlayacaktı.

Ash yaralandığından beri ilk kez kendi sosyal çevresinin bulunduğu iyi aydınlatılmış bir ortamda bulunuyordu. Mayfair Canavarı olarak değil Ashbury Dükü olarak oradaydı. Yaralı. Çekici. Ve yarı giyinik olduğu gerçeğine rağmen yine de muhteşemdi. Her santimi Dük'tü.

Her santimi onundu.

Ash uşağa baktı. Uşak ona bakıp kekeledi. Birkaç dakikalık bekleyişin ardından Ash gözlerini devirdi. Kalabalığa bakarak kollarını açıp kendini takdim etti. "Ekselansları, Ashbury Dükü."

Kimse kımıldamadı.

"Evet, biliyorum," dedi sabırsızca, yüzünün yaralı kısmını salona çevirdi. "Waterloo'da bir roket kazası. Üstesinden gelmek için tam üç saniyeniz var. Bir. İki. Üç. Tamam. Şimdi, karım nerede?"

"Buradayım." Emma öne çıktı.

Ancak kalabalığın arasında ilerlerken bir el bileğinden yakalayıp onu geri çekti.

Annabelle Worthing Emma'nın koluna girip salonun ortasına kadar ona eşlik etti, ardından Ash'e reverans yaptı. "Ekselansları. Hoş geldiniz." Ash'in aşikâr şaşkınlığı karşısında tek kaşını kaldırdı. "Kendi balomda kimse dikkatleri kendi üstüne çekemez."

Emma bunların kadından duyabilecekleri özre en yakın sözler olduğunu düşündü ama şimdilik bu da yeterdi.

Ev sahibesi uzaklaşırken sersemlemiş orkestrayı azarladı. "Evet? Bir şeyler çalın. Babam size oturmanız için para ödemiyor."

Müzisyenler kendilerini toplayıp vals çalmaya başladılar.

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedi Ash.

"Üzülme. Tam vaktinde geldin. Gerçi buraya gelmek için kavgaya karışmış gibi görünüyorsun." Burnunu kırıştırdı. "Ve cin kokuyorsun."

"Sonra açıklayacağım." Ash Emma'ya kolunu uzattı. "Pekâlâ, şu görmem gereken Bay Palmer nerede?"

"Ağlayarak gerçeği itiraf eden kızını teselli ediyor. Haklıydın. Bay Palmer'ın kızına zalimce davranacağını varsaymamalıydım. Şimdilik onlar için yapabileceğimiz en iyi şey dikkatleri dağıtmak."

"Pekâlâ." Ash balo salonuna baktı. "Sanırım bunu başarabilirim."

Gerçekten de başarıyordu. Salonda kimse görgü kurallarına uyuyormuş gibi yapmadı. Herkes açıkça baktı. Bir yelpaze ya da şampanya kadehinin arkasına saklanma zahmetine bile girmeden fısıldaştılar.

Ash yumruğunu sıktı, Emma'nın eldivenli elinin altında kolu kasıldı. Bu huzursuzluğunun tek dışavurumuydu. Ama Emma bu sınavın onun için ne denli zor olduğunu çok iyi biliyordu. Kalbinin en korunaklı odalarını korku doldurmuş olmalıydı. Elbette bunu asla kabul etmezdi, yardım istemek bir yana teselli bile istemezdi, böyle bir teklif sadece işleri daha kötüleştirirdi.

Bu yüzden Emma yapması gerekeni yaptı. Başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. Geleneksel salon turunu yaparlarken yanlarından geçtikleri herkesin gözüne bakıp zarifçe başını salladı.

İnsanlar Dük'e bakınca acınası bir enkaz, yaralı bir savaş kahramanı ya da korkunç bir canavar bile görüyor

olabilirdi. Ama Emma'ya baktıklarında görecekleri tek şey onun kolunda olmaktan gurur duyan ve onu her şeyden çok seven bir eş olacaktı.

"Dans etmeli miyiz?" diye sordu Emma turu tamamladıktan sonra. "Baloda yapılacak bir şeye benziyor, ayrıca yakın zamanda başka bir baloya davet edileceğimizden şüpheliyim."

"Omuz için iyi bir egzersiz olduğunu duydum. Bir kere Khan ile vals yapmayı denedim ama olmadı."

Ash onu kollarına alıp dans etmeye başladığında Emma güldü. Diğer çiftler de teker teker onlara katıldı.

Ash karısına baktı. "Tanrım, şu elbiseye bir bak."

"Biliyorum. Kendimi eski perdelere sarmışım, sonra da avize üstümde parçalanmış gibi görünüyor."

Ash gözlerini kısıp baktı. "Ben gecenin karanlığına yelken açıp yıldızlarla kaplanarak yeryüzüne dönen bir melek gibi görünüyor diyecektim."

Emma iltifat karşısında kızardı. "Düşese layık bir şeye ihtiyacım vardı."

"Bu," dedi Ash, "tanrıçalara layık. Ama yine de yerde yığın hâlindeyken daha güzel görüneceğinden eminim."

"Sen çok zor birisin."

"Bunu inkâr edemem." Emma'yı birkaç kez döndürdükten sonra ekledi, "Sana seninle neden evlendiğimi hiç söyledim mi?"

"Sanırım söyledin. Tüm gereksinimlerini karşılıyordum."

"Doğru. Ama tam olarak dürüst değildim. Sen tüm gereksinimleri aşıyorsun. Sadece çocuk doğuracak kadar sağlıklı değil bana katlanacak kadar güçlüsün. Bir beyefendinin kızısın ama toplum karşısında dimdik duracak cesarete sahipsin. Eğitimlisin ama aynı zamanda esprili ve inanılmaz derecede zekisin."

"Yeterince güzelsin," dedi Emma. "Bana bir iltifat etmiştin. Bana yeterince güzel olduğumu söylemiştin."

"Yalan söylemişim. Seni güzel bulmuyorum. Sen tanıdığım içi dışı en harika kadınsın."

"Yanlış hatırlamıyorsam bir şey daha vardı." Oh, Emma bunu duymak için can atıyordu. Beşinci nedeni düzeltmek için çok çalışmış olması gerekiyordu.

"Evet. Son neden: Sen buradasın."

Pekâlâ. İlginç bir stratejiydi, aynı aşağılamayı bir kez daha yapıyordu. Emma bunu beklemiyordu.

"Sen buradasın," diye tekrarladı Ash Emma'nın elini alıp deli gibi çarpan kalbinin üstüne koyarken. "Kalbimde. Ben farkına bile varmadan içeri girmenin bir yolunu buldun. Tıpkı kütüphaneme girdiğin gibi. Ama şimdi buradasın Emma ve benim hayatımsın."

Emma çok şaşkındı. "Bu söylediklerin çok hoş."

"Öyle mi?"

"Daha önce alıştırma yaptın mı?"

Ash alınmış gibi baktı. "Hayır."

"Öyle olsaydı da hakkında kötü düşünmezdim."

"O zaman evet, yaptım. Ama bu söylediklerimi daha az içten kılmaz." Başparmağıyla kürek kemikleri arasındaki boşluğu okşadı. "Seni ne kadar sevdiğimi anlayabiliyor musun?"

"Sanırım evet diyeceğim. Ama senin açıklamanı biraz daha dinlemeyi tercih ederim."

"Yıllar sürebilir."

"Bana uyar. Elbette bu seni sevme nedenlerimi dinlemek zorunda kalacağın anlamına geliyor."

Ash yüzünü buruşturdu. "Ah."

"Endişelenme. Daha kötülerini atlattın."

"Evet. Sanırım atlattım." Emma'nın hayran olduğu tek taraflı gülümsemesini yaptı.

Ve sonra herkesin önünde eğilip karısını öptü.

Otuz İkinci Bölüm

"Aman Tanrım," diye homurdandı Ash sonunda odaya girdiklerinde. "Bu son yemek davetimizdi."

"Bu bizim ilk yemek davetimizdi," dedi karısı.

"Kesinlikle. Bir tane yeterli. Hiç gitmeyecekler sandım."

"Saat daha on. Bence konuklarımız oldukça erken ayrıldı. Noel hediyelerini açmayı ancak bitirdik." Kucak dolusu eşyayı yatağın üstüne koydu." En lezzetlisi Nicola'nınkiydi."

Ash buna yürekten katılıyordu. Emma'nın elindeki erikli kekten bir parça aldı. "İnan bana, bilim ve kesinlik hakkında söyledikleri sadece bir yalan. O kadın sihirli fırını olan bir cadı." Yığının tepesinde duran el örgüsü bir şey alıp parmakları arasında salladı. "Bu ne? Bebek için mi?"

"Galiba. Ama söz konusu Penny olunca bilemedim." Emma Ash'in elindekini alıp evirip çevirdi. Bebeğin tombik kol ve bacaklarını sokması gereken delikleri saydı. "Bir, iki, üç, dört..." Parmağını diğer bir deliğe soktu. "Beş mi? Ulu Tanrım. Sanırım kediye tulum örmüş."

"Onu giydirirken iyi şanslar."

Emma gülümsedi. "Sanırım Khan erken Noel hediyeni çok sevdi."

Ash yaka iğnesini tuvalet masasına bırakıp gömlek düğmelerini açtı. "Adam sürekli emeklilik hakkı kazandığından bahsediyordu. İntikamımı almayı başardım."

"Swanlea'da bir kır evi nasıl bir intikam?"

"Açık değil mi? Artık benden kaçamaz. Oğlumuzu kriket dersleri için oraya gönderdiğimde burada uşak olmayı dileyecek."

"Oh, bir de bu var." Emma yatağa oturdu. El yapımı not defterini kucağına koyup sayfalarını sevgiyle çevirdi. "Alex ne tatlı. Tüm bu manşetleri derleyip kitap hâline getirmek için ne çok çaba sarf ettiğini hayal edemiyorum."

Ash alındı. "Peki, benim onları üretmek için harcadığım çabaya ne demeli?"

Karısı onu duymazdan geldi.

Aslında Bayan Mountbatten'ın hediyesi Ash'in de en sevdiğiydi. Alex, Mayfair Canavarı ile ilgili tüm gazete ve dergileri toplamış, ardından tüm makaleleri dikkatle kesip bir hatıra defterine yapıştırmıştı. Bir biyografiye en yakın şeydi ve ondan çok daha ilgi çekiciydi.

Emma'ya dönüp kollarını göğsünde birleştirdi. "Umarım o albümde bir iki boş sayfa vardır."

"Gerek yok." Emma bir kaşını kaldırdı. "Mayfair Canavarı bir daha gazetelere çıkmayacak."

"Korkarım bunun söylemek için çok geç."

Ash çekmeceyi çekip ertesi sabahki *Prattler*'ın erken baskısını çıkardı. Ardından manşeti görmesi için gazeteyi kaldırdı.

Dük Her Şeyi Anlattı.

Emma soluğunu tuttu. "Yapmış olamazsın."

"Ah yaptım." İlk paragrafı yüksek sesle okudu. "Ashbury Dükü Mayfair Canavarı ardındaki trajik hikâyeyi ve işkence çeken ruhunu iyileştiren düşese dönüşen terziye olan ölümsüz sevgisini anlattı." Gazeteyi yatağa doğru attı. "Elbette sansasyonel bir saçmalık."

Emma bir eliyle ağzını kapadı, diğer eliyle gazeteye uzandı. Emma gazeteye bakarken Ash onu izledi. Emma'nın gözleri yaşardı.

Ash çok önemsemedi. Sabah bulantılarının yanı sıra günde birkaç kez ağlamanın eşiğine geliyor gibiydi.

Emma burnunu çekti. "Hayal edebileceğim en güzel hediye."

"Öyle mi? O hâlde sanırım diğerine gerek kalmadı." Cebinden küçük bir kutu çıkarıp Emma'nın kucağına bıraktı. "Ama yine de vereceğim. Gerçeğini hak ediyorsun."

Emma yaşlı gözlerle kutuya baktı.

"Bir yüzük," dedi Ash.

"Bayıldım."

"Emma daha açmadın bile."

"Evet, biliyorum. Bakmama gerek yok. Şimdiden sevdim."

"Bu saçmalık."

"Hayır, değil. İçimdeki çocuğa daha aylarca sarılamayacağız ama oğlumuzu şimdiden seviyorum."

"Ya da kızımızı," diye ekledi Ash.

Ash kız olmasını umuyordu. Kız bebek en azından bir kez daha denemeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Bir süre sonra onu beklemekten sıkılıp kutuyu kendi açtı ve yüzüğü gösterdi: altın telkari alyansın içinde kalp şeklinde kesilmiş kırmızı bir yakut.

"Oh," diye iç çekti Emma.

"Sakın ağlama," diye uyardı Ash. "Taşı büyük bile değil."

Yanına oturup yüzüğü parmağına taktı.

Emma elini uzaklaştırıp ışığı yakalaması için parmaklarını hareket ettirdi. Sonra ayağa kalkıp giyinme odasına koştu. Ash peşinden gidince karısını boy aynasının önünde buldu, önce elini göğsüne bastırıp hayranlıkla yansımasına baktı, ardından parmağını yanağına koydu, sonra öpmesini ister gibi Aynadaki-Emma'ya elini uzattı.

Ash onu kıkırdayarak izledi. Ardından aynada kendi yansımasına baktı.

Tıraş olurken kullandığı küçük ayna dışında bir yılı aşkındır aynada kendine bakmamıştı.

Aslında o kadar da kötü değildi.

Evet, yara izleri kötü görünüyordu. Buna şüphe yoktu. Ama artık bu gerçeğe alışmıştı ve bunca zaman yansımasına bakmaktan kaçındığı için kendini ahmak gibi hissetti. Bu değiştirebileceği bir şey değildi.

Bir adım öne çıktı, arkadan karısına sarılıp elini karnına koydu. "Ya o korkarsa?"

"Neden korkarsa?"

"Benden."

Emma kocasına yaslandı. "Ah aşkım. Bunu düşünme bile."

"Umdum ki..." Boğazını temizledi. "Düşündüm ki en başından benimle birlikte fazla insanın olmadığı kırsalda büyürse... belki o kadar korkmaz."

"Senden korkmayacak."

Ash onun kadar emin olabilmeyi isterdi. Küçük çocukların onu görünce nasıl tepki verdiklerini biliyordu. Nasıl dudaklarını büküp annelerinin etekleri arkasına saklandıklarını. Nasıl ağlayıp çığlık attıklarını. Her seferinde yaraları yeniden açılıyordu. Kendi oğlu tarafından böyle görülmek onu mahvederdi.

Emma bilmiyordu. *Bilemezdi.*

Ash sesini kontrol edebileceğinden emin olana kadar bir şey söylemedi. "O korkmasa bile arkadaşları olacak. Okula gidecek. Anlayacak kadar büyüyünce benden utanacak."

"Bu doğru değil."

"Oğlanların nasıl olduğunu bilirim. Birbirlerine nasıl davrandıklarını. Dalga geçerler, zorbalık yaparlar. Acımasızdırlar. Genç bir adam olduğunda farklı olacak. Onunla

mülklerimiz ve sorumluklarımız hakkında konuşabilirim. Ama çocukken..." Gözlerini kırpıştırdı. "Babam benim gözümde mükemmeldi. Kendi oğlumun utanç kaynağı olmaya katlanamam."

"Çocuklarımız seni *sevecek*." Dönüp kollarını boynuna dolayarak sarıldı. "Tıpkı benim gibi. Kucaktayken kulağını çekecekler, burnunu bükecekler ve tıpkı tüm bebeklerin yaptığı gibi kahkahalar atacaklar. Birkaç yıl sonra birinin yaralı olmasını umursamadan omzuna alman için yalvarmaya başlayacaklar. Okula gittiklerindeyse gururdan başka bir şey hissetmeyecekler. Yaralı savaş kahramanı bir baba? Okul bahçesinde övünecek daha iyi ne olabilir?"

"Savaşta yaralanmak bir adamı kahraman yapmaz."

Emma gözlerine baktı. "*Baba* olmak seni kahraman yapacak."

Ash'in kalbi düğümlendi.

Karısını kendine çekip alnını alnına dayadı. "Seni de benim kahramanım yapacak."

Ash sımsıkı sarıldı.

Emma, Emma.

Kütüphaneye gireli gerçekten daha birkaç ay mı olmuştu? Bir papazın korkunç bir beyaz elbise giyen kızının tüm planlarını mahvedeceğini bilemezdi. Onu tamamen değiştirmişti. Emma ona ne yapmıştı? Onunla ne yapacaktı?

Sevecekti, yapacağı buydu.

Sevecek, koruyacak ondan istediği her şeyi ve daha fazlasını yapacaktı.

Belki Waterloo'da olağanüstü bir kahramanlık yapmamıştı ama Emma, taşıdığı çocuk ve Tanrı'nın onlara vereceği diğer çocuklar için acımasız, kanlı savaşlar vermeye hazırdı.

Yaralarını bir daha asla saklamayacağına dair sessizce hem kendine hem de ona söz verdi. Korkunç geçmişi onu

bu ana getirmişti, yaralarını inkâr etmek Emma'yı inkâr etmek olurdu. Diğerleri yaraların onun çöküşü olduğunu zannedebilirdi ama Ash gerçeği biliyordu. Yaraları onu bugün olduğu kişi yapmıştı.

Ve Emma onun kurtuluşuydu.

Emma'yı çevirdi, birlikte aynaya baktılar. "Bu bir tablo olsaydı onu merdiven boşluğuna asmak..."

"Onu gururla konuk odasına asardım. Şöminenin üstüne."

"Hepimizin sığması için büyük bir tablo olması gerekirdi."

"Hepimiz mi?"

"Sen, ben ve on çocuğumuz."

Emma'nın gözleri kocaman açıldı. "On mu?"

"İyi, tamam. Sen ben ve on bir..."

Açık şapka kutusundan fırlayan tüy yumağı yanlarına gelip Ash'in bacağına sürtünüp Arnavut kaldırımlı sokaklarda tekerleklerin çıkardığına benzer bir ses çıkardı.

Ash bir kez daha değişiklik yapmak zorunda kaldı. "Sen, ben, on bir çocuğumuz ve bir kedi."

"Tablo gittikçe kalabalıklaşıyor."

"Güzel," dedi Ash.

Ve ne kadar şaşırsa da ciddiydi.

Güzel.

Sonra karısının elini tutup kendine çevirdi ve parmak uçlarına baktı. "Hâlâ mı dikiş dikiyorsun?"

"Tanrım, bunu söyleme şeklin. Sanki zimmetime para geçiriyorum ya da kaçakçılık yapıyorum." Elini çekti. "İşin aslı evet, dikiyorum. Senin Noel hediyeni hazırlıyorum."

"Ne olabilir acaba? Beni zaten yelekler, pantolonlar ve bir sürü giysiyle donattın."

"Ah, bu gardırobun için bir yelek ya da başka bir şey değil. Benim giymem için." Dolap rafının arkasından küçük

bir kumaş çıkardı. "Önden uyarayım, eğer tek boynuzlu kusmuğuyla mukayese etmeye cüret edersen..."

"Etmeyeceğim." Elini yemin etmek için kaldırdı. "Şeref sözü."

"Pekâlâ, o zaman." Emma Ash'in şimdiye kadar gördüğü en ince iki askıyı omuzlarına doğru kaldırıp kumaşın ayaklarına kadar açılmasına izin verdi.

Ash'in soluğu kesildi.

Siyah ipek, pek azdı. Siyah dantel, daha da azdı. Üzerinde miktarı çok iyi ayarlanmış payetler vardı.

Emma Grace Pembrooke, seni seviyorum.

"Pekâlâ?" Kışkırtıcı bir tavırla kalçasını salladı. "Beğendin mi?"

"Bilemedim," dedi Ash. "Üstünde görmem lazım."

Sonsöz

"Şimdi Richmond, ben yokken uslu bir çocuk ol. Vaftiz babanı üzme." Emma bebeğin tombul çenesini gıdıkladı.

"Nefesini tüketme," diye mırıldandı kocası. "Rahat durmayacak. Ne de olsa benim oğlum."

Khan kollarındaki bebeğe gülümseyip tatlı bir sesle konuştu. "Küçük marki bütün öğleden sonrayı çığlık atıp altını kirleterek geçirebilir, yine de bakımı babasından daha kolay olacaktır."

"Bence haklı." Emma kocasına dönüp gülümsedi. "Pekâlâ sevgilim. Öğleden sonra ne yapacağız?"

"Ne yapalım?"

Khan'ın kulübesinden çıkıp eve doğru yürüdüler. Yaz sonu öğleden sonrası nemli ve sakindi, Swanlea arılar ve yusufçuklarla doluydu.

"Senin muhtemelen incelemen gereken bazı mülk raporların vardır," dedi Emma. "Benim de yazmam gereken birkaç mektup var."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Ash sıkkın bir tonla.

Hayır, bu doğru değildi.

Ebeveynliğin yorucu görevlerinin olmadığı nadir bir öğleden sonra mı? İkisi baş başayken mi? İkisi de vakit geçirmek için ne yapacaklarını biliyordu.

Yüzyıllardır bu anı bekliyor gibiydiler. Ash bebeği geceleri yanlarında tutmayı tercih ediyordu. Emma da aynı fikirdeydi. Ancak bu durum uykularını bozmuştu ve başardıkları birkaç sevişme mecburen aceleci ve sessiz olmuştu.

"Sence eve ne kadar hızlı gidebiliriz?"

"Eve gitmemize gerek yok."

Elini sıkıca tutup onu çimlere doğru götürdü. Ormanın içinde tenha bir açıklık buldular, sonrası öpüşme, dokunma ve soyunma fırtınasıydı. Emma ceketin kollarını çekiştirdi, pantolonun düğmelerini açtı. Ash onun eteklerini ve jüponunu çıkarmasına yardım etti.

Üstünde sadece kombinezon kaldığında Ash elini sokup göğsünü okşadı. İki derin inilti öpüşmelerine eşlik etti. Göğüsleri emzirdiği için dolgunluğunu kaybetmişti ama hissiz değildi. Sevgiyle dolan kalbi de hassastı.

Düğmeler açıldıkça Emma'nın huzursuzluğu arttı. Elini Ash'inkinin üstüne koydu. "Kombinezon kalsın mı?"

Ash karısının aklından geçenleri anlamış gibiydi. "Gerçekten Emma. Saçmalama."

"Vücudum değişti. Kendini beğenmeyen tek kişi sen değilsin."

"Bu konuşmayı sürdürmeyeceğim."

Kombinezon düşüp çimlerin üstüne saçılmış giysilerin arasına katıldı. Saniyeler sonra çıplak vücutları da yığınlar arasına karıştı, dilleri, bacakları, nefesleri kalpleri bir olmuştu.

Sonrası basitti. Tanıdıktı. Gün ışığında hiçbir şeyden saklanmadan seviştiler. Ash karısının içinde hareket etti. Emma onu sımsıkı tuttu. Eşzamanlı mutluluk nadir değil de dünyanın en doğal şeyiymiş gibi birlikte zirveye ulaştılar. Güneş yükseldi, rüzgâr esti, orgazmlar birbiri ardına geldi.

Aşkın mutluluk anından sonra nemli saçlarını alnından çekip memnuniyetle gülümserken Emma kocasının daha mükemmel görünemeyeceğini düşündü.

Yazarın notu

Ve şimdi badminton hakkında birkaç söz.

Regency döneminde bugün bildiğimiz ve sevdiğimiz şekliyle badminton yoktu. Ucu tüylü mantarlar vardı ve insanlar çamaşır tokmağı denen raketlerle onlara vurarak eğleniyorlardı. On dokuzuncu yüzyılın başlarında "Çamaşır tokmağı ve tüylü mantar" İngiltere'de çok popülerdi. Ağ yoktu, sınır yoktu ve sadece birkaç kural vardı. Tam bir karmaşaydı.

Ancak hiçbir günümüz okuyucusu (en azından benim bildiğim kadarıyla) beden eğitimi dersinde "çamaşır tokmağı ve tüylü mantar" oynamaya zorlanmadı. Biz badminton* oynadık. Yani oyunun kuralları 1860'lara kadar konulmamış olsa da ben yine de "badminton" kelimesini kullanmayı tercih ettim. Buna sanatsal özgürlük diyelim. Belki de atletik özgürlük.

İlginç olan şu ki badminton oyunu adını bir düke borçludur. Bir aile efsanesine göre oyun, Beaufort Dükü'nün sıkılan torunları tarafından Dük'ün evinde kalırken icat edilmiştir: badminton. Canı sıkılmış Ashbury Dükü'nün bunu düşünmüş olmasının olasılık dışı olmadığını düşünüyorum.

Her neyse bu benim hikâyem ve ben bu şekilde yazdım.

---

* Türkçede "tüytop" olarak da bilinir. (e.n.)

Yazar Hakkında

Tessa Dare, New York Times ve USA Today'in çok satan tarihi roman yazarlarındandır. 1800'lerin İngiltere'sinde (Regency Dönemi'nde) geçen romans hikâyelerinde yaşadığı çağa meydan okuyan duygu ve düşüncelere sahip tutku dolu kadın karakterler yaratmaktan büyük keyif almaktadır. Klişelerden uzak esprili bir anlatımı benimsemiştir. RITA ödülü de dahil pek çok prestijli ödülün sahibi yazarın romanları 12 dile çevrilmiştir. Kitap okumayı her zaman çok sevmiş olan Tessa Dare kütüphanecilik alanında eğitim almıştır. Güney Kaliforniya'da eşi, iki çocuğu ve üç kedisiyle birlikte yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için resmi internet sitesi olan
tessadare.com'u ziyaret edebilirsiniz.